

Administratori pentru adevăratul Proprietar

De G. Edward Reid

Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

©2022 General Conference of Seventh-day Adventists®
Toate drepturile rezervate.

Studiile biblice pentru Școala de Sabat majori, ediția instructori, integral sau parțial, nu pot fi editate, modificate, adaptate, traduse, reproduse sau publicate de nicio persoană sau instituție fără un acord scris în prealabil al Conferinței Generale.

Logoul și numele „Adventist de Ziua a Șaptea” și „Adventist” sunt mărci înregistrate ale Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și nu pot fi folosite fără autorizarea acesteia.

Studiile Școlii de Sabat pentru majori, ediția instructori, sunt pregătite de Departamentul Școala de Sabat al Conferinței Generale, sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat. Ele reflectă contribuția comitetului și nu reprezintă în exclusivitate punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Cu excepția situațiilor în care este altfel specificat, textele biblice au fost redactate din *Biblia sau Sfânta Scriptură*, trad. Dumitru Cornilescu, Casa Bibliei, 2015, prescurtare: **VDC**.

Celelalte versiuni și traduceri ale Bibliei folosite și precizate în text pot fi consultate pe site-ul **bible.com/ro**.

La citatele din lucrările lui Ellen G. White, numărul paginii este cel din ediția de referință din limba engleză, număr care apare în edițiile online, precum și în unele ediții tipărite, între paranteze pătrate. Toate cărțile acestei autoare (inclusiv cele traduse în limba română) se găsesc pe site-urile **ellenwhite.ro** și **egwwritings.org**. Traducerea unor citate a fost îmbunătățită.

Pentru ediția în limba română:

Traducere: Loredana-Andreea Weiss **Redactare:** Delia-Mirela Buciuman
Referent: Daniel Brînzan **Grafică și tehoredactare:** Irina Toncu
Corectură: Lavinia Goran **Copertă:** Liliana Dincă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României **REID, EDWARD G.**

Administratori pentru adevăratul Proprietar / de G. Edward Reid. -
Ed. instructori. - Pantelimon : Viață și Sănătate, 2022

ISBN 978-606-087-265-8

Cuprins

<i>Introducere</i>	4
<i>Memorează din Biblie!</i>	6
1. Parte din familia lui Dumnezeu	11
2. Legământul lui Dumnezeu cu noi	23
3. Legământul zecimii	36
4. Daruri pentru Isus	48
5. Gestionarea datoriilor	60
6. Strângerea de comori în cer	72
7. „Acești foarte neînsemnați frați ai Mei”	84
8. Planificarea succesului	97
9. Atenție la lăcomie!	110
10. Să oferim înapoi!	122
11. Administrarea banilor în perioade dificile.....	134
12. Răsplata pentru credincioșie.....	147

Administratori pentru adevăratul Proprietar

Este dificil de înțeles pe deplin relația pe care Dumnezeu nostru, Creatorul universului, vrea să o aibă cu noi, ființele umane – această idee în sine este uimitoare. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3:1). Sau, cum a scris Ellen G. White: „Poate vreo demnitate umană să o egaleze? Ce poziție mai înaltă putem ocupa decât aceea de a fi numiți fii ai nemărginitului Dumnezeu? [...] Poate vreo onoare omenească să o egaleze?” (Ellen G. White, *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 341). Numai întunericul acestei lumi căzute în păcat ne face să nu apreciem pe deplin statutul care ne-a fost oferit prin Isus.

Așadar, dacă nu avem grijă, momelile lumii și lucrurile lumești ne vor îndepărta de Hristos. Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează cu privire la ispitele și ademenirile lui Satana. „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe poftes nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri” (1 Timotei 6:9,10).

Domnul însă ne oferă îndrumare cu privire la cum să câștigăm bani și să îi folosim într-un mod înțelept astfel încât să nu devină un lucru care, așa cum ne avertizează Pavel, să ducă la „prăpăd și pierzare”. În cele peste 2.000 de versete din Scriptură care vorbesc despre bani, bunuri și atitudinea noastră față de ele, Dumnezeu ne oferă instrucțiuni practice despre cum să trăim mai presus de stresul vieții de zi cu zi și cum să gestionăm cu credincioșie ceea ce ne-a fost dat.

În lecțiile din acest trimestru vom studia idealul lui Dumnezeu în ce privește relația noastră cu El și vom vedea clar cum putem dezvolta o încredere atât de profundă încât să Îi rămânem devotați chiar și atunci când nu vom putea cumpăra sau vinde. (Vezi Apocalipsa 13:17.) Acest tip de credință nu apare însă peste noapte; administrând corect ceea ce ne-a oferit Dumnezeu, putem fi pregătiți încă de pe acum pentru orice ne va ieși în cale.

Dumnezeu este cel care deține toate resursele, iar atunci când colaborăm cu El, ne permite să le gestionăm în numele Lui. Scopul Salvatorului este ca ființele umane, curățate și sfințite, să fie ajutoarele Lui. Să Îi mulțumim pentru acest mare privilegiu Celui care „ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (Coloseni 1:13,14)!

Sfatul lui Dumnezeu pentru copiii Săi, prin intermediul înțeleptului Solomon, este: „Cinstește pe Domnul cu averile tale și cu cele dintâi roade din tot venitul tău” (Proverbele 3:9). Se cade acest sfat, pentru că: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” (Apocalipsa 4:11).

Dintr-o perspectivă pur seculară, trăim în vremuri extrem de dificile și stresante. Cu toate acestea, perspectiva noastră creștină asupra lumii ne dă încredere și speranță atunci când vedem semnele pe care Isus ni le-a oferit pentru a ști că punctul culminant al istoriei omenirii, a doua venire a lui Isus, este aproape, este chiar la uși.

Ne rugăm ca aceste studii cu caracter practic să îți sporească încrederea în Dumnezeu și să te încurajeze să fii un ispravnic credincios pentru El.

G. Edward Reid, M. Div. (Universitatea Andrews), MPH (Universitatea Loma Linda), JD (Universitatea de Stat din Georgia), este pastor hirotonit și avocat. A slujit mulți ani ca director al Departamentului Administrarea Creștină a Vieții din cadrul Diviziunii Nord-Americane.

Memorează din Biblie!

În jurul vârstei de 12 ani,
Isus din Nazaret știa din memorie cuvintele Vechiului
Testament. Dacă vrei să fii asemenea Lui, memorează
pasaaje din Scriptură!

Poți alege să înveți pe de rost,
pe lângă textul **De memorat**, pasajele **De citit**
de la fiecare lecție sau texte-răspuns de la oricare
întrebare din studiu.

Împreună cu diriginții Școlii de Sabat,
participă la crearea în biserică a unor momente
de recitare cu cât mai mulți participanți,
de toate vârstele.

Scurte înregistrări video ale momentelor de recitare
ar putea fi folosite în anumite condiții la
emisiunea *Școala Cuvântului*, de la Speranța TV.
Voi răspunde propunerilor primite la
danielbrinzan@adventist.ro, pentru a dezvolta
cultura învățării Bibliei în bisericile adventiste.

”

„Cuvântul lui Hristos
să locuiască din belșug
în voi [...]. Învățați-vă
și sfătuiți-vă unii pe alții
cu psalmi”

(Coloseni 3:16).

”

Dragi instructori,

După toate vârfulurile pandemiei,
Școala de Sabat s-a recuperat cu sechele
în ce privește Ora Instructorilor.

Vă invit ca predarea lecției în grupe
să fie bine pregătită.

Cereți ajutor pastorului și reînființați
întâlnirea instructorilor, cu momentele ei
de părtășie, studiu și planuire a misiunii.

Dumnezeu va binecuvânta orice efort
făcut cu dragoste în numele Lui.

NU UITA!

PĂRTĂȘIE (5-10 minute)

1. Fiecare membru al grupeii Școlii de Sabat și toți vizitatorii se vor bucura de un salut, de un zâmbet, de un bun-venit rostit cu simpatie și căldură.

2. Sugerăm ca participanții să se încurajeze unii pe alții prin relatarea unui răspuns primit la o rugăciune sau prin descrierea unei activități recente de voluntariat în care au fost implicați (pentru anul misionar 2022-2023, detalii la departamentele Familie și Educație).

3. Fiecare participant poate împărtăși nume de pe lista sa de rugăciune, de la pagina următoare, iar grupa poate înălța o rugăciune pentru persoanele respective.

DEZBATERE (20-25 de minute)

1. Se poate dezbate ideea principală a fiecărei zile, căutându-i semnificația practică. Se recomandă deschiderea Bibliei și lecturarea textelor de bază ale fiecărei lecții.

2. Este de dorit ca fiecare participant să se implice în dezbateri, dar fără să acapareze discuția.

3. Citirea zilnică a Bibliei și a Spiritului Profetic, cu ajutorul celor cinci întrebări de la finalul fiecărui studiu, poate menține vie viața spirituală.

MISIUNE (5-10 minute)

1. Recomandăm ca dezbateri de studiu să se încheie întotdeauna cu decizii de ordin practic.

2. Fiecare grupă este încurajată să planuiască o activitate misionară în care să se poată implica un număr cât mai mare de membri.

3. Știrile video ale Școlii de Sabat conțin idei misionare valoroase și aplicabile. Aceste știri misionare pot fi vizionate și descărcate de pe canalul YouTube „Școala de Sabat”, playlistul „Știri Misionare Video 2023”, sau scanând codul QR alăturat.

LISTĂ de RUGĂCIUNE, POST și SLUJIRE

Mă rog, mă dedic și lucrez pentru:

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

Cineva dintr-o localitate fără prezență adventistă _____

Cercetați Scripturile

„Dacă Biblia ar fi citită mai mult, dacă adevărurile ei ar fi înțelese mai bine, noi am fi un popor mult mai luminat și mai inteligent. Sufletul capătă putere prin cercetarea paginilor Scripturii” (Ellen G. White, *Sfaturi pentru biserică*, p. 113).

Ianuarie

- 1 1 Cronici 9
- 2 1 Cronici 10
- 3 1 Cronici 11
- 4 1 Cronici 12
- 5 1 Cronici 13
- 6 1 Cronici 14
- 7 1 Cronici 15
- 8 1 Cronici 16
- 9 1 Cronici 17
- 10 1 Cronici 18
- 11 1 Cronici 19
- 12 1 Cronici 20
- 13 1 Cronici 21
- 14 1 Cronici 22
- 15 1 Cronici 23
- 16 1 Cronici 24
- 17 1 Cronici 25
- 18 1 Cronici 26
- 19 1 Cronici 27
- 20 1 Cronici 28
- 21 1 Cronici 29
- 22 2 Cronici 1
- 23 2 Cronici 2
- 24 2 Cronici 3
- 25 2 Cronici 4
- 26 2 Cronici 5
- 27 2 Cronici 6
- 28 2 Cronici 7
- 29 2 Cronici 8
- 30 2 Cronici 9
- 31 2 Cronici 10

Februarie

- 1 2 Cronici 11
- 2 2 Cronici 12
- 3 2 Cronici 13
- 4 2 Cronici 14
- 5 2 Cronici 15
- 6 2 Cronici 16
- 7 2 Cronici 17
- 8 2 Cronici 18
- 9 2 Cronici 19
- 10 2 Cronici 20
- 11 2 Cronici 21
- 12 2 Cronici 22
- 13 2 Cronici 23
- 14 2 Cronici 24
- 15 2 Cronici 25
- 16 2 Cronici 26
- 17 2 Cronici 27
- 18 2 Cronici 28
- 19 2 Cronici 29
- 20 2 Cronici 30
- 21 2 Cronici 31
- 22 2 Cronici 32
- 23 2 Cronici 33
- 24 2 Cronici 34
- 25 2 Cronici 35
- 26 2 Cronici 36
- 27 Ezra 1
- 28 Ezra 2

Martie

- 1 Ezra 3
- 2 Ezra 4
- 3 Ezra 5
- 4 Ezra 6
- 5 Ezra 7
- 6 Ezra 8
- 7 Ezra 9
- 8 Ezra 10
- 9 Neemia 1
- 10 Neemia 2
- 11 Neemia 3
- 12 Neemia 4
- 13 Neemia 5
- 14 Neemia 6
- 15 Neemia 7
- 16 Neemia 8
- 17 Neemia 9
- 18 Neemia 10
- 19 Neemia 11
- 20 Neemia 12
- 21 Neemia 13
- 22 Estera 1
- 23 Estera 2
- 24 Estera 3
- 25 Estera 4
- 26 Estera 5
- 27 Estera 6
- 28 Estera 7
- 29 Estera 8
- 30 Estera 9
- 31 Estera 10

31 decembrie – 6 ianuarie

Parte din familia lui Dumnezeu

Sabat după-amiază

De citit: Galateni 3:26,29; Psalmii 50:10–12; 1 Cronici 29:13,14;
Filipeni 4:19; 1 Ioan 5:3; Matei 6:19,21.

De memorat: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat _____: să ne numim
_____ Dumnezeu!” (1 Ioan 3:1).

Una dintre trăsăturile uimitoare ale relației noastre cu Dumnezeu, în calitate de creștini, este că El are încredere în noi să Îi administrăm bunurile și să Îi gestionăm activitățile de pe pământ. Încă de la începutul istoriei omenirii, Dumnezeu i-a delegat explicit pe Adam și pe Eva să aibă grijă personal de creația Sa fără pată (vezi Geneza 2:7-9,15). De la alegerea numelor animalelor la îngrijirea grădinii și la umplerea pământului cu copii, Dumnezeu a făcut cunoscut faptul că trebuie să lucrăm aici, în numele Lui.

El ne binecuvântează și cu resurse, dar noi suntem cei desemnați să le gestionăm, prin acțiuni precum: să încasăm sume de bani, să facem transferuri online, să concepem bugete și să aducem zecimile și darurile la biserică în dimineața de Sabat. Dumnezeu ne încurajează să folosim resursele pe care El ni le-a oferit, astfel: pentru propriile noastre nevoi, pentru nevoile altora și pentru înaintarea lucrării Lui. Oricât de incredibil ar părea, noi suntem cei cărora Dumnezeu le-a încredințat misiunea de a crește copiii Săi, de a construi clădirile Sale și de a educa generațiile următoare.

În săptămâna care urmează vom explora privilegiile și responsabilitățile care însoțesc apartenența noastră la familia lui Dumnezeu.

7 ianuarie: Sabatul Bibliei

- 1** „Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ” (Efeseni 3:14,15). Ce imagini îți inspiră acest text și ce speranță găsești în el?

La începutul lucrării Sale, Isus declară: „Iată dar cum trebuie să vă rugați: «Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău»” (Matei 6:9). Mai târziu, repetă aceeași rugăciune în privat ucenicilor Săi (Luca 11:2). Isus ne-a spus să Îl numim pe Tatăl Lui: „Tatăl nostru [din] ceruri”. Când Isus S-a întâlnit cu Maria după învierea Lui, aceasta a vrut să Îl îmbrățișeze. „«Nu mă ține», i-a zis Isus, «căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și Dumnezeuul vostru»” (Ioan 20:17).

Pentru că noi și Isus avem același Tată, Isus este fratele nostru și toți suntem frați și surori în Domnul. Isus a devenit membru al familiei pământești, astfel încât noi să putem deveni membri ai familiei cerești. „Familia din cer și familia de pe pământ sunt una” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 832).

- 2** Citește **Exodul 3:10; 5:1 și Galateni 3:26,29**. Ce îți spun aceste versete despre modul în care Dumnezeu Se raportează la noi? De ce acest lucru ar trebui să fie foarte încurajator?

Spre deosebire de perspectiva asupra creației conform căreia nu suntem decât niște produse ale unor legi naturale reci și nepăsătoare, Scriptura susține nu numai că Dumnezeu există, dar că ne și iubește, iar maniera în care Se raportează la noi este sugerată de imaginea familiei, folosită deseori în Scriptură pentru a descrie această relație. Fie că Isus numește poporul Israel „poporul Meu” sau pe noi „fii ai lui Dumnezeu”, fie că Îl numește pe Dumnezeu „Tatăl nostru”, ideea este aceeași: Dumnezeu ne iubește așa cum membrii unei familii ar trebui să se iubească unii pe alții. Ce veste bună într-o lume care poate fi foarte ostilă!

Imaginează-ți o lume în care toți oamenii ar fi tratați ca făcând parte din aceeași familie. Cum putem învăța să ne raportăm mai bine la toți ceilalți ca frați și surori ale noastre?

- 3** Citește Psalmii 50:10-12; 24:1; 1 Cronici 29:13,14 și Hagai 2:8. Care este mesajul acestor texte? Ce ar trebui să însemne acest adevăr pentru noi? Cum te raportezi la tot ce deții?

Începând cu capitolul 17, cartea 1 Cronici relatează dorința regelui David de a construi o casă pentru Dumnezeu. El a împărtășit această dorință profetului Natan, care a răspuns: „Fă tot ce-ți spune inima, căci Dumnezeu este cu tine” (1 Cronici 17:2). Dar în noaptea aceea cuvântul lui Dumnezeu a venit la Natan și l-a instruit să îi spună regelui că, întrucât era un om de război, nu putea construi casa lui Dumnezeu. În schimb, fiul lui avea să facă această lucrare. David a întrebat dacă putea măcar să conceapă planurile și să pregătească materialele de construcție. După ce dorința i-a fost acceptată, David și-a petrecut restul vieții adunând cantități imense de piatră cioplită, cedru, fier, aur, argint și aramă – „fără măsură”. După ce au fost pregătite toate materialele și duse la locul de construcție, David i-a adunat pe toți conducătorii poporului Israel pentru o ceremonie de laudă și mulțumire.

Care era adevărata sursă a tuturor materialelor de construcție pentru strângerea cărora el și poporul investiseră timp și bani? Vezi rugăciunea publică a lui David din 1 Cronici 29:13,14. În esență, David a spus: „Nu ne putem asuma meritele pentru aceste materiale deosebite, pentru că nu facem decât să Îți înapoiem ceea ce este al Tău.”

Acesta este un aspect important pentru noi toți, bogați sau săraci (dar mai ales pentru bogați). Pentru că Dumnezeu a făcut totul la început (vezi Geneza 1:1; Ioan 1:3; Psalmii 33:6,9), El este Proprietarul de drept a tot ce există, inclusiv a tot ceea ce deținem noi – indiferent cu câtă greutate, hărnicie sau cinste am muncit pentru tot. Dacă nu ar fi existat Dumnezeu și harul Lui, nu am avea nimic, nu am fi nimic; de fapt, nici nu am exista. Prin urmare, trebuie să trăim întotdeauna conștienți că, în definitiv, Dumnezeu deține tot ceea ce există și, prin lauda și mulțumirea noastră pentru bunătatea Lui față de noi, ne vom asigura că nu pierdem din vedere acest adevăr important.

„Căci ce sunt eu și ce este poporul meu, ca să putem să-Ți aducem daruri de bunăvoie?” (1 Cronici 29:14). Ce principii frumoase sunt exprimate în aceste cuvinte? Cum reflectă ele care ar trebui să fie atitudinea noastră față de Dumnezeu și față de ceea ce deținem?

Cel mai mare dar al lui Dumnezeu pentru copiii Săi este Isus Hristos, care ne aduce pacea iertării, harul zilnic pentru creștere spirituală și speranța vieții veșnice. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12).

Mântuirea, așadar, este darul de bază. Fără acest dar, ce altceva am putea primi de la Dumnezeu care pe termen lung să conteze cu adevărat? Indiferent ce-am putea deține pe acest pământ, într-o zi vom muri și duși vom fi, la fel ca aceia care și-au adus aminte vreodată de noi, iar lucrurile bune pe care l-am făcut vreodată vor fi și ele uitate. Prin urmare, în primul rând, trebuie să păstrăm întotdeauna în atenția noastră darul Evangheliei, care este Hristos și El răstignit (1 Corinteni 2:2).

Totuși, pe lângă mântuire, Dumnezeu oferă și altceva. Pe cei cărora se îngrijorau cu privire la hrană și haine, Isus i-a încurajat: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33).

4 Citește Psalmii 23:1; 37:25 și Filipeni 4:19. Ce îți spun aceste versete despre modul în care Dumnezeu Se îngrijește de nevoile noastre zilnice?

De asemenea, când a vorbit cu ucenicii Săi despre plecarea Lui, Isus le-a promis în dar Duhul Sfânt ca Mângâietor. „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi” (Ioan 14:15-17). „Mângâietorul [...] are să vă călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16:13). Apoi, Duhul Sfânt Însuși oferă daruri spirituale uimitoare copiilor lui Dumnezeu (vezi 1 Corinteni 12:4-11).

Pe scurt, Dumnezeu în care „avem viața, mișcarea și ființa” (Faptele 17:28), Dumnezeul care „dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile” (Faptele 17:25), ne oferă existența, promisiunea salvării, binecuvântări materiale și daruri spirituale pentru ca noi să fim o binecuvântare pentru alții. De reținut că, indiferent ce bunuri materiale deținem, indiferent de talentele cu care am fost binecuvântați, noi suntem îndatorați Celui care ni le-a oferit, fapt oglindit în modul de folosire a respectivelor daruri.

Toți ne bucurăm de binecuvântările sau darurile trecătoare și spirituale pe care ni le oferă Dumnezeu. Cât este de încurajator să știm că facem parte din familie!

5 Citește Deuteronomul 6:5 și Matei 22:37. Ce înseamnă lucrul acesta și cum îl putem aduce la îndeplinire?

Cum L-ai putea iubi pe Dumnezeu cu „toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău” (Matei 22:37)? Este interesant că Biblia ne oferă și răspunsul, care nici măcar nu este cel la care majoritatea oamenilor s-ar gândi.

6 Citește Deuteronomul 10:12,13 și 1 Ioan 5:3. Din punct de vedere biblic, care este atitudinea adecvată din partea mea în relația de iubire cu Tatăl din ceruri?

Păzirea poruncilor Lui? Ascultarea de porunci? Pentru mulți creștini, din nefericire, ideea de ascultare de Lege (mai ales de a patra poruncă) înseamnă legalism și pretind că suntem chemați pur și simplu să Îl iubim pe Dumnezeu și să ne iubim aproapele ca pe noi înșine. Dumnezeu este însă clar: da, ne arătăm dragostea față de El și față de aproapele nostru prin ascultarea de poruncile Lui.

„Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui” (1 Ioan 5:3). Suntem obișnuiți să ne gândim că Îl iubim pe Dumnezeu și, prin urmare, păzim poruncile Lui. Ceea ce este bine. Dar expresia din text se poate interpreta și ca „dragostea lui Dumnezeu”, adică noi descoperim și experimentăm iubirea lui Dumnezeu când păzim poruncile Lui.

În Matei 7:21-27, Isus a spus că aceia care aud și împlinesc cuvintele lui Dumnezeu sunt asemănați cu un om înțelept care și-a construit casa pe stâncă. Cei care aud, dar nu se supun, sunt asemănați cu un om nechibzuit care și-a construit casa pe nisip, cu rezultate dezastruoase. Ambii au auzit cuvântul; unul a ascultat, celălalt, nu. Rezultatele au făcut diferența dintre viață și moarte.

Gândește-te la legătura dintre Dumnezeuul iubirii și ascultarea de Legea Sa. De ce ne-am exprima astfel iubirea față de El? Ce aspect din păzirea poruncilor Lui este o manifestare a iubirii? (Indiciu: analizează rezultatele neascultării de Legea Lui.)

7 Citește Matei 6:19-21. Ce adevăruri esențiale rostește Isus aici?

Cine nu a citit istorii despre oameni care au adunat bogății imense, numai ca să ajungă să le piardă cumva într-un final? Lumea noastră este un loc extrem de instabil: războaie, crime, violență, dezastre naturale, orice se poate întâmpla într-o clipă și ne poate răpi toate lucrurile pentru care am muncit și pe care chiar le-am câștigat cinstit. Și tot într-o clipă vine și moartea, și toate aceste lucruri devin oricum nefolositoare.

Bineînțeles, Scriptura nu zice nicăieri că este greșit să fim bogați sau să adunăm averi; în schimb, în aceste versete, Isus ne avertizează să avem perspectiva corectă. Ce înseamnă, de fapt, să strângem comori în cer? Înseamnă să Îl punem pe Dumnezeu și cauza Lui pe primul loc în viața noastră, nu câștigurile materiale. Printre altele, înseamnă să folosim ceea ce avem pentru lucrarea lui Dumnezeu, pentru înaintarea împărăției Lui, pentru a-i sluji pe alții și a fi o binecuvântare pentru ei.

De exemplu, când l-a chemat pe Avraam, Dumnezeu plănuia să îl folosească pe el și familia lui pentru a fi o binecuvântare pentru toate familiile de pe pământ. Dumnezeu i-a spus lui Avraam, cel „numit «prietenul lui Dumnezeu»” (Iacov 2:23): „Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12:2,3). „Așa că cei ce se bizuiesc pe credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios” (Galateni 3:9). Aceeași provocare adresată Lui ne este adresată și nouă.

„Banii au o mare valoare deoarece cu ei putem să facem mult bine. În mâinile copiilor lui Dumnezeu, ei sunt hrană pentru cei flămânzi, apă pentru cei însetați și haine pentru cei goi. Ei sunt un mijloc de apărare pentru cei apăsați și un ajutor pentru cei bolnavi. Dar banii au o valoare mai mare decât nisipul doar dacă sunt folosiți pentru a procura cele necesare vieții, pentru binecuvântarea altora și pentru înaintarea cauzei lui Hristos” (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 351).

Citește Matei 6:21. Unde spune inima ta că îți este comoara?

„Inima lui Dumnezeu tânjește după copiii Săi de pe pământ cu o iubire mai tare ca moartea. Dându-L pe Fiul Său, El a turnat tot cerul într-un singur dar pentru noi. Viața, moartea și lucrarea de mijlocire a Mântuitorului, acțiunea îngerilor în favoarea noastră, insistențele Duhului Sfânt, intervențiile Tatălui mai presus de toți și de toate, interesul neîntrerupt al ființelor cerești – toate acestea sunt puse în slujba răscumpărării oamenilor” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 21).

„Dacă ai renunțat la sine și te-ai predat lui Hristos, ești un membru al familiei lui Dumnezeu și tot ce este în casa Tatălui este pentru tine. Toate comorile lui Dumnezeu îți sunt deschise, atât lumea aceasta, cât și lumea viitoare. Lucrarea îngerilor, Spiritul Sfânt oferit în dar, eforturile slujitorilor Săi – toate sunt pentru tine. Lumea, cu tot ce este în ea, este a ta, în măsura în care acest lucru este spre binele tău” (Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 110).

Studiu zilnic: 1 Cronici 8 – 14; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 13 (MOISE ȘI ANA)

1. Unde era scris tot Israelul?

2. Cu a cui sabie a fost ucis regele Saul?

3. Cine era „om de preț și vestit”?

4. Ce le spunea David celor care ar fi venit la el ca să îl înșele în folosul dușmanilor?

5. Pentru Moise ce era mai scump decât onoarea personală?

Privire generală

„Importanța familiei în Israelul din vechime se datora în parte [...] faptului că în acele zile societatea se baza pe închinare” (T. K. Cheyene and J. Sutherland Black, *Encyclopaedia Biblica*, 1903, p. 1498). Familia a fost creată pentru a-I sluji lui Dumnezeu. Planul inițial al Tatălui a fost să creeze o mare familie pe pământ care să fie parte din familia din cer (Efeseni 3:10-15). Caracterul Lui, manifestat în inimile și mințile copiilor Lui necăzuți, avea să se manifeste în fiecare generație (Geneza 1:26-28). Binecuvântările și darurile aveau să fie folosite pentru slava lui Dumnezeu și spre binecuvântarea lumii, reprezentând adevărata lor Sursă (Psalmii 24:1,2).

În Eden, Dumnezeu a înființat prima afacere de familie din istoria planetei. Compania se afla în grija copiilor Săi, cărora li s-a cerut să o administreze în conformitate cu voia Tatălui (Geneza 2:15-17).

Din cauza păcatului, Dumnezeu Și-a trimis Fiul preaiubit să-i salveze pe toți membrii familiei (Ioan 3:16), iar astăzi El îi trimite pe ei – răscumpărați și reabilitați prin harul Său – să lucreze în numele Lui. Dumnezeu caută în continuare copii care să lucreze pentru El, copii care să Îi înapoieze cu devotament câștigurile afacerii Sale, pe care le-a încredințat-o lor (Matei 21:33-41). Dumnezeu îi cheamă pe acești copii dintre cei care păzesc poruncile Lui, deoarece ei Îl iubesc (1 Ioan 5:3). Cu darurile pe care El le-a revărsat asupra lor, acești lucrători vor fi o binecuvântare pentru biserică și pentru lume, până când lucrarea Lui, în noi și prin noi, va fi încheiată (Filipeni 1:6) și ne vom întoarce acasă la Tatăl ca o familie (Ioan 14:1-3).

Comentariu

Înțelegerea noțiunii de administratori în familia lui Dumnezeu

A. Titluri care denotă suveranitatea Tatălui

1. Creator: Conceptul de administrare/isprăvnicie creștină are la bază convingerea că Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor. Este necesar să admitem că El există, că este Creatorul și că îi răsplătește pe cei care Îl caută (Geneza 1:1; Evrei 11:1-3,6). Numai o perspectivă creaționistă facilitează adecvat conceptul și practica administrării creștine a vieții. Dacă prezența Creatorului în viața credinciosului

este mai mult decât o simplă teorie, atunci corpul, darurile, bunurile și timpul credinciosului vor fi puse în slujba Creatorului. Toate lucrurile vin de la El și toată viața umană trebuie să se întoarcă la El, căci „din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin” (Romani 11:36).

2. Tată: Figura paternă este esențială în sensul biblic de familie. Expresia „casa tatălui” (*bet ab*) indică sistemul patriarhal, unde tatăl avea autoritate deplină asupra bunurilor și a familiei, fiind păzitorul și protectorul acestora. Tatăl avea, de asemenea, puterea de a judeca și de a decide soarta membrilor familiei. Tatăl era preotul și de regulă familia și religia erau strâns legate (J. E. Maldonado, *Fundamentos bíblico-teológicos da casamento e da família*, 1996, p. 11, 12).

În ciuda imperfecțiunilor familiilor patriarhale, unele aspecte importante ale acestei relații clarifică relația dintre Dumnezeu și familia Lui spirituală (Deuteronomul 14:1; Proverbele 3:12).

Ca tată, Dumnezeu este sfânt. El este Rege, având suveranitate peste cer și pământ. Este Păzitor, Judecător și Salvator (Matei 6:9-14; citește și Isaia 33:22). Ca Tată, Dumnezeu este atotînțelept, atotputernic și atotiubitor. Prin urmare, putem avea încredere în judecățile și deciziile Lui. Călăuzirea Lui a fost și va fi întotdeauna cea mai bună. Așa că ar trebui să fim credincioși în păzirea poruncilor Tatălui.

3. Domn: Cuvintele ebraice *Adonai* (Domn) și Iehova sunt traduse în Septuaginta (versiunea greco-evreiască a Vechiului Testament) prin cuvântul grecesc *Kurios*, care înseamnă Domn, Stăpân al tuturor lucrurilor. Autorii Noului Testament au păstrat același concept în legătură cu Domnul. Pentru ei, cuvântul „Domn” (*Kurios*), rostit cu credință, indica recunoașterea divinității Tatălui și a Fiului (Marcu 12:29; 1 Timotei 6:15; Iuda 4).

Pavel spune că nimeni nu declară că Isus este Domn decât prin Duhul Sfânt (1 Corinteni 12:3). Numai oamenii care au Duhul Sfânt pot înțelege domnia lui Hristos. Este o chestiune care ține de pocăință și de mântuire.

Dar recunoașterea lui Isus ca Domn implică mai mult decât o declarație formală; este exprimarea recunoașterii autorității Lui supreme în calitate de Creator, Tată și Domn. Acest fapt schimbă valorile, preferințele și prioritățile în viață.

B. Toți copiii lui Dumnezeu sunt administratori în numele Său

A fi „ispravnic” înseamnă a administra bunurile lui Dumnezeu. Domnul Isus Își continuă lucrarea de salvare acționând: (1) colectiv, prin

biserică, și (2) individual, prin fiecare membru, prin intermediul Duhului Sfânt.

1. La nivel colectiv: Biserica este familia lui Dumnezeu. Biserica este și trupul Lui. Astfel, existența bisericii are rost numai atunci când aceasta păzește poruncile Tatălui și ale Domnului, căci domnia Tatălui și a Fiului este una și aceeași. Biserica este păstrătoarea darurilor lui Hristos. Dumnezeu cheamă biserica la sacrificiu și la slujire cu darurile ei, la fel cum a slujit Hristos, astfel încât Domnul bisericii să fie cunoscut și adorat ca Mântuitor și Domn în întreaga lume. Biserica trebuie să dea dovadă de credincioșie, pentru că Dumnezeu a făcut-o depozitara binecuvântărilor materiale și spirituale. Totuși, calitatea bisericii de administrator nu înlocuiește responsabilitatea fiecărui membru în parte.

2. La nivel individual: Fiecare membru al bisericii, călăuzit de Duhul Sfânt, trăiește cu Hristos și prin Hristos. Duhul este autorul unei administrări sincere în cazul fiecărui credincios. Decizia de restituire a zecimilor și de oferire a darurilor cu generozitate și în mod regulat este o acțiune spirituală pe care fiecare credincios trebuie să o exercite individual. Această credincioșie este o formă de slujire religioasă pe care nici rugăciunea, nici alte activități bisericești nu o pot înlocui.

„Rugăciunea, oricât de des și de stăruitor ar fi făcută, nu va fi niciodată acceptată de Dumnezeu în locul zecimii. Rugăciunea nu ne va plăti datoriile față de Dumnezeu” (Ellen G. White, *Solii pentru tineret*, p. 248).

În Vechiul Testament, demnitatea poziției tatălui era transferată fiului, căruia tatăl îi conferea onoarea de a îndeplini activitățile religioase (J. E. Maldonado, *op. cit.*, p. 12). În relația noastră cu Domnul Isus, suntem onorați de El pentru administrarea conștiințioasă în toate domeniile vieții noastre.

Dumnezeu a avut dintotdeauna oamenii Săi credincioși pe pământ, iar acum te are pe tine și biserica – propria Lui familie – ca să proclamați lumii voia Lui. Această lucrare măreață și sublimă pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu necesită o predare deplină a tot ce avem și a tot ce suntem. De aceea suntem chemați ca atât bunurile materiale, cât și cele personale să le dedicăm lui Hristos și lucrării Lui.

C. Resursele familiei sunt împrumutate de Tatăl

1. Resursele spirituale: În noi înșine, noi nu avem dorința sau puterea de a fi credincioși, fideli, devotați; dar harul ne îndeamnă să

fim în armonie cu voia lui Dumnezeu. Isus S-a dat pe Sine pentru noi și nu ne-a lăsat singuri atunci când S-a ridicat la cer. Încă ne bucurăm de prezența și de puterea Lui. El rămâne cu noi prin Duhul Sfânt. Având Duhul Sfânt, Îl avem pe Isus.

De asemenea, Isus Își revarsă darurile asupra bisericii prin Duhul Sfânt. Este o adevărată minune a harului lui Dumnezeu că ființe umane căzute își dedică viața și darurile în mod dezinteresat pentru binele Evangheliei. Dumnezeu ne-a oferit darurile Lui spirituale și trebuie să răspundem generozității Lui folosind și sporind aceste daruri în lucrarea lui Dumnezeu.

2. Resursele materiale: Bunurile materiale sunt tot daruri din partea lui Dumnezeu. În Eden, primii noștri părinți au primit o proprietate vastă și valoroasă, plină de animale, plante și comori (Geneza 2:8-17). Dar din fructul pomului interzis nu puteau mânca. Nu conținea niciun fel de otrăvă acel fruct, care să îl facă să fie interzis, ci Dumnezeu l-a plasat dincolo de limitele lor, ca să le testeze fidelitatea față de El și de Legea Lui (Geneza 2:15-17).

Dorința după partea interzisă de Dumnezeu a dus la neascultare și păcat, care au făcut ca omenirea să sufere pedeapsa morții. Astăzi, primim și noi bunuri materiale, unii mai multe, alții mai puține, dar testul din Eden se repetă în viața fiecăruia dintre noi.

Dumnezeu așteaptă din partea copiilor Săi să fie corecți în ce privește bunurile materiale, ca să nu se nască și în noi dorința după partea pe care El a păstrat-o pentru Sine (Maleahi 3:8). Credințioșia și caracterul sunt testate în vederea vieții veșnice. Numai prin influența Duhului Sfânt putem să Îl recunoaștem pe Dumnezeu drept Creator, Tată și Domn al nostru. Această înțelegere ne schimbă perspectiva asupra vieții.

D. Comorile familiei sunt adunate în cer

A aduna comori în cer înseamnă a investi în lucrarea lui Dumnezeu. Ființele cerești sunt implicate în această lucrare alături de noi. Investiția noastră cerească cere să punem pe primul loc Împărăția lui Dumnezeu, mai presus de toate lucrurile (Matei 6:33). Cerului Îi pasă de ce se întâmplă pe pământ, mai ales în ceea ce privește lucrarea lui Dumnezeu de răscumpărare. Isus este personal implicat, urmărind fiecare act de credințioșie și generozitate (Maleahi 3:8-10; Matei 25:31-46). Isus a văzut darul văduvei sărace (Marcu 12:41-44) și ne vede și pe noi astăzi.

Aplicație

A. Dumnezeu este Creator, Tată și Domn, iar noi suntem copii și administratori ai Lui. Aceste titluri indică autoritatea Lui, precum și grija Lui iubitoare și darul mântuirii.

Discutați în grupă motivele pe care le avem pentru a asculta de Dumnezeu, de exemplu, prin restituirea zecimilor și aducerea darurilor, prin implicarea în biserică ori ajutorarea altora.

- 1 Sunt membrii grupei motivați de teama de judecățile cerești? Cum?
- 2 Sunt motivați de recunoștința față de Isus pentru că este Creatorul și Răscumpărătorul lor?
- 3 Se simt motivați de binecuvântările pe care le primesc din partea lui Dumnezeu ca răspuns la credințioșia lor față de El?
- 4 Sunt motivați de bucuria produsă de iubirea lui Dumnezeu și de participarea la lucrarea Lui?

B. Păcatul a făcut ca natura noastră să fie una egoistă.

Din cauza căderii, ne-am pierdut sfințenia inițială cu care Dumnezeu ne-a înzestrat. Prin urmare, trebuie să Îi permitem lui Dumnezeu să ne refacă. Lucrarea Lui de reabilitare a naturii noastre căzute include înzestrarea noastră cu „voința și înfăptuirea” de a face ceea ce Îi place (Filipeni 2:13).

„Păcatul nu numai că ne desparte de Dumnezeu, dar distruge în sufletul omenesc atât dorința, cât și capacitatea de a-L cunoaște. Misiunea lui Hristos este de a distruge toată această acțiune a răului. El are puterea de a înviora și de a reface facultățile sufletului, paralizate de păcat, mintea întunecată și voința pervertită” (Ellen G. White, *Educație*, p. 29).

Alege voluntari care să citească Maleahi 3:8; Iacov 2:14-26 și 2 Corinteni 5:18,20. Apoi discutați în grupă următoarele întrebări:

- 1 Cum cooperez cu Isus pentru creșterea mea spirituală?
- 2 De ce cere Dumnezeu din partea mea o returnare corectă a zecimii și a darurilor pentru sprijinirea lucrării Lui pe pământ?
- 3 Ce înseamnă că, fără fapte, credința este moartă? Cum se manifestă credința prin faptele mele?
- 4 Care este lucrarea de împăcare pe care Hristos o încredințează copiilor Săi?

Legământul lui Dumnezeu cu noi

Sabat după-amiază

De citit: Matei 10:22; Ioan 6:29; Deuteronomul 28:1-14;
Proverbele 3:1-10; Maleahi 3:7-11; Matei 6:25-33.

De memorat: „Dacă vei asculta de glasul Domnului Dumnezeului tău, _____
_____ toate poruncile Lui pe care ți le dau astăzi,
Domnul Dumnezeul tău _____ asupra tuturor
neamurilor de pe pământ. Iată toate _____ care vor
veni peste tine și de care vei avea parte dacă _____ de
glasul Domnului Dumnezeului tău” (**Deuteronomul 28:1,2**).

Chiar dacă pare incredibil, Dumnezeu face contracte (sau legăminte) cu noi. Majoritatea sunt bilaterale, ceea ce înseamnă că ambele părți (Dumnezeu și oamenii) au ceva de îndeplinit.

Un tip mai rar de legământ este cel unilateral. Câteva dintre legămintele lui Dumnezeu cu omenirea sunt unilaterale. De exemplu, indiferent de ceea ce facem sau nu facem, putem avea încredere că Dumnezeu ne va da soare și ploaie (vezi Matei 5:45). După potop, Dumnezeu a promis omenirii și „tuturor fiarelor de pe pământ” că, indiferent de acțiunile noastre, nu va mai fi un alt potop care să acopere întregul pământ (vezi Geneza 9:9-16). De asemenea, El a făgăduit că anotimpurile vor veni și vor trece indiferent de ceea ce vom face noi (Geneza 8:22).

În această săptămână vom studia câteva legăminte bilaterale extrem de importante între Dumnezeu și copiii Săi. Să ne rugăm ca, prin harul lui Dumnezeu, să ne achităm de partea care ne revine!

14 ianuarie – Sabat de consacrare pentru misiune
(colectă pentru misiunea globală)

Moartea Domnului Isus la Calvar a făcut mântuirea posibilă pentru fiecare persoană care a trăit sau care va trăi vreodată. Spre deosebire de promisiunea succedării anotimpurilor, mântuirea nu este unilaterală – nu este acordată tuturor indiferent de ceea ce fac. Convingerea că toți oamenii vor fi mântuiți se numește „universalism”.

În schimb, Isus ne învață clar că, deși El a murit pentru toți oamenii, mulți merg pe calea cea largă, ce duce la distrugere și moarte veșnică (Matei 7:13,14).

1 Ce spun textele următoare despre cum primesc oamenii darul mântuirii în Isus?

1 Ioan 5:13 _____

Matei 10:22 _____

Ioan 6:29 _____

2 Petru 1:10,11 _____

Pavel a înțeles natura bilaterală a legământului mântuirii. Știind că avea să fie executat curând și în ciuda faptului că mulți dintre prieteni îl părăsiseră, Pavel i-a spus încrezător prietenului său Timotei că el și-a îndeplinit partea sa din înțelegere. „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în «ziua aceea» Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Timotei 4:6-8).

Pavel spune: „Sunt pregătit [pentru că] am dus o luptă bună, mi-am încheiat cursa, am ținut credința.” Pavel însă a afirmat dintotdeauna răspicat că mântuirea este doar prin credință, nu prin faptele Legii, așadar aici el nu își privește faptele sau realizările ca având cumva vreo contribuție la câștigarea de merite în fața lui Dumnezeu. „Cununa neprihănirii” care îl așteaptă este neprihănirea lui Isus, pe care Pavel, prin credință, a cerut-o în dreptul său și a ținut de ea până la sfârșitul vieții sale.

Chiar dacă salvarea este un dar nemeritat, care este diferența dintre cei care acceptă și cei care nu acceptă acest dar? Ce anume cere din partea noastră acceptarea acestui dar?

Cartea Deuteronomul este versiunea tipărită a mesajelor de despărțire ale lui Moise pentru a doua generație de israeliți (după 40 de ani de rătăcire în pustiu). Aceste mesaje au fost rostite pe câmpiile Moabului, chiar la est de Ierihon. Deuteronomul a fost numită pe bună dreptate „Cartea aducerii-aminte”. În această carte, Moise recapitulează dovezile de credincioșie ale lui Dumnezeu față de Israel. El rememorează călătoriile de la muntele Sinai la Cades Barnea, la intrarea în Țara Făgăduită, precum și răzvrătirea și cei 40 de ani de rătăcire în pustiu. El reafirmă Cele Zece Porunci și cerințele legate de zecime și de casa vistieriei. Principala idee din Deuteronomul este însă sfatul de a asculta de Dumnezeu și a primi binecuvântările Lui. Moise Îl descrie pe Dumnezeu drept Cel care are capacitatea, și dorința, de a avea grijă de poporul Său.

2 Citește Deuteronomul 28:1-14. Ce binecuvântări minunate le sunt promise israeliților? Dar ce trebuiau să facă aceștia pentru a le primi?

Moise își dorea ca oamenii să înțeleagă că Dumnezeu avea în vedere pentru ei binecuvântări minunate, chiar miracole. Cuvintele lui Moise: „Dacă vei asculta cu adevărat/cu atenție” (EDCR/NTR) îi avertizează că era în joc soarta lor veșnică. Ce manifestare puternică a realității libertății de alegere! Ei erau poporul Lui ales, beneficiar al multor binecuvântări și al unor mari făgăduințe, dar acestea nu erau necondiționate. Trebuiau să fie acceptate, primite și transpuse în practică.

Și nimic din ceea ce Dumnezeu le ceruse israeliților nu era prea greu de făcut. „Porunca aceasta pe care ți-o dau eu azi nu este mai presus de puterile tale, nici departe de tine. Nu este în cer, ca să zici: «Cine se va sui pentru noi în cer și să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim și s-o împlinim?» Nu este nici dincolo de mare, ca să zici: «Cine va trece pentru noi dincolo de mare și să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim și s-o împlinim?» Dimpotrivă, este foarte aproape de tine, în gura ta și în inima ta, ca s-o îplinești” (Deuteronomul 30:11-14).

Pe lângă binecuvântări, mai erau și avertizări cu privire la blestemele care aveau să vină peste ei dacă nu ascultau (Deuteronomul 28:15-68), adică acele consecințe pe care aveau să le aducă păcatul și răzvrătirea.

Ce înseamnă astăzi pentru tine să ascuți „cu adevărat/cu atenție” ceea ce Dumnezeu îți cere să faci?

Cartea Proverbele nu vorbește atât de mult despre bine și rău, cât despre înțelepciune și lipsa înțelepciunii. Cel care citește această carte va vedea avantajele înțelepciunii și capcanele nesăbuiței.

3 Citește Proverbele 3:1-10. Ce promisiuni minunate ne sunt făcute aici? Ce înseamnă „cele dintâi roade din tot venitul tău” (v. 9)?

Dumnezeu ne cere să Îl punem pe El pe primul loc în administrarea bunurilor noastre ca o recunoaștere a calității Sale de proprietar al tuturor lucrurilor și ca o demonstrație a credinței noastre că El va avea grijă de noi. Ba, mai mult, El spune că, atunci când Îl punem pe primul loc, El va binecuvânta partea rămasă. A-L pune pe primul loc este un act de credință, o manifestare a încrederii cu toată inima în Domnul și a faptului că nu ne bazăm pe propria înțelegere (foarte important, pentru că adeseori apar situații pe care nu le înțelegem și cărora nu le găsim sensul).

Nimic însă nu ar trebui să ne stimuleze mai mult să ne încredem în Dumnezeu și în dragostea Lui decât jertfa Domnului Isus. Când conștientizăm ce a primit fiecare dintre noi prin Isus, nu doar în calitatea Lui de Creator (Ioan 1:1-4) și Susținător al nostru (Evrei 1:3), ci și de Răscumpărător al nostru, să-I înapoiem primele roade din tot ce avem este, într-adevăr, cel mai ne semnificativ lucru de făcut.

„Dumnezeu nu numai că declară că zecimea Îi aparține, ci ne și spune *cum* să o punem deoparte pentru El: «Cinstește pe Domnul cu averile tale și cu *cele dintâi roade* din tot venitul tău» (Proverbele 3:9). Aici nu ni se spune că trebuie să cheltuim banii pentru noi înșine și să Îi aducem lui Dumnezeu ce mai rămâne, chiar dacă s-ar dovedi a fi o zecime corectă. Partea lui Dumnezeu să fie pusă prima deoparte” (Ellen G. White, *Sfaturi pentru administrarea creștină a vieții*, p. 81).

Dumnezeu spune că, dacă Îl punem pe El pe primul loc, „grânarele [ne] vor fi pline cu belșug”. Totuși lucrul acesta nu se va întâmpla ca prin minune; adică nu ne vom trezi într-o zi și ne vom găsi hambarele și teascurile pline peste noapte. În schimb, Biblia este plină de principii privind buna gospodărire, planuirea atentă și responsabilitatea financiară, credințioșia față de ceea ce Dumnezeu ne cheamă să îndeplinim fiind responsabilitatea noastră cea mai importantă.

Cum învățăm să ne încredem în Dumnezeu și în promisiunile Sale în plină criză financiară, când, deși căutăm să fim credincioși, profitul nu e suficient?

Există o legătură spirituală strânsă între practica zecimii și relația noastră cu Dumnezeu. Israelii prosperau atunci când ascultau de Dumnezeu și erau credincioși în darea zecimii. În schimb, când nu ascultau și nu erau corecți cu zecimea, treceau prin greutăți. Păreau să urmeze un ciclu al ascultării și prosperității, urmat de neascultare și probleme. În timpul unei astfel de perioade de neascultare, Dumnezeu, prin profetul Maleahi, a propus un contract bilateral cu poporul Său.

4 Citește Maleahi 3:7-11. Care sunt făgăduințele și obligațiile din aceste versete?

Dumnezeu le-a promis că, dacă ei aveau să se întoarcă la El, și El avea să Se întoarcă la ei. Când L-au întrebat ce vrea să spună prin întoarcerea la El, le-a spus în mod explicit: „Nu Mă mai înșelați cu zecimile și darurile!” Înșelăciunea comisă de ei era motivul pentru care erau blestemați. Iată soluția lui Dumnezeu la problema blestemului: „Aduceți însă toate zeciuielile în vistierie” (Maleahi 3:10, NTR) și, dacă veți face lucrul acesta, „veți vedea dacă nu voi deschide pentru voi stăvilarele cerului și dacă nu voi turna peste voi binecuvântare până nu veți mai avea loc unde s-o țineți”. Dacă nu mai avem loc unde să o ținem, înseamnă că avem un surplus, din care putem să îi ajutăm pe alții și putem contribui la avansarea cauzei lui Dumnezeu.

„[Dumnezeu] vă dă binecuvântările Lui, iar în schimb vă cere să Îi aduceți zecimile și darurile voastre. Nimeni nu va îndrăzni să spună că nu a avut cum să înțeleagă acest aspect. Planul lui Dumnezeu referitor la zecimi și la daruri este clar stabilit în capitolul 3 din Maleahi. Dumnezeu Își cheamă agenții umani să fie fideli contractului încheiat de El cu ei” (*Ibidem*, p. 75).

O fază pozitivă a ciclului ascultare-neascultare este consemnată în timpul domniei lui Ezechia în Iuda. A avut loc o adevărată redeșteptare și poporul a început să returneze cu fidelitate zecimile și darurile la vistieria templului. Atâtea daruri au fost aduse încât s-au adunat grămezi în templu. În 2 Cronici 31:5 se spune că poporul a dat „din belșug cele dintâi roade de grâu, de must, de untdelemn, de miere și din toate roadele de pe câmp; au adus din belșug și zeciuiala din toate”.

Ce spune zecimea adusă de tine și familia ta (sau lipsa acesteia) despre spiritualitatea și relația ta cu Dumnezeu?

Se spunea despre Isus că „oamenii de rând îl ascultau cu plăcere” (Marcu 12:37, BTF). Majoritatea celor din mulțimile care Îl urmau și Îl ascultau pe Isus făceau parte din această pătură socială, a oamenilor de rând. Ei au fost cei hrăniți pe coasta dealului și cei care au auzit Predica de pe Munte. Isus le-a spus, în esență: „Știu că vă faceți griji cu privire la cum vă veți întreține familiile. Vă preocupă mâncarea și băutura de care aveți nevoie zilnic și îmbrăcămintea de care aveți nevoie ca să vă încălziți și să vă protejați. Dar iată ce vă propun Eu...”

- 5 Citește Matei 6:25-33. Ce se promite aici și ce trebuiau să facă oamenii pentru a primi respectivele lucruri?**

Multe dintre promisiunile lui Dumnezeu conțin elemente caracteristice unui legământ bilateral; adică, pentru a primi binecuvântarea, trebuie să ne facem și noi partea.

- 6 Citește Isaia 26:3 în diferite traduceri și versiuni ale Bibliei (poți folosi aplicația sau site-ul MyBible sau YouVersion). Ce ni se cere să facem pentru a avea pacea lui Dumnezeu?**

- 7 Ce va face Isus, dacă ne mărturisim păcatele? 1 Ioan 1:9**

- 8 Care sunt condițiile propunerii lui Dumnezeu din 2 Cronici 7:14 și apoi care sunt rezultatele?**

Aceste versete și multe altele amintesc un fapt important, și anume că, deși Dumnezeu este suveran, deși Dumnezeu este Creatorul și Susținătorul nostru și deși mântuirea este un dar al harului și un dar nemeritat, tot avem o parte de jucat în marea luptă de pe pământ. Folosind darul sfânt al liberului-arbitru, al libertății de alegere, putem să urmăm îndemnul Duhului Sfânt și să îndeplinim ceea ce Dumnezeu ne cheamă să facem. Deși Dumnezeu ne oferă binecuvântări și viața, putem alege blestemele și moartea, în schimb. Nu este de mirare că Dumnezeu spune: „Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta” (Deuteronomul 30:19).

„Ori de câte ori [...] au împlinit de bunăvoie și cu inima voioasă planul Său în ce privește dăruirea sistematică [zecimea] și aducerea de daruri și jertfe, cei din poporul lui Dumnezeu au văzut împlinirea neclintitei promisiuni că prosperitatea le va însoți toate eforturile exact în măsura în care se supuneau cerințelor Sale. Când conștientizau cerințele lui Dumnezeu și se conformau condițiilor Sale, onorându-L cu averile lor, hambarele lor erau umplute cu îmbelșugare. Când însă Îl jefuiau pe Dumnezeu în zecimi și daruri, erau făcuți să-și dea seama că Îl jefuiau nu numai pe El, ci se jefuiau și pe ei înșiși, deoarece El Își limita binecuvântările față de ei într-o măsură egală cu cea în care ei își limitau darurile față de El” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 3, p. 395).

Biblia afirmă foarte clar că suntem mântuiți numai prin credință, un dar al harului lui Dumnezeu. Ascultarea noastră de poruncile lui Dumnezeu este un răspuns la harul lui Dumnezeu, dar nu obține harul lui Dumnezeu (dacă l-ar obține, nu ar mai fi har; vezi Romani 4:1-4).

Uitându-ne la legământul bilateral al lui Dumnezeu cu noi, putem vedea atât binecuvântările, cât și responsabilitățile noastre. Prin răspunsurile noastre la ceea ce ne oferă Dumnezeu, ne stabilim relația cu El și, în mare parte, ne determinăm viitorul. Ascultarea este semnul uceniciei. În loc să ne elibereze de ascultare, credința ne face părtași la harul lui Hristos, care ne face în stare de ascultarea pe care o cere Dumnezeu de la noi.

Studiu zilnic: 1 Cronici 15 – 21; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 13 (ILIE)

1. Cine erau îmbrăcați cu mantale de in subțire la ceremonia de transportare a chivotului?

2. Cine a mers din „cort în cort și din locaș în locaș”?

3. Ce legătură este între fratele lui Goliat și Rafa?

4. Ce opțiuni de pedepse i-a dat Dumnezeu lui David pentru numărarea poporului?

5. **Ce rezultat are obiceiul de a-i lăuda pe oameni?**

Privire generală

Planul de mântuire este un legământ pe care Dumnezeu îl propune ființelor umane. Contractele sunt parte din relațiile umane, dar legământul lui Dumnezeu cu noi, prin Isus, a fost plănuțit încă din veșnicie (1 Petru 1:18-20) și oferă viața veșnică celor care sunt credincioși până la moarte (Apocalipsa 2:10).

Legământul conține Legea, scrisă fie în piatră, fie în inimile noastre (Deuteronomul 9:11; Evrei 8:10). O astfel de alianță divino-umană implică din partea noastră o ascultare conștiințioasă născută din dragoste față de Lege și de legământ (1 Ioan 5:3). Unele clauze din acest legământ sunt mai generale, precum porunca de a ne închina numai lui Dumnezeu și de a-L iubi mai presus de orice (Deuteronomul 6:5; Matei 22:36,37). Dar există și porunci precise în legământ, și anume (1) îndepărtarea de idolatrie (Deuteronomul 31:20); (2) ținerea Sabatului (Isaia 56:6) și (3) respectarea anumitor legi legate de hrană (Leviticul 11; Isaia 65:1-5; 66:15-18).

O clauză importantă a legământului este recunoașterea faptului că Dumnezeu ne oferă bunuri materiale și cere, în schimb, credințioșie în zecimi și daruri. Pe lângă faptul că este importantă pentru dezvoltarea relației dintre închinător și Cel căruia îi este adresată închinarea, restituirea cu credințioșie a zecimilor și oferirea darurilor slujesc și la sprijinirea lucrării lui Dumnezeu (2 Cronici 31:11,12,20,21; Maleahi 3:8-10). Făcând lucrul acesta, recunoaștem nevoia de a-L onora pe Dumnezeu cu bunurile noastre, punându-L pe primul loc (Proverbele 3:9). Când încălcăm această clauză, încălcăm legământul. O asemenea încălcare înseamnă refuzul de a-L recunoaște pe Dumnezeu ca Acela care ne oferă darurile. Astfel, prin refuzul nostru, ne separăm de Domnul și Mântuitorul nostru (Maleahi 3:7,8).

Credințioșia lui Dumnezeu față de legământul Lui nu poate fi zdruncinată (Deuteronomul 4:31), dar noi nu I-am răspuns mereu cu aceeași credințioșie (Ieremia 11:10). Cel care oferă bogățiile oferă și har pentru ascultare, asigurându-ne atât chemarea, cât și alegerea pentru împărăția lui Hristos (2 Petru 1:10,11; Apocalipsa 2:10).

Comentariu

Ce este legământul sau alianța?

Citește capitolul „Legea și legămintele” din *Patriarhi și profeți*, de Ellen G. White.

Cuvântul „legământ” (ebr., *berith*) apare de aproximativ 285 de ori în Vechiul Testament. În Noul Testament, cuvântul grecesc pentru „legământ” este *diatheke*. Acest cuvânt era folosit cu referire la legământul dintre Dumnezeu și poporul Său. (Vezi T. K. Cheyne and J. Sutherland Black, *Encyclopaedia Biblica*, p. 928, 929.) În termeni moderni, cuvântul corespunde unui contract, dar este folosit și pentru ideea de alianță, pact sau testament.

Un legământ nu este neapărat o lege, chiar dacă are caracter juridic obligatoriu pentru părțile implicate. Dar o lege poate fi uneori considerată contract, în cazul în care există un legământ care se bazează pe lege. În orice caz, legea și legământul sunt două concepte diferite.

Astfel, pentru existența unui legământ este nevoie de o lege care să îl reglementeze. Deși a fost proclamată ulterior la muntele Sinai, Legea lui Dumnezeu exista deja, pentru că este legată de numele Lui (Psalmii 119:55) și este astfel veșnică. Tot așa, planul lui Dumnezeu de salvare a omenirii prin sângele lui Hristos este cunoscut de la întemeierea lumii (1 Petru 1:19,20).

Pentru că mântuirea este prin har, unii pot presupune că ființele umane nu au nicio obligație în acest legământ, dar obligațiile ambelor părți sunt esențiale pentru ca un document să fie recunoscut drept contract, legământ sau alianță. Printre aceste obligații se numără faptele bune ale credinței, conform legii scrise în inimă (Efeseni 2:8-10; Ieremia 31:31-34).

Legile, făgăduința și legământul

1. Legile: Legile sunt decizii unilaterale ale Emitentului, care nu depind de acceptarea celeilalte părți. Aceste legi sunt promulgate de Dătătorul legii și trebuie respectate. Noi nu luăm parte la procesul de realizare a legilor lui Dumnezeu, care sunt parte din legământul divin. Nu ar avea sens introducerea într-un contract a unei legi care nu trebuie respectată. Ca atare, atât vechiul, cât și noul legământ au elemente ce țin de lege și de ascultare (Evrei 8:8-13).

2. Făgăduința: Asemenea unui decret, o promisiune este unilaterală. Dumnezeu poate face o promisiune în ceea ce-L privește. Încrederea în acea promisiune depinde de credibilitatea și abilitatea celui care promite. Dumnezeu a promis și Se va ține de promisiune, pentru că El nu minte și nu dezamăgește niciodată. Făgăduința lui Dumnezeu de mântuire prin har, prin credința celor care acceptă legământul Său este o certitudine pentru cei răscumparați (Evrei 6:13-20; 1 Ioan 2:25).

3. Legământul: Un legământ are nevoie de cel puțin doi oameni (acord bilateral) pentru a avea caracter obligatoriu. Un legământ diferă de un decret sau de o promisiune prin faptul că nu există nicio alianță sau un legământ fără părți implicate. În această privință, oamenii decid dacă vor să fie parte din legământul lui Dumnezeu sau nu. Dumnezeu ne invită să intrăm în legământ cu El, prin credința în Hristos, pentru a putea avea viața veșnică (Ioan 3:16).

Caracteristicile legământului

Tot ceea ce ține de legământ face trimitere la credință, urmată de ascultare.

1. Presupune reciprocitate: Înseamnă că ambele părți au datorii și drepturi în temeiul contractului. Prin urmare, ascultarea este partea noastră din legământ (Evrei 8:10; Apocalipsa 14:12).

2. Este realizabil: Înseamnă că termenii legământului pot fi îndepliniți de ambele părți. Nu ar avea niciun sens un contract cu reguli pe care una dintre părți nu le poate respecta. Astfel, respectarea termenilor legământului nu înseamnă decât a face ceea ce Dumnezeu cere prin harul Său, pentru că harul dă naștere faptelor bune (Efeseni 2:8-10).

Dacă Dumnezeu ne poruncește să ținem Sabatul sau să înapoiem zecimile și darurile, o astfel de poruncă este o clauză divină din contract, indicând că ființele umane pot face ce li se cere. Dumnezeu nu ar cere niciodată nimic imposibil, iar harul Lui, care ne ajută să facem ceea ce ni se cere, este parte din legământ.

3. Este condiționat: Înseamnă că este valabil numai dacă există aderare practică. Oricine crede și este loial va fi mântuit (Apocalipsa 2:10) și va fi binecuvântat (Maleahi 3:10-12), pentru că aceasta este o parte din contract. Există binecuvântări complementare și binecuvântări fundamentale. Păcatul poate îngreuna primirea unora dintre binecuvântările complementare în această lume, dar nu influențează binecuvântările fundamentale legate de mântuire, dacă rămânem în credință, conform contractului.

4. Are clauze de anulare: Toate contractele prevăd anularea lor în anumite situații speciale. Acesta este și cazul legământului cu Dumnezeu. Părțile legământului care rămân în păcat pot crea condițiile de anulare, călcând anumite clauze specifice.

Legământul lui Dumnezeu include zecimile și darurile

Toate aspectele vieții sunt parte din legământul lui Dumnezeu. În acest legământ, Dumnezeu promite să le ofere ființelor umane puterea de a dobândi bunuri materiale. În schimb, Dumnezeu cere conștiinciozitate față de legământ, din următoarele trei motive:

1. Bunurile materiale ar trebui să ne amintească faptul că Dumnezeu Își îndeplinește partea din legământ. Dumnezeu declară că poporul Lui își va aminti de El pentru că El este cel care le oferă copiilor Săi puterea de dobândi bogății și pentru că acele binecuvântări sunt parte din legământ.

Prin faptul că îi oferă poporului Său bogății Dumnezeu are ca scop să confirme alianța dintre El și popor. Astfel, El sugerează că legământul include atât aspecte materiale, cât și spirituale (Deuteronomul 8:18). Prin urmare, zecimile și darurile arată loialitatea reciprocă dintre Dumnezeu (Cel care binecuvântează) și copiii Săi (care Îl recunosc, Îl cred și Îl ascultă).

În schimb, folosirea corectă a bunurilor noastre ne amintește de misiunea noastră din legământul mântuirii făcut cu Hristos, și anume, că Dumnezeu dorește ca noi, prin binecuvântările revărsate asupra noastră, să facem numele Lui cunoscut tuturor popoarelor (Maleahi 3:12).

2. Restituirea – sau păstrarea – zecimilor și a darurilor este un indicator al relației spirituale a omului cu Dumnezeu. Bunurile materiale sunt parte din legământul lui Dumnezeu cu poporul Său. Acest fapt apare clar în situația Israelului din vechime, mai precis prin lipsa lui de credincioșie în timpul perioadelor de apostazie. Pe de altă parte, în timpul redeșteptărilor spirituale, restituirea corectă a zecimilor și darurile generoase indicau o înnoire a legământului cu Dumnezeu (2 Cronici 31:5-10; Neemia 10:37,38; 13:5,12; Maleahi 1:9,14; 3:7-10).

3. Credincioșia în lucrurile materiale este un mod de onorare a lui Dumnezeu, potrivit pasajului din Proverbele 3:1-10. Când ne uităm cu atenție la acest pasaj, observăm următoarele:

a. Cuvântul „cinstește” (ebr., *kabad*, v. 9) înseamnă a-L slăvi pe Dumnezeu și a dăru-i cu mână largă pentru El.

b. Cuvântul ebraic pentru „averi”, *hown*, (v. 9) înseamnă „avuție”, „bogății”. Acest verset transmite un mesaj clar care este la fel de valabil în zilele noastre: faptul de a fi corecți în ce privește bunurile noastre îi

aduce cinste și slavă lui Dumnezeu. Acest sfat general este detaliat în Scriptură, în sfaturile despre zecimi și daruri.

c. „Cele dintâi roade” (v. 9) în ebraică sunt *rešyith*, care înseamnă „primul, început, cel mai bun”. Dumnezeu nu poate fi cinstit cum se cuvine dacă Îl punem pe locul al doilea sau Îi oferim resturile. Domnul legământului cere să fie principala noastră prioritate în ceea ce privește timpul nostru și calitatea a ceea ce Îi oferim. Această cerință este parte din legământul lui Dumnezeu cu noi.

d. În limba ebraică, termenul *kol* înseamnă „tot, întreg, fiecare, oricare”. „Venit” (v. 9) este traducerea cuvântului ebraic *tevuah*. Înseamnă „a produce, produs, venit, profit, câștig”. Ambele cuvinte împreună (*kol* și *tevuah*), „tot venitul tău”, indică faptul că niciun câștig nu ar trebui să fie scutit de cinstirea lui Dumnezeu, pentru că El este Domnul oricărui câștig. Tot la fel, nicio deducere nu va fi acceptată ca scuză pentru a nu-L cinsti cu „tot venitul”. Astfel, Dumnezeu cere toate (*kol*) bunurile materiale pe care le avem. (Prin urmare, nicio scuză nu va fi considerată valabilă pentru păstrarea a ceva doar pentru noi. Avem privilegiul să ne consacram în totalitate Domnului.)

Toate bunurile și „tot venitul” nostru ar trebui să fie o amintire constantă a faptului că Dumnezeu este Dumnezeul legământului. El este cel care ne oferă tot ce avem. Biblia ne arată clar că un mod important de a ne reaminti de legământul lui Dumnezeu este să restituim regulat zecimile și darurile.

Aplicație

- 1 Întreabă-i pe membrii grupei: Ce impact are asupra vieții voastre spirituale credințioșia sau lipsa voastră de credințioșie față de legământul lui Dumnezeu în ce privește bunurile materiale? De ce?
- 2 Invită unul sau doi membri ai grupei tale să citească următoarele pasaje, în vreme ce restul grupei meditează la ele. Apoi cere grupei să răspundă la întrebările de după fiecare citat:

„Cei care au ajuns să fie nepăsători și care păstrează zecimile și darurile, să își amintească faptul că blochează calea, astfel că adevărul nu mai poate înainta spre zonele îndepărtate. Sunt datoare să fac apel la poporul lui Dumnezeu să se revanșeze pentru necinstea din trecut și să-și aducă zecimea în mod cinstit” (Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 96).

- a** În ce aspecte consideră membrii grupei tale că sunt în continuare „nepăsători” în credințioșia lor față de Dumnezeu cu zecimile și darurile? De ce cred că stau lucrurile așa?
- b** Discută cu membrii grupei formularea „blochează calea” și implicațiile acesteia pentru viața lor spirituală. Cum ar putea ei să „blocheze calea” Evangheliei prin nerestituirea corectă a zecimilor și a darurilor? Ce impact are acest lucru asupra oamenilor care așteaptă și au nevoie să audă acest mesaj? Dacă membrii grupei tale se simt „nepăsători” în acest aspect, cum se pot schimba?
- c** Ce înseamnă pentru membrii grupei formularea „să se revanșeze pentru necinstea din trecut” în raport cu credințioșia în returnarea zecimii?

„Fiecare persoană ar trebui, de bunăvoie și cu bucurie, să aducă în vistieria Domnului zecimile și darurile, deoarece, făcând așa, este binecuvântată” (*Ibidem*, p. 67).

Roagă-i pe membrii grupei să își prezinte mărturiile despre cum aducerea zecimilor și a darurilor a fost fie o ocazie de bucurie, fie de binecuvântare în viața lor.

14 – 20 ianuarie

Legământul zecimii

Sabat după-amiază

De citit: Geneza 14:18-20; Maleahi 3:10; Deuteronomul 12:5-14; Leviticul 27:30; 1 Împărați 17:9-16; 1 Corinteni 4:1,2.

De memorat: „«Aduceți însă la casa vistieriei toate _____, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare», zice Domnul oștirilor, «și veți vedea dacă nu vă voi deschide _____ și dacă nu voi turna peste voi _____»” (Maleahi 3:10).

În Geneza 14, Avram se întorsese dintr-o misiune reușită de salvare de ostatici, în urma căreia îi recuperase pe nepotul lui, Lot, familia acestuia și pe ceilalți prizonieri de război luați din Sodoma. Regele Sodomei a fost atât de recunoscător pentru că fusese salvat încât i-a oferit lui Avram toată prada de război. Avram nu doar că a refuzat oferta regelui, dar i-a dat lui Melhisedec zecime din tot ceea ce deținea.

Imediat după experiența lui Avram cu zecimea, Dumnezeu a spus: „Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare” (Geneza 15:1). De fapt, Dumnezeu îi spunea lui Avram: „Nu te teme! Eu te voi proteja și Mă voi îngriji de nevoile tale.” Apoi, mult mai târziu, Moise le spune israeliților chiar înainte să intre în Canaan: „Să iei zeciuală din tot ce-ți va aduce sămânța, din ce-ți va aduce ogorul în fiecare an [...] ca să te înveți să te temi totdeauna de Domnul Dumnezeul tău” (Deuteronomul 14:22,23).

Ellen G. White a scris: „Dinainte să-i fie dat lui Moise sistemul precis, încă din zilele lui Adam chiar, oamenilor li s-a cerut să îi ofere lui Dumnezeu daruri în scopuri religioase” (*Mărturie pentru biserică*, vol. 3, p. 393). Ce înseamnă toate acestea pentru zilele noastre?

Dicționarele definesc zecimea ca „a zecea parte din ceva” sau „zece la sută”. Această definiție este probabil preluată din narațiunea biblică. Zecime înseamnă pur și simplu a-I înapoia lui Dumnezeu 10% din venitul sau câștigul nostru. Se înțelege că tot ce avem Îi aparține Lui, de la bun început. Legislația privitoare la zecime dată lui Israel pe muntele Sinai arată că zecimea este sfântă și Îi aparține lui Dumnezeu (vezi Leviticul 27:30,32). Dumnezeu nu cere decât cei 10% care Îi aparțin. Darurile noastre de mulțumire sunt separate, ceva în plus față de zecime. Zecimea este mărturia minimă a angajamentului nostru creștin. Nicăieri în Biblie nu găsim vreun element care să indice că partea lui Dumnezeu ar fi mai puțin decât o zecime.

1 Citește Geneza 14:18-20 și Evrei 7:1-9. Care a fost răspunsul lui Avram când s-a întâlnit cu Melhisedec? Ce ne învață lucrul acesta despre cât de veche era această practică?

Prima menționare a zecimii în Biblie este în Geneza 14, care redă întâlnirea dintre Melhisedec și Avram. Ultima menționare a zecimii în Biblie evocă aceeași întâlnire, iar termenii „a zecea parte” și „zeciuală” sunt interschimbabili (vezi Evrei 7:1-9 în traducerea românești BTF și VBRC). De observat în pasajul din Evrei că nici Melhisedec, nici Hristos nu era din seminția lui Levi, așadar zeciuala a existat și înainte, și după leviți – israeliți cu un statut distinct. Zecimea nu este un obicei exclusiv evreiesc și nu își are originea la Sinai, în cadrul poporului evreu.

2 Citește Geneza 28:13,14,20-22. Ce a promis Dumnezeu să facă pentru Iacov și care a fost răspunsul lui Iacov adresat lui Dumnezeu?

Într-o seară, după ce a plecat de acasă fugind de furiosul lui frate Esau, Iacov a visat o scară care se ridica de la pământ până la cer. Îngeri urcau și coborau pe ea. Dumnezeu stătea la capătul ei și a promis să fie cu Iacov, iar într-o zi să îl readucă acasă. Acest tânăr singur a avut o experiență de convertire reală și a spus: „Domnul va fi Dumnezeul meu [...] și Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da” (Geneza 28:21,22).

De ce este important să înțelegem că zecimea, la fel ca Sabatul, nu își are originea în legislația iudaică religioasă? Ce înțelegem din acest adevăr noi, cei care trăim în era de după Hristos?

- 3 Citește Maleahi 3:10. Ce aflăm din acest verset despre locul în care ar trebui să ajungă zecimea noastră?**

Chiar dacă în text nu se oferă indicații precise, este evident că poporul lui Dumnezeu știa la ce făcea referire termenul „casa vistieriei”. Dumnezeu include în îndrumările Sale: „ca să fie hrană în Casa Mea”. Poporul Lui știa că inițial casa lui Dumnezeu a fost sanctuarul – cortul complex construit după instrucțiuni precise date lui Moise la muntele Sinai. Mai târziu, când Israel a locuit în Țara Făgăduită, locația centrală a fost mai întâi la Șilo, apoi, oarecum permanent, la templul din Ierusalim.

- 4 Citește Deuteronomul 12:5-14. Aceste versete nu sugerează că aceia care sunt copii ai lui Dumnezeu pot să aleagă singuri unde să își depună zecimea. Ce principii putem extrage din aceste versete pentru noi astăzi?**

Ca membri ai familiei lui Dumnezeu, vrem să înțelegem și să punem în practică voia Lui cu privire la ce să facem cu zecimea. Din narațiunea biblică aflăm că de trei ori pe an – cu ocazia Paștelui, a Cincizecimii și a Sărbătorii Corturilor (Exodul 23:14-17) – poporul lui Dumnezeu trebuia să meargă la Ierusalim să își aducă personal darurile și zecimile și să îl laude pe Dumnezeu și să se închine Lui. Apoi leviții împărțeau zecimea fraților lor din toată țara lui Israel (vezi 2 Cronici 31:11-21; Neemia 12:44-47; 13:8-14). În armonie cu acest principiu biblic al colectării centralizate, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a desemnat conferințele locale, misiunile și uniunile de biserici ca „vistierii” ale bisericii mondiale, de unde se plătește lucrarea de slujire.

Pentru confortul membrilor bisericii, zecimea este adusă la biserica locală, unde, ca parte a experienței lor de închinare, ei își aduc zecimile și darurile, deși unii aleg să dăruiască online. Trezorierii locali trimit apoi zecimea către contul conferinței. Acest sistem de administrare a zecimii, conceput și rânduit de către Dumnezeu, a permis Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea să aibă un impact mondial tot mai mare.

Imaginează-ți cum ar fi dacă fiecare ar alege să își depună zecimea unde vrea, în detrimentul Bisericii Adventiste în sine. Ce s-ar întâmpla atunci cu biserica noastră? Prin urmare, de ce este această practică o idee rea și contrară Scripturii?

5 Citește Leviticul 27:30 și Numeri 18:21,24. Ce spune Dumnezeu să se facă cu zecimea?

Pentru că este stăpânul tuturor lucrurilor (Psalmii 24:1), Dumnezeu nu are nevoie de bani. Dar, pentru că zecimea este a Lui, El ne spune ce să facem cu ea, și anume să o folosim pentru sprijinirea lucrării Evangheliei. Astfel, zecimea lui Dumnezeu este folosită pentru nevoile slujitorilor. Seminției lui Levi – corpul preoțesc din Vechiul Testament – nu i s-au oferit proprietăți importante, cum au primit celelalte seminții. Cei din Levi au primit anumite cetăți, inclusiv cetățile de scăpare, cu suficient pământ în jurul lor pentru grădini. Ei erau întreținuți de zecimile celorlalte seminții și ei înșiși dădeau zecime din venitul lor.

6 Citește Faptele apostolilor 20:35. Care este mesajul acestui verset și ce legătură are cu zecimea?

Zecuirea este importantă pentru că ne ajută să stabilim o relație de încredere cu Dumnezeu. Să iei o zecime din venitul tău și să „o dai” (chiar dacă, practic, ea îți aparține oricum lui Dumnezeu) este cu adevărat un act de credință și numai prin exercitarea ei credința va crește.

Gândește-te, de exemplu, la vremea sfârșitului, când cei credincioși nu vor putea vinde sau cumpăra, așa cum este descris în Apocalipsa 13 și 14 (vezi studiul 11). Faptul de a avea deja consolidată încrederea în Dumnezeu, în grija, puterea și dragostea Lui va avea o importanță capitală atunci când va părea că întreaga lume este împotriva noastră. Dar, chiar și înainte de acea perioadă, cât este de important pentru noi toți să învățăm să ne încredem în Dumnezeu indiferent de situația în care ne aflăm! Un al doilea motiv important pentru a fi credincioși din punct de vedere financiar este acela că vom avea acces la binecuvântări tangibile promise de Dumnezeu. Ca parte a legământului zecimii, Dumnezeu a promis binecuvântări atât de mari încât nu vom avea unde să le depozităm. Cu acest surplus îi putem ajuta pe alții și putem contribui la înaintarea lucrării lui Dumnezeu, prin darurile noastre.

În ce moduri ai cunoscut din propria experiență marele adevăr că este „mai ferice să dai decât să primești” (Faptele apostolilor 20:35)?

Calculăm zecimea în funcție de venitul pe care îl avem, dacă suntem plătiți la oră sau avem un salariu fix, și dăm zecime din profit, dacă suntem propriii angajați și avem propria afacere. În multe țări, statul oprește taxe pentru a acoperi costul serviciilor puse la dispoziția oamenilor, precum siguranța, drumurile și podurile, plata șomajului etc. Întrebarea legată de venitul brut sau net face referire la calcularea zecimii înainte sau după oprirea acestor taxe de către stat. Aceia care sunt propriii angajați sunt îndreptățiți să își deducă costurile afacerii pentru a-și determina profitul înainte de a fi achitate taxele personale.

Studii privind obiceiurile de dăruire ale adventiștilor de ziua a șaptea arată că majoritatea adventiștilor calculează zecimea din venitul brut, adică din ceea ce câștigă înainte de reținerea taxelor.

7 Citește 1 Împărați 17:9-16. Care era situația văduvei înainte de venirea lui Ilie? Ce i-a cerut profetul să facă înainte să se îngrijească de ea și de fiul ei? Ce aflăm în legătură cu subiectul în discuție?

Când a sosit Ilie, văduva din Sarepta i-a explicat situația ei dificilă. Ilie i-a cerut apă, apoi a adăugat: „Nu te teme, întoarce-te și fă cum ai zis. Numai pregătește-mi întâi mie, cu untdelemnul și făina aceea, o mică turtă și adu-mi-o; pe urmă să faci și pentru tine și pentru fiul tău. Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel: «Făina din oală nu va scădea, și untdelemnul din urcior nu se va împutina până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului»” (1 Împărați 17:13,14). Dădea Ilie dovadă de egoism? Sau testa credințioșia femeii dându-i ocazia să își manifeste credința? Răspunsul ar trebui să fie evident.

Ideea principală cu privire la venitul brut sau net este că fiecare trebuie să decidă în dreptul său. Biserica nu ne impune ce să facem, și aceasta pe bună dreptate. În definitiv, fiecare trebuie să facem propria alegere și, indiferent ce facem noi, personal, nu ar trebui să îi judecăm pe cei care fac altfel. Fiecare dintre noi trebuie să dea socoteală individual lui Dumnezeu, și numai Lui, pentru alegerile noastre. „Fiecare trebuie să fie propriul evaluator și este lăsat să dea cum își propune în inima sa” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 4, p. 469).

Cum explici cuiva care nu a dat niciodată zecime care sunt binecuvântările de pe urma returnării ei? Care sunt acele binecuvântări și cum îți întărește credința faptul că dai zecimea?

8 Citește 1 Corinteni 4:1,2. Ce fel de oameni suntem chemați să fim în calitate de copii ai lui Dumnezeu și administratori ai binecuvântărilor Lui?

Așadar, ce înseamnă să fim credincioși cu zecimea noastră? În această săptămână am recapitulat câteva elemente defnitorii:

1. Suma – este a zecea parte sau 10% din venitul sau din profitul nostru.
2. Dusă la „casa vistieriei” – locul din care sunt plătiți angajații pentru vestirea Evangheliei.
3. Cinstirea lui Dumnezeu cu prima parte din venitul nostru.
4. Folosită în scopul corect – sprijinirea lucrării de slujire.

E responsabilitatea noastră ca membri ai bisericii să respectăm primele trei elemente; este responsabilitatea administratorilor trezoreriei să se asigure că fondurile din zecimi sunt folosite în mod corespunzător.

De asemenea, spre deosebire de darurile noastre, zecimea nu rămâne la aprecierea noastră. Atât zecimea, cât și donarea ei în trezorerie sunt responsabilitatea noastră. Nu noi suntem cei care stabilesc parametrii, ci Dumnezeu. Dacă nu înapoiez toți cei 10% din câștigul meu înseamnă că nu ofer zecimea; dar și dacă nu duc la „casa vistieriei” cei 10% înseamnă tot că nu ofer zecimea.

9 Citește Matei 25:19-21. Când ni se cere să dăm socoteală de modul în care am administrat fondurile lui Dumnezeu? Ce li se spune celor care au fost credincioși din punct de vedere financiar?

„Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile» (Maleahi 3:10), aceasta este porunca lui Dumnezeu. Nu se face niciun apel la recunoștința sau generozitatea noastră. Aceasta nu este decât o chestiune de corectitudine. Zecimea este a Domnului; iar El ne îndeamnă să Îi dăm înapoi ceea ce este al Său” (Ellen G. White, *Educație*, p. 138). Administrarea bunurilor lui Dumnezeu este un privilegiu unic – și totodată o responsabilitate. El ne binecuvântează și ne susține și nu cere decât a zecea parte, apoi Își folosește zecimea pentru a avea grijă de cei care slujesc, la fel cum a avut grijă de seminția lui Levi în vremurile Israelului din vechime.

Unor persoane nu le place cum sunt folosiți banii lor și de aceea nu dau zecime sau oferă donații în altă parte. Ce ne învață Biblia despre aceasta?

Studiu suplimentar: Citește cel mai amplu document despre zecime scris de Ellen G. White, în volumul 9 din *Mărturii pentru biserică*, p. 245-252. Studiază și Secțiunea III din *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 65-107.

„Dacă toată zecimea s-ar vărsa în tezaurul Domnului așa cum ar trebui, s-ar primi așa binecuvântări încât darurile și jertfele în scopuri sacre s-ar înmulți de zece ori” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 4, p. 474). Ce declarație extraordinară! Dacă am fi toți credincioși în darea zecimii, Dumnezeu ne-ar binecuvânta cu fonduri care să ne înmulțească darurile o mie la sută.

„Toți ar trebui să-și aducă aminte că cerințele lui Dumnezeu sunt superioare oricăror cerințe. El ne dă din belșug și contractul pe care l-a făcut cu omul este ca a zecea parte din bunurile sale să Îi fie înapoiată lui Dumnezeu. Domnul, plin de îndurare, le încredințează administratorilor Săi comorile Sale, dar cu privire la a zecea parte El zice: aceasta este a Mea. Exact în măsura în care Dumnezeu i-a dat omului proprietatea Sa, omul trebuie să-I înapoieze lui Dumnezeu cu credincioșie o zecime din tot avutul său. Acest aranjament deosebit a fost făcut chiar de Hristos” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 6, p. 384).

Studiu zilnic: 1 Cronici 22 – 28; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 13 (DAVID până la DANIEL, inclusiv)

1. Ce a strâns David și număra un milion pentru zidirea templului?

2. Câți dregători, judecători și instrumentiști leviți a rânduit David?

3. Ce instrumente se foloseau pentru prorocire?

4. De ce a fost refuzat David când a dorit să zidească o casă Numelui Domnului?

5. Ce urma să facă Dumnezeu când conducătorii în vreme de război intrau în casa de rugăciune?

Privire generală

Suntem de două ori proprietatea lui Dumnezeu: pentru că El ne-a creat și tot El ne-a răscumpărat (Ioan 1:1,18; 3:16). Am pierdut totul atunci când păcatul a intrat în lume (Geneza 3:17-19). Dumnezeu ne-a dat șansa ca prin legământul Său să recâștigăm ceea ce ne-a fost răpit. Acceptarea legământului de către noi include restaurarea noastră, dezvoltarea noastră și restituirea către Dumnezeu a tot ceea ce avem și suntem: timpul nostru, trupul nostru, talentele noastre și bunurile noastre.

Dumnezeu ne oferă puterea de a aduna bani și lucruri. Ar trebui să ne amintim că scopul a tot ce ne este dat este confirmarea legământului Său cu noi (Deuteronomul 8:17,18). Ca Domn și Creator, Dumnezeu are dreptul de a cere de la noi o zecime din toate bunurile sau veniturile noastre, pentru definitivarea lucrării Lui. La urma urmei, numai Dumnezeu poate deschide ferestrele cerului pentru a turna belșug de binecuvântare asupra celor credincioși (Maleahi 3:10-12).

Mai mult, restituirea zecimii este un act de credință care aduce poporul lui Dumnezeu mai aproape de El (Maleahi 3:9,10). Dar legământul divin poruncește ca „toate zeciuielile” să fie aduse la „casa vistieriei”, sediul administrativ și financiar al poporului lui Dumnezeu (Maleahi 3:10). „Toate zeciuielile” trebuie, de asemenea, folosite pentru a-i susține pe slujitori în realizarea lucrării lui Dumnezeu (2 Cronici 31:11-21; Neemia 12:44-47; 13:8-14).

Nu în ultimul rând, pentru a da dovadă de credință, zecimea trebuie dată înainte de a folosi personal sau de a opera o deducere din „tot” venitul cu care am fost binecuvântați (Proverbele 3:9; Matei 6:33). Credințioșia are semnificație și putere spirituală pentru că știm că este rezultatul harului lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a dat mântuirea și binecuvântări prin legământul pe care l-a făcut cu noi, pecetluit prin sângele lui Isus, Fiul Său (Evrei 12:24).

Comentariu

În Biblie, cuvântul „zeciuială” (ebr., *maaser*) înseamnă literal „zecime”. Prin urmare, nu există nicio bază biblică pentru folosirea unui alt procent în raport cu acest cuvânt în afară de 10%. Cu toate acestea, cuvântul mai este folosit cu referire la alte două practici biblice: zeciuiala regelui și a doua zeciuială.

Două zecimi temporare

1. Zeciuiala regelui: Era o taxă stabilită în zilele lui Saul (1 Samuel 8:15,17). Această zecime nu era parte a legământului și a încetat să fie valabilă la sfârșitul monarhiei evreiești.

2. A doua zeciuială (ebr., *maaser șeni*; vezi Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, capitolul 51): Această zecime a dispărut odată cu distrugerea templului și a națiunii lui Israel, întrucât avea la bază ciclul de șapte ani (Deuteronomul 14:22-29; 15:1; 26:12), care a început numai când israeliții au intrat în Țara Promisă (Leviticul 25:1-7).

A doua zecime era cheltuită de familie cu ocazia vizitei anuale la templu. Excepția de la această practică avea loc în anul al treilea și al șaptelea al ciclului de șapte ani, când a doua zecime era păstrată acasă pentru a le asigura hrană și ajutor celor care nu aveau pământ (Deuteronomul 14:28,29). Astfel, a doua zecime nu era dusă la vistierie și nu era o zecime preoțească. (Vezi Fred Skolnik și Michael Berenbaum, *Encyclopaedia Judaica*, 2007, vol. 8, p. 254, 313, 314.)

Zecimea preoțească permanentă

Zecimea preoțească este diferită de celelalte două zecimi menționate anterior. Spre deosebire de zecimea regelui și de a doua zecime, zecimea preoțească rămâne în vigoare până la încheierea misiunii Evangheliei. La momentul acela, toate popoarele vor vedea că poporul lui Dumnezeu este binecuvântat (Maleahi 3:10) și mulți din aceste popoare vor fi acceptat vestea bună a mântuirii (Matei 28:19).

Zecimea preoțească este separată de sistemul levitic și este parte din preoția lui Melhisedec, care este preoția lui Isus (Geneza 14:18-20; Evrei 7:1-12).

Mai mult, nu există referințe biblice care să indice sfârșitul zecimii preoțești. Evrei 7:12 nu indică sfârșitul sistemului de zecuire, ci sfârșitul legii preoției leviților, care a fost înlocuită de preoția lui Melhisedec (Evrei 7:12-15). La fel ca Sabatul, ca închinarea și relațiile cu ceilalți, datoria zecimii rămâne neschimbată pentru aceia care acceptă legământul divin.

Să analizăm șase principii și practici de zecuire:

1. „Toate” zecimile preoțești ar trebui aduse la „casa vistieriei”. Scopul zecimii preoțești a fost dintotdeauna sprijinirea exclusivă a lucrării preoțești (Geneza 14:18-20; Leviticul 27:30-34; Numeri 18:21-24; Maleahi 3:8-10).

2. Banii erau o raritate în Orientul Mijlociu antic, de aceea se pune accent pe aducerea zecimilor și a darurilor la sanctuar sub formă de bunuri sau animale.

3. Doctrina zecimii se bazează pe întreaga Scriptură, nu numai pe textele din perioada levitică. În primele situații când aceasta este menționată, Biblia ne spune că principiul zecimii include „toate” și „tot” (Geneza 14:20; 28:22), adică toate bunurile sau veniturile.

4. Ținând cont de mărimea spațiilor de depozitare de la cortul întâlnirii sau de la templu, ar fi nerealist să ne imaginăm că zecimile întregului popor Israel, oferite sub formă de bunuri și animale, ar încăpea în ele.

5. Mai mult, referirile biblice la produsele agricole și la animale sunt doar o trimitere la produsele cele mai comune. Totuși, zecimea putea fi transformată în bani când se dorea lucrul acesta (Geneza 14:20; 28:22). (Vezi Fred Skolnik și Michael Berenbaum, *op. cit.*, vol. 19, p. 736, 737; de asemenea, vol. 1, p. 47, 48, 83, 139; vol. 8, p. 254, 313, 314 din aceeași serie.)

6. În plus, secțiunea din Biblie care vorbește despre zecuierea produselor agricole stabilește că această zecime putea fi convertită în bani, conform legii de răscumpărare a lucrurilor sfinte (Leviticul 27:31). În acest caz, trebuia achitată suma care corespundea bunurilor din zecimea răscumpărată, plus o taxă de o cincime din valoare, în sicli, care era moneda sanctuarului (Leviticul 27:8-12,19,25,31). Toate estimările lucrurilor sfinte, inclusiv ale zecimii, erau făcute de către preot (Leviticul 27:8,12) înainte ca zecimea să poată fi răscumpărată (Leviticul 27:31).

Brut și net

Din punct de vedere biblic, zecimea se plătește din orice „binecuvântare” care are drept rezultat un venit, fără a se face referire la suma brută sau netă în raport cu zecimea. Cuvântul „binecuvântare” poate include conceptele de „bogăție” și „dar”, pentru că tot ceea ce primim sunt daruri din partea lui Dumnezeu (Deuteronomul 16:17; 28:8). Prin urmare, zecimea ar trebui calculată din tot ceea ce El ne oferă.

„Venit” și „avuție” sunt cuvinte care implică o oarecare înmulțire a banilor sau a bunurilor și prin urmare ar trebui zecuite, fie că este vorba despre un cadou, o moștenire, salariu, investiție sau orice lucru găsit. Dar primim multe alte binecuvântări care nu sunt resurse materiale; acestea ar trebui să stârnească și ele recunoștința noastră pentru bună-tatea Domnului.

În ebraică, termenul pentru „bogățiile” din care Avram a dat zeciuială (Geneza 14:16,20,21) este *rekuș*. Acest cuvânt face referire la animale, mâncare, lucruri de valoare precum aur, argint și îmbrăcăminte, care erau bunuri transferabile. Acestea erau bunuri pe care nu le avusese înainte, indicând astfel o creștere. Prin urmare, zecimea ar trebui calculată din toate câștigurile în bani și în bunuri.

„Zecimea din tot venitul nostru este a Domnului. El a pus-o deoparte pentru El însuși, pentru a fi întrebuințată în scopuri religioase. Este sfântă. El nu a acceptat nimic mai puțin în niciun sistem religios” (Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 67).

Casa vistieriei/Trezoreria

„Casa vistieriei”, trezoreria, casieria înseamnă mai mult decât un simplu depozit. „Casa vistieriei” era un sistem de gestionare administrativă și financiară a sanctuarului, reluat în zilele regelui Ezechia, după apostazia predecesorilor săi (2 Cronici 31). Același sistem a fost ulterior restaurat de Neemia (Neemia 10:38,39; 12:44; 13:5,12,13).

În sistemul de organizare a sanctuarului exista un grup de trezorieri care gestionau darurile speciale (*terumah*), lucrurile sfinte și zecimile, care erau destinate pentru leviți și preoți (2 Cronici 31:12,13). Mai era o echipă care se ocupa de alt tip de daruri, darurile de bunăvoie (*nedabah*), și de lucrurile preasfinte (2 Cronici 31:14).

Scopul exclusiv al zecimilor era să-i susțină pe slujbași – leviții și preoții (Numeri 18:21-28; Neemia 10:37-39; Maleahi 3:10). Acest sistem, consfințit de Dumnezeu, a fost conceput după voia Sa (2 Cronici 31:21, Maleahi 3:10) și folosit în Vechiul Testament pentru aproximativ 1.400 de ani.

Deși mulți dintre noi astăzi trăiesc într-o societate industrializată (spre deosebire de una agricolă), principiul „casei vistieriei” stabilit de Dumnezeu rămâne valabil, facilitând unitatea instituțională și distribuirea echitabilă a resurselor, astfel încât Evanghelia să fie predicată local și în lume.

Exista o separare a locurilor de depozitare în vistierie, cu încăperi speciale pentru zecimi și încăperi separate pentru daruri. Acest sistem a fost pus în practică pentru a evita folosirea necorespunzătoare a zecimii preoțești pentru cheltuieli generale ale bisericii.

Astăzi, la fel ca în trecut, este esențial ca închinătorul să își catalogheze darul financiar, indicând dacă este zecime sau dar. Această identificare le permite trezorerierilor să calculeze corect și să folosească zecimile pentru a-i plăti pe slujitori și să folosească darurile pentru alte cheltuieli, conform principiilor biblice.

Aplicație

Biblia arată că zecuirea este o parte importantă a închinării la Dumnezeu și a relației noastre cu El (Maleahi 3:7,8). Așadar, membrii grupei nu ar trebui să fie surprinși că fidelitatea în darea zecimii va fi examinată la judecată, rezultând în binecuvântare sau blestem (Maleahi 3:9-11). Zecuirea conștiințioasă va deschide „zăgăzurile” cerului pentru o binecuvântare a cărei magnitudine și dărnicie va atrage atenția popoarelor din jur (Maleahi 3:12).

- 1 În ce mod returnarea zecimii întărește relația membrilor grupei cu Dumnezeu și contribuie la îndeplinirea misiunii de predicare a Evangheliei în lume?
- 2 Invită-i pe membrii grupei tale să se gândească la experiența Israelului din vechime. Ce pierderi sau binecuvântări materiale sau spirituale poate genera lipsa de credințioasă în zecimi și daruri pentru membrii bisericii individual sau colectiv?

Dumnezeu „ne cere să Îl recunoaștem drept Dătător al tuturor lucrurilor. [...] Aceasta este măsura prevăzută de Dumnezeu pentru înaintarea lucrării de evanghelizare” (Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 65).

- a Avraam a înapoiat zecimea după ce Dumnezeu a fost declarat „Dumnezeul cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pământului” (Geneza 14:19). Ce motiv important pentru a înapoia zecimea găsim în această declarație membrii grupei tale?
- b Dumnezeu a considerat zecimea atât de importantă încât a inclus-o în istoria lui Avraam, în legământul lui Iacov, în viața poporului lui Dumnezeu și în descrierea lucrării lui Isus, reprezentată de Melhisedec și legământul divin. Cere-le membrilor grupei să-și spună părerea despre fraza anterioară, argumentând. Condu-ți grupa într-o discuție pe acest subiect.

21 – 27 ianuarie

Daruri pentru Isus

Sabat după-amiază

De citit: 2 Corinteni 9:6,7; Deuteronomul 16:17; Psalmii 116:12-18;
1 Cronici 16:29; Marcu 12:41-44; Marcu 14:3-9.

De memorat: „Cum _____ Domnului toate _____ Lui față de mine? Voi înălța paharul _____ și voi chema Numele Domnului; _____ juriințele făcute Domnului în fața întregului Său popor” (Psalmii 116:12-14).

În afară de zecime, mai sunt și darurile, care provin din cei 90% care rămân în posesia noastră după ce Îi înapoiem zecimea lui Dumnezeu. Aici începe generozitatea. Poporul lui Dumnezeu aducea diferite tipuri de daruri, precum: jertfe pentru păcat, aduse ca răspuns la harul lui Dumnezeu, sau jertfe de mulțumire, aduse ca recunoștință pentru ocrotirea lui Dumnezeu și pentru binecuvântarea cu sănătate, prosperitate și putere de la El. Mai erau și darurile pentru săraci și pentru construirea și întreținerea casei de închinare.

Când ne gândim la multitudinea darurilor lui Dumnezeu pentru noi, începem să vedem că dăruirea noastră înseamnă mai mult decât amenajarea parcurii de la biserică sau cumpărarea unor mape noi pentru cor. Ne aducem darurile ca răspuns la ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi, în mod special prin jertfa lui Isus. „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4:19). Apoi biserica, fie la nivel local, regional (Conferința) sau mondial, folosește darurile noastre pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu.

În această săptămână vom recapitula ce spune Biblia despre daruri ca parte a modului nostru de administrare a bunurilor lui Dumnezeu pe pământ.

Dăruirea noastră este răspunsul nostru la uimitorul Lui dar pentru noi: Isus. De fapt, ni se spune: „Domnul nu are nevoie de darurile noastre. El nu Se îmbogățește din ceea ce Îi putem noi oferi. Biblia spune: «Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem» (1 Cronici 29:14). Dumnezeu ne oferă ocazia să ne arătăm prețuirea față de îndurarea Sa, prin eforturi și sacrificii personale de a extinde harul Său asupra altora. Acesta este singurul mod posibil prin care putem să ne manifestăm recunoștința și dragostea față de Dumnezeu.” (Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 18).

Când Îi predăm lui Isus banii „noștri”, dragostea noastră față de El și față de alții crește. Banii pot fi o adevărată putere în slujba binelui. Isus a petrecut mai mult timp vorbind despre bani și bogăție decât despre orice altceva. În medie, la fiecare șase versete din Matei, Marcu și Luca, unul este despre bani. Vestea bună a Evangheliei este că Dumnezeu ne poate elibera de iubirea de bani și de folosirea greșită a acestora.

- 1 Citește Matei 6:31-34 și Deuteronomul 28:1-14. Ce promite Dumnezeu să facă pentru noi, dacă Îl vom asculta? Este o dovadă de egoism din partea noastră să cerem împlinirea făgăduințelor Lui?**

Darurile sunt o dovadă a dispoziției noastre de a face de bunăvoie sacrificii pentru Dumnezeu. Ele pot fi o experiență spirituală profundă, o exprimare a faptului că viața noastră este predată în totalitate lui Dumnezeu ca Domn al nostru. Oricât am spune că Îl iubim pe Dumnezeu, numai darurile noastre generoase demonstrează (și chiar întăresc) ceea ce spunem.

Darul vine dintr-o inimă care are încredere într-un Dumnezeu personal, care Se îngrijește în mod constant de nevoile noastre după cum consideră El de cuviință. Dăruirea noastră are la bază convingerea că avem siguranța mântuirii în Hristos. Dăruirea nu caută îmbunarea lui Dumnezeu, ci vine dintr-o inimă care L-a acceptat pe Hristos prin credință ca singurul mijloc adecvat de har și răscumpărare.

- 2 Citește 2 Corinteni 9:6,7. Ce ne spune Domnul aici? Ce înseamnă ca cineva „să dea după cum a hotărât în inima lui”? Cum pot învăța copiii și tinerii să dăruiască bucurători?**

- 3 Citește Deuteronomul 16:17. Spre deosebire de procente, ce criteriu exprimă Dumnezeu aici ca bază pentru măsura de daruri oferite?**

Darurile noastre sunt o recunoaștere și o exprimare a recunoștinței noastre față de Dumnezeu pentru darurile Lui bogate: viața, răscumpărarea, susținerea existenței și multele Lui binecuvântări constante. Așadar, după cum am aflat din pasajul de mai sus, măsura darurilor noastre are la bază măsura lucrurilor cu care am fost binecuvântați. „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult” (Luca 12:48).

- 4 Citește Psalmii 116:12-14. Cum ar trebui să răspundem întrebării puse în versetul 12? Ce legătură au banii cu acest răspuns?**

Cum L-am putea răsplăti vreodată pe Dumnezeu pentru toate binecuvântările Sale față de noi? Răspunsul simplu este că nu am putea niciodată. Cel mai bun lucru pe care se pare că îl putem face este să fim generoși în ajutarea cauzei lui Dumnezeu și a aproapelui nostru. Când Și-a trimis ucenicii într-o călătorie misionară, Isus le-a spus: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Darurile pe care le facem contribuie la dezvoltarea unui caracter ca al lui Hristos. Suntem astfel transformați de la egoism la iubire; trebuie să fim preocupați de ceilalți și de cauza lui Dumnezeu așa cum era Hristos.

Să nu uităm niciodată că „atât de mult a iubit Dumnezeu [...], că a dat”. În schimb, este la fel de cert ca venirea zorilor că, dacă adunăm mai multe pentru noi, inima noastră va deveni mai egoistă și vom fi mai nefericiți.

Noi stabilim ce sumă dăruim și ce entitate primește darurile noastre. Dar aducerea unui dar Domnului este o datorie creștină cu implicații spirituale și morale. Neglijarea acestui aspect ne afectează spiritual, poate chiar mai mult decât ne dăm seama.

Discută cu persoanele apropiate din familia ta despre atitudinea voastră față de dăruire, ca mod de manifestare a relației personale cu Dumnezeu.

Biblia nu ne oferă o ordine a serviciilor de închinare. Se pare însă că cel puțin patru elemente sunt prezente în serviciile de închinare. În Noul Testament această listă include: (1) studiul sau predica; (2) rugăciunea; (3) muzica și (4) oferirea de daruri și zecimi.

De trei ori pe an bărbații din Israel (împreună cu familia lor) trebuiau să vină înaintea lui Dumnezeu la Ierusalim. Și „să nu se înfățișeze cu mâinile goale înaintea Domnului” (Deuteronomul 16:16). Cu alte cuvinte, o parte din serviciul de închinare include înapoierea zecimilor și oferirea darurilor. Copiii lui Dumnezeu își aduceau zecimile și darurile cu ocazia Paștelui evreiesc, a Cincizecimii și a Sărbătorii Corturilor. Este greu să îți imaginezi pe cineva mergând cu mâna goală la acele sărbători.

Cu alte cuvinte, pentru Israelul din vechime, darurile și zecimile erau o parte centrală a experienței de închinare. Închinarea, adevărata închinare, înseamnă exprimarea recunoștinței și mulțumirii noastre nu numai prin cuvinte, imnuri și rugăciuni, ci și prin aducerea darurilor noastre la casa Domnului. Ei le aduceau la templu; noi le aducem la biserică în Sabat (aceasta fiind cel puțin o modalitate de înapoiere a zecimilor și darurilor), ca un act de închinare.

5 Citește 1 Cronici 16:29; Psalmii 96:8,9 și 116:16-18. Cum aplici principiile exprimate aici la propria experiență de închinare?

În calitate de copii ai lui Dumnezeu cărora li s-a încredințat responsabilitatea de a-I administra bunurile de pe pământ, avem privilegiul, oportunitatea și responsabilitatea să dăruim. Dacă Dumnezeu ne-a dăruit copii pe care să îi creștem pentru El, ar trebui să împărtășim cu ei bucuria aducerii zecimilor și a darurilor la Școala de Sabat și la serviciile de închinare. În unele locuri, oamenii înapoiază zecimile online sau prin alte mijloace. Indiferent de mijlocul ales, înapoierea zecimilor și aducerea darurilor fac parte din experiența noastră de închinare la Dumnezeu.

Care este experiența ta privind dăruirea ca parte a închinării?

- 6** Citește **Marcu 12:41-44**. Ce mesaj extragem din această istorisire, indiferent dacă suntem bogați sau nu? Care este principiul prezentat și cum îl putem aplica la propria experiență de închinare?
-
-

Isus și ucenicii Săi se aflau în curtea templului, unde erau cuferele vistieriei, și îi priveau pe cei care își aduceau darurile. Erau suficient de aproape cât să vadă că o văduvă dăduse doi bănuți de aramă. Pusese în ladă tot ceea ce avea. „Însă Isus cunoștea motivația ei. Ea considera că slujba de la templu era o rânduială de la Dumnezeu și era nerăbdătoare să facă tot ce ținea de ea pentru a o susține. A făcut cât a putut, și fapta ei avea să fie un monument în amintirea ei de-a lungul timpurilor și motivul ei de bucurie de-a lungul veșniciei. Ea a oferit acel dar din toată inima; valoarea lui a fost apreciată nu după valoarea monedei, ci după dragostea față de Dumnezeu și după interesul față de lucrarea Sa, care au stat la baza faptelor ei” (Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 175).

O altă idee foarte importantă este că acesta este singurul dar pe care Isus l-a lăudat vreodată – un dar pentru o „biserică” pe cale să Îl respingă, o „biserică” ce se îndepărtase grav de chemarea și misiunea ei.

- 7** Citește **Faptele apostolilor 10:1-4**. De ce a primit centurionul vizita unui înger din cer? Care au fost cele două activități ale sale observate în ceruri?
-
-

Se pare că nu numai rugăciunile noastre sunt ascultate în cer, ci și motivația dăruirii noastre. Pasajul precizează că sutașul Corneliu dăruia cu generozitate. „Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6:21). Inima lui Corneliu era acolo unde erau darurile lui. Rugăciunea și binefacerea sunt strâns legate și demonstrează iubirea noastră față de Dumnezeu și față de aproapele nostru – cele două mari principii ale Legii lui Dumnezeu: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10:27). Prima parte se manifestă prin rugăciune, a doua parte, prin binefacere.

Cercetările arată că doar aproximativ 9% din resursele oamenilor sunt lichide și ar putea fi oferite ca daruri în orice moment. Bani gheață, cecurile, depozitele de economii, fondurile de investiții etc. sunt în general considerate resurse lichide, cel puțin de cei care le au în posesie. Majoritatea resurselor noastre, aproximativ 91%, sunt „investite” în bunuri imobile, precum propria casă, animalele de fermă (dacă locuim la țară) sau alte resurse nelichide.

Diferențele de procentaj între resursele lichide și cele nelichide pot fi ilustrate punând 1.000 de bani în două borcane, câte o monedă de 10 bani reprezentând fiecare procent. Așadar, ai avea 90 de bani într-un borcan mic, reprezentând cei 9% în resurse lichide, și 910 bani într-un borcan mare, reprezentând cei 91% în resurse nelichide.

Majoritatea oamenilor dăruiesc din borcanul mic – din resursele lor lichide. Adică din banii pe care îi au în contul curent sau în portofel. Dar, când cineva este cu adevărat entuziasmat de ceva, dăruiește din borcanul mare. Biblia are multe astfel de istorisiri.

8 Citește Marcu 14:3-9 și Ioan 12:2-8. Cine erau cele mai importante personaje la masa lui Simon? Care era valoarea darului Mariei? De ce a ales ea să Îl ungă pe Isus la momentul acela?

Darul Mariei valora 300 de dinari – salariul pe un an. Era, cel mai probabil, un dar din „borcanul mare”. Iuda avea să-L trădeze pe Isus pentru aproximativ o treime din acea sumă – un dar din „borcanul mic”, 30 de arginți (Matei 26:15). Este nevoie de o iubire și un angajament real pentru a oferi daruri din „borcanul mare” – din investițiile noastre. Dar, atunci când devenim lacomi, ca Iuda, ne putem vinde sufletul aproape pe nimic.

Lucrarea și activitățile lui Barnaba sunt menționate de 28 de ori în Noul Testament. Îl cunoaștem în primul rând ca tovarăș al apostolului Pavel și ca un mare misionar. Dar punctul de pornire a tuturor acestora este precizat în primul pasaj în care apare Barnaba. În Faptele apostolilor 4:36,37 citim despre darul lui, într-adevăr un dar din „borcanul mare”. Ce exemplificare elocventă a cuvintelor lui Isus: „Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6:21).

De ce donațiile făcute cu spirit de sacrificiu sunt la fel de importante pentru cel care oferă cât și pentru cel care primește?

Cartea de aducere-aminte din cer consemnează și credințioșia financiară a membrilor familiei lui Dumnezeu. „Îngerul raportor consemnează fidel fiecare dar dedicat lui Dumnezeu și pus în trezorerie, precum și rezultatul final al mijloacelor astfel date. Dumnezeu ia cunoștință de fiecare bănuț consacrat cauzei Sale și de bunăvoința sau ezitarea dătorului. Motivația dăruirii este înregistrată de asemenea. [...] Chiar dacă mijloacele consacrate astfel vor fi greșit folosite, neatingând scopul avut în vedere de dăruitor – slava lui Dumnezeu și salvarea de suflete –, cei care au făcut sacrificiile cu sinceritate, având în vedere numai slava lui Dumnezeu, nu-și vor pierde răsplata” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 2, p. 518).

„Asemenea lui Corneliu, trebuie să unim rugăciunea cu dăruirea. [...] Credința fără fapte este moartă și fără o credință vie este imposibil să Îi fim pe plac lui Dumnezeu. Atunci când ne rugăm, trebuie să oferim tot ceea ce putem, atât prin ceea ce facem, cât și din resursele noastre, pentru împlinirea rugăciunilor noastre. Dacă ne trăim practic credința, nu vom fi uitați de Dumnezeu. El notează fiecare act de iubire și renunțare de sine. El ne va deschide căi prin care ne putem arăta credința prin fapte” (Ellen G. White, în *Atlantic Union Gleaner*, 17 iunie 1903).

Studiu zilnic: 1 Cronici 29 – 2 Cronici 6; Ellen G. White, Rugăciunea, capitolul 13 (NEEMIA până la finalul cap.)

1. Cu ce ocazie a fost făcut Solomon împărat a doua oară?

2. Conform 2 Cronici 2:18, câți oameni coordona în medie un supraveghetor de lucrări?

3. Câte sfeșnice de aur erau în templu?

4. Când au ridicat leviții chivotul?

5. **În ce perioade era Ioan Botezătorul interesat de cele ce se întâmplau în lume?**

Privire generală

Ce Îi putem oferi lui Isus la schimb pentru tot ce a făcut pentru noi (Psalmii 116:12-14)? Legământul divin cere predarea totală a trupului, a minții, a talentelor și bunurilor noastre (Deuteronomul 8:18). Acest legământ poate fi respectat numai printr-o relație de iubire deplină, cu toată inima, sufletul și puterea (Deuteronomul 6:5).

În serviciul de închinare la Dumnezeu, darurile financiare demonstrează calitatea angajamentului nostru și cine suntem ca închinători. Ca exercițiu de credință, darurile financiare demonstrează recunoștința noastră și ne întăresc dragostea pentru Domnul și cauza Lui.

Conform Scripturii, darurile trebuie oferite pe baza binecuvântărilor primite, și nu pe baza unui procent întâmplător, ce nu are legătură cu prosperitatea dăătorului (Deuteronomul 16:17; Luca 12:48). În plus, în vremurile Vechiului Testament, deși erau voluntare, darurile erau și esențiale pentru sărbătorile mari de închinare, când închinătorii nu aveau voie să vină înaintea lui Dumnezeu cu mâna goală (Deuteronomul 16:16).

Pe de o parte, închinarea și darurile sunt voluntare. Dar prima este acceptată numai dacă este însoțită de a doua. Închinarea și darurile trebuie aduse de bunăvoie. Dar sunt și obligatorii, în sensul că sunt o parte esențială a slujirii noastre lui Dumnezeu.

În exemplul văduvei sărace (Marcu 12:41-44), Cuvântul care S-a făcut trup Și-a luat timp să stea și să îi observe pe cei care dăruiseră înaintea ei, examinându-le motivele și sumele depozitate în casa Lui pentru înaintarea lucrării Lui (Faptele apostolilor 4:36,37; Marcu 14:3-9). Printr-un înger trimis din cer la Corneliu (Faptele 10:4), Dumnezeu a dovedit și că îi vede și îi acceptă pe cei care dăruiesc cu sinceritate.

Comentariu

Asemenea rugăciunii, darurile materiale și financiare sunt angajamente de credință (Faptele 10:4). În Vechiul Testament, existau daruri de închinare obligatorii, precum jertfele de ispășire și taxa pentru templu (Leviticul 1 – 5; Exodul 30:13,14). Existau și daruri de bunăvoie, a căror valoare și tip nu erau reglementate (Exodul 25:1-5). Dar Scripturile arată că atât jertfele reglementate și obligatorii, cât și cele de bunăvoie erau esențiale în închinare. Totuși, oricât de spontan, darul, ca oricare alt act

spiritual, poate fi pătat de dorințe egoiste ascunse. Pentru ca Dumnezeu să fie mulțumit, darul trebuie să fie generos. Dorința dăătorului trebuie să fie completată de bucuria dăruirii, care este un rod al Duhului Sfânt (2 Corinteni 9:6,7; Galateni 5:22).

Sensul expresiei „de bunăvoie”

În general, Biblia folosește expresia „cu tragere de inimă” sau „de bunăvoie” pentru darurile oferite spontan (Exodul 25:1,2; 2 Corinteni 8:3). Din punctul de vedere al închinării, spontan – sau de bunăvoie – nu înseamnă neapărat opțional. Înainte de păcat, îndatoririle și ascultarea erau aduse la îndeplinire cu o bucurie și o dragoste marcate de slujire. Păcatul a distrus unitatea dintre datorie și spiritul de dăruire. Dar, prin Duhul Sfânt, datoria și dăruirea de bunăvoie sunt restaurate și se află din nou într-o unitate perfectă.

De bunăvoie sau voluntar înseamnă a face ceva din proprie inițiativă, fără a fi obligat sau forțat de altcineva să faci lucrul respectiv. În general, Biblia ne spune că darurile de bunăvoie asociate închinării, direct proporționale cu binecuvântările sau bunurile primite, erau esențiale pentru închinare. Astfel, datorită naturii lor esențiale, darurile de bunăvoie nu erau opționale, cu excepția cazului în care persoana lua decizia de a nu-I sluji Domnului.

Un dar de bunăvoie însă nu este neapărat să-I fie pe plac lui Dumnezeu. Este posibil ca și acest dar să vină din motive greșite. Oamenii pot strânge daruri, pot da totul săracilor și chiar să își ofere „de bunăvoie” trupul să fie ars, dar să nu aibă dragoste (1 Corinteni 13:1-3).

Pe de altă parte, cuvântul „opțional” înseamnă, în general, ceva la alegere, un lucru pe care poți sau nu să îl faci. În contextul închinării, jurămintele erau un exemplu de act opțional. Dar darurile erau parte din ispășirea, iertarea, recunoștința și aspectele care țineau de consacrarea din închinare. Prin urmare, chiar dacă „de bunăvoie”, darurile nu pot fi facultative în închinare. Astfel, darurile „de bunăvoie” sunt acele daruri care vin dintr-o inimă plină de iubire și de bucuria de a asculta de Domnul și a-I dăruia cea mai mare și cea mai bună parte din ceea ce avem.

Dăruirea de bunăvoie versus dăruirea esențială

Deși esențială, aducerea darurilor este de asemenea voluntară. Lipsa dăruirii însă ar putea avea consecințe spirituale grave. Prin urmare, în

vechiul Israel, cuvântul „dar” era folosit pentru datoriile nenegociabile din viața spirituală. Iată câteva exemple de astfel de îndatoriri:

1. Slujirea lui Mesia este un act voluntar. Cuvântul ebraic *nedabah*, „plin de înflăcărare”/„binevoitor” (Psalmii 110:3, VDC/BTF), tradus în alte părți din Biblie ca „de bunăvoie”, este folosit cu referire la cei care vin să Îl cinstească pe Mesia. Același cuvânt este folosit pentru darurile de bunăvoie (Numeri 29:39) sau pur și simplu pentru un dar sau o jertfă oarecare.

În Psalmii 110:3, poporul se pune de bunăvoie/cu entuziasm la dispoziția lui Mesia. Tot ceea ce se face pentru Dumnezeu trebuie făcut în spiritul darului de bunăvoie.

2. Darurile de sărbătoare: *Nebadah* este folosit și pentru a desemna darul în sine, chiar și atunci când acesta este obligatoriu: „Apoi să prăznuiești Sărbătoarea Săptămânilor și să aduci daruri de bunăvoie [*nedabah*], după binecuvântarea pe care ți-o va da Domnul Dumnezeul tău” (Deuteronomul 16:10). În ciuda faptului că era benevolă, nimeni nu putea participa la sărbătoare cu mâna goală (v. 16). În plus, darurile ar trebui să fie direct proporționale cu binecuvântarea primită (v. 10). Așadar, atunci când Biblia folosește expresia „de bunăvoie”, nu înseamnă neapărat opțional sau facultativ, decât atunci când persoana alege să nu Îi slujească lui Dumnezeu.

3. Darurile de mulțumire și de ispășire: Darurile de bunăvoie erau esențiale în cadrul închinării la Dumnezeu și în slujba de la sanctuar, după cum se înțelege din Leviticul 1 – 7. În aceste capitole, jertfa de ispășire și cea pentru păcat erau benevole, precum arderea-de-tot și darul de mâncare, printre altele. De exemplu, nimeni nu putea primi iertare fără jertfă; prin urmare, aceasta era esențială. În aceste exemple, acțiunile benevole sunt prezentate tot ca esențiale.

4. Zecimea ca dar: Zecimea este obligatorie (Maleahi 3:8), dar și ea ar trebui restituită cu o atitudine de bunăvoință: „**zeciuiele** fiilor lui Israel pe care le **aduc ca dar** [ebr., *terumah*] DOMNULUI le dau leviților ca moștenire” (Numeri 18:24, EDCR; vezi și versetele 19,26,28; subl. ad.).

De aceea, neaducerea darurilor și a zecimilor înseamnă furt din ce este a lui Dumnezeu (Maleahi 3:8). Neaducerea darurilor și a zecimilor nu este o opțiune pentru inima convertită. „El a prevăzut zecimile și darurile ca pe o măsură a responsabilității noastre” (Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 80-81).

5. Taxa pentru templu: Și taxa obligatorie pentru templu este numită „dar” (*terumah*): „Orice om va plăti darul pentru DOMNUL” (Exodul 30:14, EDCR; vezi și v. 13).

Aducerea darurilor reglementate sau a celor de bunăvoie este exprimată în Biblie prin anumiți termeni: „aduceți” zecimea (Maleahi 3:10); „orice om [...] va plăti darul ridicat pentru Domnul” (Exodul 30:14); „să-Mi aducă un dar” (Exodul 25:2). Aceste verbe arată clar că instrucțiunile lui Dumnezeu trebuie urmate. Astfel, în toate etapele istoriei poporului lui Dumnezeu, darurile erau o datorie ce trebuia îndeplinită cu dragă inimă.

De bunăvoie și cu dragă inimă

Legile privind darurile pentru templu (Exodul 25:1,2) cuprind principii valabile pentru toate darurile, fie ele de bunăvoie, fie obligatorii, care trebuie aduse cu toată inima: „Vorbește copiilor lui Israel să-Mi aducă un dar [ebr., *terumah*]; să-l primiți pentru Mine de la orice om care-l va da cu tragere de inimă.”

1. În aceste versete sunt exprimate o poruncă divină și imperativul unei inimi binevoitoare. Dacă porunca este respectată fără tragere de inimă, darul nu este acceptat (2 Corinteni 9:6,7). Mai mult, dacă dăătorul dăruiește de bunăvoie, din toată inima, dar inima lui nu este plină de iubire (1 Corinteni 13:1-3) și de bucurie (2 Corinteni 9:7), acest gest nu îi va folosi la nimic (1 Corinteni 13:3).

2. Dumnezeu ne îndeamnă să păzim poruncile Lui (Deuteronomul 30:19). În același timp, ne dă libertatea de a alege: „Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta” (Deuteronomul 30:19), pentru că toată ascultarea se bazează pe bucurie și pe acte îndeplinite cu dragă inimă (Deuteronomul 28:47).

3. Apelul lui David în vederea construirii templului lui Solomon ilustrează foarte bine importanța motivației interioare: „Cine vrea să-și mai aducă de bunăvoie astăzi darurile înaintea Domnului?” (1 Cronici 29:5). Drept rezultat, „poporul **s-a bucurat** de darurile lor **de bunăvoie**, căci le dădeau **cu dragă inimă** Domnului” (1 Cronici 29:9, subl. ad.). Pavel identifică aceleași principii: „Fiecare **să dea** după cum a hotărât în **inima** lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci «pe cine dă **cu bucurie** îl iubește Dumnezeu»” (2 Corinteni 9:7, subl. ad.). Văduva săracă (Marcu 12:41-44), sutașul roman (Faptele 10:4) și Barnaba (Faptele 4:36,37) sunt exemple de oameni care au dăruit cu generozitate și direct

proporțional cu binecuvântările primite, cu o inimă desăvârșită și plină de bucurie și cu o atitudine de bunăvoință. Aceste personaje biblice dovedesc inimi mișcate de Duhul Sfânt să facă fapte bune.

Aplicație

- 1** Roagă un membru al grupei să citească Ieremia 17:9. Ieremia ne avertizează că inima omului este înșelătoare. Cu acest gând în minte, pune-le membrilor grupei următoarele întrebări:
 - a** Poate cineva să dăruiască „de bunăvoie”, dar împins numai de cutume sociale sau de frica pedepsei? Explicăți.
 - b** Este posibilă folosirea expresiei „dar de bunăvoie” pentru a scuza lipsa dăruirii sau dăruirea unor sume mici doar pentru liniștirea conștiinței? Discutați în grupă.
- 2** Alege membri care să citească pasajele de mai jos. Invită grupa să mediteze la sensul lor. Apoi pune-le întrebările care urmează.

„Dumnezeu dorește de la toate ființele create de El o slujire din dragoste, slujire care izvorăște dintr-o apreciere a caracterului Său. El nu găsește nicio plăcere într-o ascultare forțată și acordă tuturor libertatea voinței, pentru ca astfel ei să-I aducă o slujire liber consimțită” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 34).

„El nu poate accepta un rival în suflet și nici o slujire parțială, ci El dorește doar o slujire de bunăvoie, o predare de bunăvoie a inimii constrânse de iubire” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 487).

- a** Ce vrea să spună al doilea citat prin „slujire de bunăvoie [...] constrânsă de iubire”? De ce ar dori Dumnezeu numai o astfel de slujire din partea membrilor grupei tale? Cum pot membrii grupei să aplice acest principiu la activitatea de dăruire?
- b** Cum ne face dragostea capabili să păzim poruncile (Eclesiastul 12:13) într-un mod acceptabil pentru Dumnezeu fără a ne suprima libertatea? Cum este același principiu aplicabil la aducerea benevolă a zecimilor și a darurilor?

Rugăciunile sunt „ofranda gurii mele” (Psalmii 119:108, NTR)/ „darurile de bunăvoie ale gurii mele” (engl. NKJV). Chiar și de bunăvoie, rostirea rugăciunilor nu trebuie să înceteze.

- c** Care este importanța rugăciunii și dăruirii continue ca acte de închinare (Faptele apostolilor 10:4)?

28 ianuarie – 3 februarie

Gestionarea datoriilor

Sabat după-amiază

De citit: Deuteronomul 28:1,2,12; Matei 6:24; 1 Ioan 2:15;
Proverbele 6:1-5; 22:7; Deuteronomul 15:1-5.

De memorat: „_____ stăpânește peste _____, și cel ce ia cu împrumut este _____ celui ce-i dă cu împrumut” (Proverbele 22:7).

O definiție a datoriei este „să trăiești astăzi din ceea ce te aștepti să câștigi în viitor”. Datoriile par să fie un mod de viață, dar nu ar trebui să fie norma pentru creștini. Biblia descurajează datoriile. În Scripturi se face referire la datorii de cel puțin 26 de ori și de fiecare dată contextul este unul negativ. Nu ni se spune că este păcat să împrumuți bani de la cineva, dar se vorbește despre consecințele împrumutării, care sunt deseori negative. Referindu-se la obligațiile financiare, Pavel a dat următorul sfat: „Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea. Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubește pe alții a împlinit Legea” (Romani 13:7,8).

De ce este datoria aproape o calamitate internațională la orice nivel – personal, corporativ și guvernamental? În orice societate, dintotdeauna, cel puțin un mic procent din populație era îndatorată. Dar astăzi, o proporție mult mai mare dintre cetățeni sunt îndatorați, iar lucrul acesta nu este aproape niciodată în favoarea lor.

În această săptămână vom trata motivele îndatorării și cum să o gestionăm. Poate că tu nu ai datorii, dar poți împărtăși aceste informații prețioase cu familia și prietenii care ar putea avea de câștigat de pe urma lor.

- 1 Citește Deuteronomul 28:1,2,12. Care este idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi în privința datoriilor și cum poate fi atins? Chiar dacă acest context este foarte diferit de al nostru, ce principii putem extrage și aplica?**

Studiile arată că oamenii au dificultăți financiare din trei motive principale. Iată-le mai jos, în ordinea frecvenței:

(1) Neștiința: Mulți oameni, chiar și cei educați, sunt analfabeți din punct de vedere financiar. Pur și simplu nu au luat contact niciodată cu regulile Bibliei și nici măcar cu principiile seculare de administrare a banilor. Există însă speranță! Studiul de față va prezenta schematic aceste principii și modul lor de aplicare.

(2) Lăcomia sau egoismul: Ca reacție la reclame și dorințe personale, oamenii cheltuiesc pur și simplu peste posibilitățile lor. Nu vor să trăiască în casa pe care și-o permit, să conducă mașina pe care și-o permit ori să poarte hainele pe care și le permit. Mulți dintre aceștia cred, de asemenea, că sunt prea săraci ca să înapoieze zecimea. În consecință, își trăiesc viața fără înțelepciunea și binecuvântările promise de Dumnezeu (vezi Maleahi 3:10,11; Matei 6:33). Există speranță și pentru acești oameni, dar necesită o schimbare în gândire și o atitudine de mulțumire!

(3) Necazurile din viața personală: Poate că au trecut printr-o boală gravă fără să aibă asigurare medicală. Poate că au fost părăsiți de un partener de căsnicie risipitor. Poate că un dezastru natural le-a distrus toate bunurile. Sau poate că s-au născut și au crescut în sărăcie lucie. Există speranță și pentru acești oameni. Deși calea lor este un pic mai dificilă, problemele lor pot fi rezolvate. Schimbarea poate veni sub diferite forme: sprijinul prietenilor creștini, sfaturi și/sau ajutor din partea unor consilieri devotați, eforturi asidue cuplate cu o bună educație și, nu în cele din urmă, binecuvântările și purtarea de grijă din partea lui Dumnezeu.

Indiferent de motiv, chiar dacă este exclusiv vina persoanei în cauză, datoriile pot fi atenuate. Dar cei care au datorii trebuie să facă niște schimbări în modul cum trăiesc, cum cheltuiesc și cum își stabilesc prioritățile financiare.

Citește 1 Timotei 6:6-9. La ce spune Pavel aici că ar trebui să fim atenți? Ce înseamnă aceste cuvinte pentru tine personal și cum le poți aplica mai bine?

Suntem ființe materiale și trăim într-o lume materială, o lume care uneori poate fi foarte ispititoare. Ar trebui să fii făcut din oțel și ulei sintetic, nu din carne și sânge ca să nu simți uneori ispita bunurilor materiale și dorința de a fi bogat. Care dintre noi nu a visat măcar o dată în viață să devină bogat sau să câștige la loterie?

Deși cu toții ne confruntăm cu lucrul acesta și nu este nimic greșit să lucrezi din greu pentru a-ți asigura un trai decent sau chiar și pentru a fi bogat, niciunul dintre noi nu trebuie să cadă în capcana de a-și face idoli din bani, bogăție și bunuri materiale. Ni se promite putere divină să rămânem devotați convingerilor noastre privind ceea ce este bine. Lucrul acesta este important, pentru că ispita bogățiilor și a bunurilor materiale a dus foarte multe suflete la ruină.

2 Citește Matei 6:24 și 1 Ioan 2:15. Care este tema acestor texte?

Din nefericire, iubirea pentru lucrurile lumești poate fi atât de puternică încât oamenii ajung să se îndatoreze pentru – speră ei – a-și împlini iubirea pe care o simt. (Dar nu o împlinesc niciodată; vezi Eclesiastul 4:8.) Și, pentru că datoriile sunt una dintre capcanele lui Satana destinate oamenilor, este de înțeles ca Dumnezeu să-Și dorească să-Și vadă copiii scăpați de datorii. În Biblie și în Spiritul Profetic El ne-a dat sfaturi care ne vor conduce la libertate financiară.

3 Citește Psalmii 50:14,15. Care ar trebui să fie atitudinea adoptată de copiii lui Dumnezeu? Ce înseamnă „împlinește-ți juruințele”?

Noi devenim membri ai bisericii, aducându-I laudă și mulțumire lui Dumnezeu, care ne-a creat și ne-a răscumpărat. La punctul 9 (din cele 13) din legământul nostru de botez, suntem întrebați: „Crezi în organizația bisericii? Este scopul tău acela de a te închina lui Dumnezeu și a susține biserica prin zecimile și darurile tale, prin eforturile și influența ta?” Ca adventiști de ziua a șaptea cu toții am răspuns „Da”. Așadar, aceste texte (Psalmii 50:14,15) constituie o promisiune făcută celor care Îi aduc mulțumire lui Dumnezeu și se achită devotați de ceea ce au promis.

Ce spun alegerile tale despre cât de bine faci față ispitelor lumii? De ce faptul de a lucra din greu pentru a avea o viață bună nu înseamnă neapărat că faci un idol din bogăție sau bani? Cum putem face diferența?

4 Citește Proverbele 22:7. În ce sens suntem „robii” celui care ne împrumută?

Cum putem scăpa de acest fenomen nefericit? Dacă ai datorii, următoarea schemă te va ajuta să începi un proces de eliminare a acestora.

Premisa: Ia-ți un angajament față de Dumnezeu că vei fi credincios în returnarea zecimii Sale sfinte, pentru a avea acces la înțelepciunea și binecuvântările Sale. El dorește cu ardoare să îi binecuvânteze pe cei care Îl ascultă.

Pasul I: Ia decizia să nu mai faci alte datorii. Gata cu cheltuielile pe credit sau împrumuturi! Dacă nu împrumuți bani, nu ai datorii. Dacă nu mai împrumuți bani, nu vei avea alte datorii.

Pasul II: Fă un legământ cu Dumnezeu ca, începând din acest moment, pe măsură ce El te binecuvântează, tu să îți achiziți datoriile cât de repede cu putință. Când Dumnezeu te va binecuvânta financiar, folosește banii să micșorezi datoria – nu să cumperi alte lucruri. Acest pas este probabil cel mai important. Majoritatea oamenilor, când primesc bani în mod neașteptat, pur și simplu îi cheltuiesc. Tu să nu faci așa! În schimb, integrează-i în planul tău de micșorare a datoriei.

Pasul III: Ia măsuri concrete! Întocmește o listă cu toate datoriile tale, de la cea mai mare la cea mai mică, deci în ordine descrescătoare. În cazul majorității familiilor, în capul listei se află împrumutul pentru casă, iar la coada listei, un card de credit sau o datorie personală. Începe prin a achita lunar cel puțin suma minimă pentru fiecare dintre datorii. Apoi dublează sau crește suma cu cât poți pentru datoria din coada listei. Vei fi plăcut surprins cât de repede poți scăpa de cea mai mică datorie. Bani cu care plăteai datoria cea mai mică adaugă-i apoi la plata minimă a următoarei datorii și tot așa. Vei scăpa astfel, ușor-ușor, de datorii. Eliminând datoriile mici cu dobândă mare, vei câștiga o sumă surprinzătoare de bani, pe care o poți folosi pentru datoriile mai mari.

Dumnezeu nu dorește ca noi să avem datorii. Odată luat acest angajament, majoritatea familiilor își dau seama că Dumnezeu le binecuvântează în moduri neașteptate și datoriile le sunt reduse mai repede decât se așteptau. Urmând acești trei pași simpli, multe familii scapă de datorii. Punându-L pe Dumnezeu pe primul loc vei primi binecuvântările și înțelepciunea Lui pentru a administra ceea ce ți-a încredințat.

„Să nu fiți iubitori de bani. Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El Însuși a zis: «Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi»” (Evrei 13:5). Cum te ajută aceste cuvinte să nu intri în datorii sau să scapi de ele?

Biblia spune clar că Dumnezeu nu dorește ca vreunul dintre copiii Săi să fie responsabil pentru obligațiile financiare ale altora. În cartea Proverbele, Dumnezeu ne-a avertizat să nu ne punem garanți.

5 Citește Proverbele 6:1-5; 17:18 și 22:26. Care este mesajul transmis aici?

Garanția este necesară atunci când o persoană cu un scor de credit scăzut caută să facă un împrumut de la o instituție și nu se califică pentru acesta. Ofițerul de credit îi va spune persoanei necalificate că are nevoie de un prieten cu un scor de credit ridicat pentru a semna împreună cu ea, apoi banca va garanta împrumutul și, în caz de neplată, îl va trage la răspundere pe garant.

Este posibil ca un membru al bisericii să vină și să îți ceară să fii garant pentru el. Răspunsul tău ar trebui să fie: „Biblia spune că nu ar trebui să fac lucrul acesta niciodată.” Trebuie să înțelegem că Biblia ne încurajează să îi ajutăm pe cei care au nevoie, dar nu trebuie să fim responsabili pentru datoriile lor.

Părinților li se cere uneori de către adolescenți să garanteze pentru cumpărarea primei lor mașini. Ori copiii adulți le cer părinților să garanteze pentru un împrumut de afaceri. Este valabil același răspuns. Este bine să îi ajutăm pe alții dacă au nevoie reală, dar nu să devenim garanți pentru datoriile lor. *Studiile arată că 75% dintre cei care garantează aceste împrumuturi ajung să le plătească.*

6 Citește Proverbele 28:20 și 1 Timotei 6:9,10. Ce avertisment găsești aici?

Schemele de îmbogățire rapidă sunt o altă capcană financiară; aproape garantat vor duce la ruina financiară a celor care ajung prinși în ele. Dacă un lucru pare prea bun ca să fie adevărat, cu siguranță așa și este. Mulți oameni sunt afectați emoțional și financiar. O tragedie legată de aceste planuri viclene este că, în multe cazuri, oamenii au trebuit să împrumute bani pentru a se implica în ele. Multe vieți și familii au fost distruse prin aceste scheme de îmbogățire rapidă, care nu îi îmbogățesc decât pe escrocii care le elaborează pe seama celor care le cad în capcană. Când un prieten sau chiar o persoană dragă încearcă să te atragă într-una dintre aceste scheme, fugi cât de repede poți!

7 Citește Deuteronomul 15:1-5. Ce a cerut Dumnezeu de la poporul Său?

În armonie cu celelalte reguli privind perioada de șapte ani (Exodul 21:2; Leviticul 25:3,4), nu numai sclavii, slujitorii sau pământurile erau vizate, ci și creditorii. Întrucât aceștia nu voiau să ierte nicio datorie, perioada cea mai lungă în care cineva putea să fie dator era de șapte ani. Versetele arată că lui Dumnezeu Îi pasă de problemele financiare, mai ales atunci când acestea îi afectau pe israeliți și, având în vedere povara îndatorării, Dumnezeu a insistat ca datoriile să fie evitate.

În zilele noastre, în multe părți ale lumii se oferă împrumuturi pe 30 sau 40 de ani pentru achiziționarea unei locuințe. Unul dintre motivele pentru care locuințele costă atât de mult pare să fie acela că oamenii au la dispoziție credite pentru a le cumpăra.

În alte părți ale lumii, în schimb, mulți se gândesc la împrumuturi pentru a urma o facultate. De regulă, diploma de licență contribuie la creșterea venitului celui în cauză pentru tot restul vieții. S-ar putea ca unii chiar să fie nevoiți să împrumute bani pentru a-și achita taxele universitare, dar să nu uităm că acești bani trebuie dați înapoi cu dobândă. De aceea este bine să încerci să iei toate subvențiile și bursele pentru care îndeplinești criteriile de acordare. Lucrează și economisește cât de mult poți pentru școală. Frecventează numai acele cursuri care te vor ajuta să te angajezi. Cere ajutorul părinților. În vremurile biblice, părinții le ofereau copiilor pământuri cu care aceștia să își câștige traiul. Astăzi, această „moștenire” ar trebui să fie asigurarea unei educații școlare, astfel încât copiii să poată deveni adulți independenți.

Într-o lume ideală, nu ar exista împrumut ori datorie. Dar, pentru că nu trăim într-o lume ideală, s-ar putea fie necesar să ne împrumutăm. Asigură-te că ai parte de cea mai bună ofertă și de cea mai bună rată a dobânzii disponibilă. Împrumută doar suma minimă de care ai nevoie și achit-o cât de repede poți, pentru a scuti din costurile dobânzii. Este recomandat însă ca, aplicând principiile financiare biblice în viața noastră, să evităm datoriile inutile și presiunea teribilă pe care acestea o pun asupra noastră și a familiei noastre.

Dacă le-ai împrumutat bani oamenilor, cât de corect și bun ai fost în modul în care i-ai tratat? Cum vei răspunde în fața lui Dumnezeu când va trebui să dai socoteală de aceste fapte? Vezi Eclesiastul 12:14.

Procesul de eliminare a datoriilor în trei pași se găsește, de fapt, într-o pagină din scrierile lui Ellen G. White. Sublinierile au fost adăugate pentru a accentua ideile: „*Ia hotărârea de a nu mai face alte datorii. Renunță mai bine la mii de lucruri decât să te îndatorezi din nou. [...] Fă un legământ cu Dumnezeu ca, prin binecuvântarea Sa, să îți plătești datoriile și apoi să nu datorezi nimănui nimic, chiar dacă ar trebui să trăiești doar cu terci și pâine. [...] Achită datoriile cât mai repede posibil. Când vei putea sta din nou pe picioarele tale ca un om liber, fără a mai datora cuiva ceva, vei dobândi o mare biruință*” (*Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 257).

Dacă ai nevoie de ajutor pentru a scăpa de datorii, încearcă următoarele:

Stabilește-ți un buget! Alcătuieste o listă cu toate veniturile și cheltuielile/cumpărăturile tale pe o perioadă de trei luni. Mulți sunt surprinși cât de mult cheltuiesc pe lucruri inutile. Distruge cardurile de credit! Dacă vezi că nu reușești în fiecare lună să plătești întreaga datorie de pe cardul de credit sau că îl folosești să cumperi lucruri pe care altfel nu le-ai cumpăra, distruge-l, înainte să te distrugă el pe tine! Începe să faci economie la diverse lucruri! Uneori nu suntem conștienți de cât de mult am putea economisi lunar dacă am fi atenți la unele lucruri mici pe care le cumpărăm. Ușor, ușor se adună.

Studiu zilnic: 2 Cronici 7 – 13; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 14 (până la „Rugați-vă zilnic pentru binecuvântarea pe care o aduce Sabatul”)

1. De ce Solomon nu i-a mai permis soției sale să locuiască în casa lui David?

2. După întâlnirea dintre Solomon și regina din Seba, ale cui cadouri valorau mai mult?

3. Care era soția preferată a lui Roboam?

4. De ce au câștigat biruința copiii lui Iuda în războiul cu copiii lui Israel?

5. **Ce trebuie să facem când avem o oră liberă?**

Privire generală

Faptul că Dumnezeu ne avertizează în privința datoriilor ne arată că acestea au implicații spirituale (Proverbele 6:1-5; 22:7).

Scăparea de datorii constă în punerea Împărăției lui Dumnezeu pe primul loc, eliberându-ne astfel de dorința după lucruri materiale (Matei 6:33). Legământul divin promite prosperitate și scăpare de datorii (Deuteronomul 28:1,2). Dar, pentru ca aceste făgăduințe să se materializeze, omul trebuie să simtă iubire pentru Dumnezeu, care se traduce prin ascultarea de poruncile Lui și prin respectarea juruințelor făcute la botez, inclusiv credincioșia în zecimi și daruri (Psalmii 50:14,15; Maleahi 3:7-12).

Creditorul este stăpânul debitorului (Proverbele 22:7), dar, potrivit lui Isus, numai Dumnezeu ar trebui să fie stăpânul nostru (Marcu 12:29). Astfel, iubindu-L pe Dumnezeu, și nu lucrurile din lume (1 Ioan 2:15), putem învinge pofta și lăudăroșia vieții, prin harul lui Hristos (1 Ioan 2:16). Nu ar trebui să ne conformăm acestei epoci materialiste și consumeriste, care duce la îndatorare și insolvență. În schimb, ar trebui să fim transformați prin înnoirea minții și să căutăm să cunoaștem voia desăvârșită a lui Dumnezeu (Romani 12:1,2).

Dumnezeu dorește să aspirăm la o viață de mulțumire sufletească (1 Timotei 6:6), lipsită de datorii (Romani 13:8). Mulțumirea sufletească ne ferește de compromisuri în privința principiilor de credință pentru a ne îmbogăți (1 Timotei 6:9). De aceea trebuie să ne plănuim obligațiile financiare cu înțelepciune (Luca 14:28) și să evităm să ne asumăm responsabilitatea pentru datoriile unei alte persoane (Proverbele 6:1-5). Urmând aceste principii biblice sănătoase, vom ajunge să fim harnici și vom fi pregătiți pentru vremuri grele și situații neprevăzute (Proverbele 6:8). Când ne ferim de înglodarea în datorii și de iubirea de bani, avem parte de binecuvântările pe care Dumnezeu le promite celor credincioși (Maleahi 3:10-12).

Comentariu

Dumnezeu ne poate scăpa de orice datorie. În majoritatea cazurilor însă, El pune în mâinile noastre soluția la problema datoriei. La urma urmei, suntem administratorii Săi și ar trebui să acționăm după voia și binecuvântarea Lui.

În calitate de creștini, ar trebui să facem tot ce ne stă în putință să nu datorăm nimic nimănui (Romani 13:8). În plus, din poziția creditorului, creștinul nu ar trebui să profite de cei care au nevoie de ajutor financiar. Învățăturile Bibliei ne spun să fim generoși și, dacă este posibil, să îi ier-tăm pe frații care nu pot să își plătească datoriile (Deuteronomul 15:1-4).

În general, îndatorarea este un fenomen complex, care implică as-pecte personale, socioistorice și spirituale. Prin urmare, ne vom limita comentariile la niște sfaturi practice pe care Biblia le oferă pe subiect.

Principii biblice pentru a scăpa de datorii

A. Pune-L pe Dumnezeu pe primul loc! (Matei 6:33)

1. Fă din Dumnezeu principala ta prioritate! (Matei 6:25-34)

Dumnezeu nu vrea să fim îndatorați, pentru că Își dorește bunăstare-a slujitorilor săi (Psalmii 35:27). Prin urmare, El ar trebui să fie pri-mul căutat în orice situație de criză (Psalmii 105:4). Îndatorarea poate avea o origine spirituală, caz în care persoana vizată trebuie să mediteze la nevoia de mărturisire a păcatelor de natură financiară: furtul și camăta (Ezechiel 18:12,13); lăcomia, care este idolatrie (Exodul 22:12; Coloseni 3:5); incorectitudinea în contracte (Romani 1:31); iubirea de bani (1 Timotei 6:10) și incorectitudinea în zecimi și daruri (Maleahi 3:7-10).

Cei care s-au îndepărtat de planul divin trebuie să se întoarcă la Dum-nezeu și să își înnoiască legământul cu El (Psalmii 50:14,15; Maleahi 3:7-12). Dumnezeu le promite acestor persoane eliberare și binecuvân-tări. Dorința sinceră de a face ce este bine arată că harul lucrează, pentru că „bunătața lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință” (Romani 2:4).

Putem face voia lui Dumnezeu (Deuteronomul 28:1,2) numai atunci când ne aflăm sub har. Pentru că, așa cum spune Pavel, „prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele” (Efeseni 2:8-10). Prin credință și prin harul lui Dumnezeu, putem cere ajutor di-vin să scăpăm de datorii. Atunci ne vom bucura de binecuvântarea lui Dumnezeu, care „îmbogățește și El nu lasă să fie urmată de niciun necaz” (Proverbele 10:22).

2. Fii sfânt și respectă lucrurile sfinte!

În Biblie, Dumnezeu Își consideră poporul sfânt, ales și special (Exodul 19:6; 1 Petru 2:9). Această sfințenie este dovedită atunci când poporul păzește poruncile Lui (Deuteronomul 28:9).

Zecimea este și ea sfântă (Leviticul 27:30-32) și darurile sunt sfinte (Numeri 18:29). În aceste texte, cuvântul „închinat” (VDC, NTR) sau „sfânt” (EDCR, BTF) este traducerea termenului *kodes*, care înseamnă „sfințit”, „pus deoparte pentru Domnul”.

Însușirea zecimii și a darurilor înseamnă însușirea necuvenită a lucrurilor sfinte, care sunt dedicate exclusiv lui Dumnezeu și trebuie astfel înapoiate Lui (Leviticul 5:15,16). În timpurile Vechiului Testament, înapoierea darurilor păstrate era necesară înainte de ispășirea cu sânge și înainte ca acela care făcuse lucrul acesta să primească iertarea (Leviticul 5:16). Astfel, reținând zecimile și darurile, poporul se separa de Dumnezeu și nu prospera (Maleahi 3:7-10), pentru că profana lucrurile sfinte. Dumnezeu nu Se schimbă, iar principiul de restituire a zecimilor și a darurilor este în continuare valabil (Maleahi 3:6-8).

„Frații și surorile mele, grăbiți-vă să Îi aduceți lui Dumnezeu zecimea în mod cinstit și să Îi aduceți cu bucurie și un dar de mulțumire! Mulți nu vor fi binecuvântați până nu vor restitui zecimea pe care și-au însușit-o” (Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 87).

B. Cere ajutor! (Proverbele 15:22)

1. Cere ajutorul prietenilor și profesioniștilor!

Uneori este necesar să îți recunoști starea de datornic și să ceri ajutor de la prieteni și familie. În cazul datoriilor provocate de o tulburare psihică (oniomanie – tendința patologică de a face cumpărături în mod excesiv), trebuie apelat la tratament. Dacă te afli în această situație, poate fi util să cauți și ajutor spiritual din partea pastorului, a membrilor familiei sau a prietenilor apropiați. Ajutorul prietenilor în acest proces îți poate ușura povara și te poate încuraja să iei decizia de a rezolva problema.

„Smerenia merge înaintea slavei” (Proverbele 18:12). Copiii lui Dumnezeu ar trebui să se gândească la avantajul de a se consulta cu oameni înțelepți și cu experiență, trecuți prin viață, precum și cu profesioniști din domeniul financiar și al asistenței psihologice, pentru că „planurile [...] reușesc când sunt mulți sfetnici” (Proverbele 15:22, NTR).

„Dacă aceia care nu au reușit în viață ar fi dispuși să se lase învățați, s-ar putea deprinde cu obiceiuri ale tăgăduirii de sine și cu economia

strictă și ar avea satisfacția de a da, nu de a primi pomană” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 3, p. 400-401).

2. Cere ajutor și înțelepciune divină!

Ajutorul divin poate veni sub forma discernământului. În Biblie, administrarea cu înțelepciune a valorilor este un dar de la Dumnezeu. Înțeleptul declară că „prin **știință** se umplu cămărilor ei [ale casei] de toate bunătățile de preț și plăcute” (Proverbele 24:4, subl. ad.). Așa cum recomandă apostolul: „Umblați dar după darurile cele mai bune” (1 Corinteni 12:31), și noi putem cere de la Dumnezeu înțelepciune să ne gestionăm bine banii, mai ales în perioade de dificultăți economice. Această căutare a înțelepciunii este recomandată de către Iacov (Iacov 1:5).

Cuvântul „știință” din Proverbele 24:4 înseamnă pricepere, abilitate și discernământ practic. Prin urmare, bunăstarea materială este precedată de principii practice biblice sănătoase privind îmbunătățirea administrării banilor pe care Dumnezeu ni i-a încredințat.

C. Economisește! (Proverbele 6:8)

Ce spune cuvântul inspirat despre economisire

Fii ca furnica! Ea își pregătește vara mâncarea pentru iarnă. Pune întotdeauna deoparte niște bani ca economie! Include în bugetul tău, în mod regulat, un procent dedicat acestui scop.

Economisirea a fost sfatul înțelept dat de către Dumnezeu lui Iosif în Egipt (Geneza 41:46,47). Economisește, pentru a avea suficient pe viitor sau în perioade de criză! Nu cheltui dacă nu trebuie! „De la cel mai mare la cel mai mic, lucrătorii lui Dumnezeu trebuie să învețe să fie economi” (Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 268).

D. Alcătuiește-ți un buget! (Luca 14:28-30)

Bugetul este un instrument de planuire financiară pentru gestionarea veniturilor și cheltuielilor. Este importantă alcătuirea unui buget, pentru că, fără un plan, este imposibil să te aștepți la succes în demersurile tale. „Trebuie să fiți atenți ca ceea ce cheltuiți să nu depășească venitul vostru” (Ellen G. White, *Căminul adventist*, p. 375).

Roagă-te atunci când alcătuiești bugetul! Caută să Îl pui pe Dumnezeu pe primul loc (Matei 6:33)! Fii realist și consultă-te cu ceilalți membri ai familiei, pentru a stabili ce este cel mai bine pentru toți din familie! Biblia îi dezaprobă ferm pe oamenii care nu se îngrijesc de familia lor:

„Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios” (1 Timotei 5:8). Include în bugetul tău nevoile celor mai puțin avantajați, pentru că grija față de ei face parte din „religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu” (Iacov 1:27).

Aplicație

Roagă un membru al grupei să lectureze cu voce tare citatul de mai jos. Apoi discutați în grupă întrebările care urmează.

„Mulți, foarte mulți, nu s-au autoeducat în așa fel încât să-și poată menține cheltuielile în limita veniturilor lor. Ei nu învață să se adapteze împrejurărilor și împrumută și iar împrumută, până când ajung copleșiți de datorii, în cele din urmă ajungând descurajați, deprimați” (Ellen G. White, *Căminul adventist*, p. 374).

- 1 Pasajul de mai sus sugerează o stare socială de îndatorare din ce în ce mai des întâlnită. În ce mod fenomenul foarte răspândit al îndatorării îi poate face pe mulți să creadă că datoriile sunt normale și chiar acceptabile, în ciuda stresului și a limitărilor pe care le provoacă de obicei? Care ar fi soluția la această situație? Citiți Romani 12:1,2.
- 2 În legământul divin, Dumnezeu promite că poporul Său nu va avea datorii la alții (Deuteronomul 28:1,2). El a hotărât, de asemenea, eliberarea datornicilor de creditorii lor la fiecare șapte ani (Deuteronomul 15:1-4). Modelul divin implica lipsa sărăciei, pentru a nu apărea datoria (Deuteronomul 15:4). De ce modelul divin în privința datoriilor în Israel nu a reușit (Maleahi 3:6-10)? Cum ni s-ar putea întâmpla și nouă lucrul acesta? Explicați. Cum evităm această capcană în zilele noastre?

Câteva posibile surse ale datoriilor:

- Dezastrele naturale, bolile și războaiele.
- Slăbiciunea personală, care vine din lipsa înțelepciunii, experienței, capacității sau instruirii financiare.
- Vanitatea, ca rezultat al obiceiurilor proaste, al lăudăroșeniei și risipei.
- Datoria utilă, care poate apărea din cauza unor investiții de afaceri necesare, a cumpărării unei case sau educației copiilor.

- 3 Analizând punctele de mai sus, cere-le membrilor grupei să identifice datoriile care pot fi evitate și cele care pot fi justificate. De ce?

4 – 10 februarie

Strângerea de comori în cer

Sabat după-amiază

De citit: Geneza 6:5-14; 13:10-12; 32:22-31; Evrei 11:8-13,24-29;
2 Corinteni 4:18.

De memorat: „Și ce folosește unui om să _____ toată lumea,
dacă _____ sufletul? Sau ce va da un om
în schimb pentru _____?” (Marcu 8:36,37).

Isus ne-a oferit cea mai bună strategie de investiții din lume când a spus: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură” (Matei 6:19,20). Isus Își încheie strategia de investiții spunând: „Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6:21). Cu alte cuvinte, spune-mi pe ce îți cheltuiești banii ca să-ți spun ce iubești, pentru că acolo unde îți investești banii va fi și inima ta, dacă nu este deja în acel loc.

Vrei o inimă pentru Împărăția lui Dumnezeu? Dacă da, pune-ți banii acolo unde vor aduna răsplata veșnică. Investește-ți timpul, banii și rugăciunea în lucrarea lui Dumnezeu! Dacă vei face lucrul acesta, vei deveni curând și mai interesat de acea lucrare, iar inima ta va urma acea cale.

În această săptămână vom analiza texte și ilustrații despre cum să adunăm comori în cer pentru ca, în cele din urmă, să primim răsplata veșnică.

Merită amintit că aceia care caută comoara cerească sunt adeseori chemați de Dumnezeu să facă schimbări majore în viața lor aici, pe pământ. Fii pregătit să ai parte de aceeași chemare, dacă va fi nevoie!

- 1 Citește Geneza 6:5-14. Ce schimbări radicale au apărut în viața lui Noe ca urmare a ascultării de Dumnezeu? Ce principii putem găsi aici valabile pentru noi, într-o lume care trebuie avertizată cu privire la sfârșitul ei iminent?**

Noe și-ar fi putut investi timpul și resursele în construirea unei case pentru el, dar a ales să facă o schimbare radicală în viața lui și să petreacă 120 de ani dând curs chemării lui Dumnezeu de a construi arca.

Mulți sceptici din zilele noastre neagă istoria potopului, susținând că este un mit și bazându-se deseori pe diferite speculații științifice despre legile cunoscute ale naturii. Nimic nou. „Lumea de dinainte de potop gândea că, timp de secole, legile naturii fuseseră stabile. Ciclul anotimpurilor se desfășura după rânduiala lor. Până la data aceea nu căzuse niciodată ploaie pe pământ; acesta era udat de către o ceață sau de rouă. Râurile nu ieșiseră niciodată din matcă, ci își purtau în siguranță apele spre mare. Legi precise țineau apele ca să nu se reverse peste maluri” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 96). Înainte de potop, oamenii susțineau că nu ar fi putut niciodată să vină un potop, bazându-se pe o înțelegere greșită a realității; după potop, tot pe baza unei înțelegeri greșite a realității, oamenii susțin că acesta nu a existat niciodată. După cum spune Biblia, „nu este nimic nou sub soare” (Eclesiastul 1:9).

În același timp, Biblia spune și că oamenii vor fi la fel de sceptici cu privire la evenimentele zilelor finale așa cum au fost și cu privire la potop (vezi 2 Petru 3:3-7). Cum putem să ne pregătim pentru distrugerea care va veni? Este o decizie conștientă, numită „satisfacție sau răsplată întârziată”. Aceasta înseamnă că ar trebui să facem cu răbdare lucrarea pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o, în speranța unei recompense viitoare mai glorioase. Nu știm când Se va întoarce Hristos. Într-un anumit sens, nu contează. Ce contează, în schimb, este ca până atunci, la fel ca Noe, să facem ceea ce Dumnezeu cere de la noi, chiar dacă, la fel ca în cazul lui Noe, aceasta presupune niște schimbări radicale în viață.

Cât de pregătit ai fi să faci o schimbare majoră în viața ta pentru Dumnezeu, dacă, la fel ca Noe, ai fi chemat să faci acest lucru? Vezi Luca 16:10.

Dumnezeu l-a chemat pe Avram să își părăsească țara și rudele și să meargă într-o țară pe care El avea să i-o arate. Așa a început genealogia lui Mesia. Deși nu sunt date detalii, Avram a trebuit să lase în urmă țara în care se născuse și copilărise. Cu siguranță nu a fost o decizie ușoară și fără îndoială a trebuit să renunțe la unele plăceri lumești și la confort.

2 Citește Geneza 12:1-3. Cum au fost „toate familiile pământului [...] binecuvântate” ca rezultat al acestei făgăduințe și acceptării ei?

Acesta a fost un eveniment major, care i-a schimbat viața lui Avram și familiei sale. „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11:8). „Ascultarea necondiționată a lui Avraam este una dintre cele mai izbitoare dovezi ale credinței ce poate fi găsită în întreaga Scriptură” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 126).

Cei mai mulți dintre noi nu ar fi nerăbdători să își părăsească țara natală, prietenii și familia. Dar Avram așa a fost. Avram s-a mulțumit să fie acolo unde Dumnezeu voia ca el să fie. Oricât de ciudat ar părea, Avraam, Isaac și Iacov nu au primit acea țară cât au fost în viață, dar au rămas credincioși lui Dumnezeu chiar și așa.

3 Citește Evrei 11:8-13. Care este mesajul relevant pentru noi din acest text?

Avram era considerat prinț de către cei care locuiau în jurul lui. Era știut ca un om darnic, curajos, ospitalier și slujitor al Dumnezeului Preaînalt. Mărturia lui în favoarea lui Dumnezeu era exemplară. Prin harul lui Dumnezeu, suntem urmași ai lui Avraam. „Tot așa și «Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire». Înțelegeți și voi dar că fiii ai lui Avraam sunt cei ce au credință” (Galateni 3:6,7). „Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți «sămânța» lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” (Galateni 3:29).

În cazul lui Avram, ca și în cel al lui Noe, vedem pe cineva care ia o decizie ce îi va schimba viața ca rezultat al ascultării de Dumnezeu.

Citește 2 Corinteni 4:18. Ce impact ar trebui să aibă mesajul acestui verset asupra deciziilor spirituale pe care le luăm? Cum au urmat Moise și Avram același principiu?

Când, la chemarea lui Dumnezeu, Avram a plecat din țara lui, Lot, nepotul lui, a ales să meargă cu el în această călătorie. Geneza 13 notează că Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avram astfel încât „era foarte bogat în vite [principala măsură a averii în acea cultură], în argint și în aur” (Geneza 13:2). Lot „avea și el oi, boi și corturi” (Geneza 13:5). Amândoi s-au îmbogățit atât de tare și aveau turme atât de mari încât nu mai puteau locui unul lângă celălalt. Pentru a evita conflictele între păstorii lor, Avram i-a oferit lui Lot șansa să aleagă unde dorea să locuiască. În mod normal, Lot ar fi trebuit să îi cedeze decizia lui Avram, care era mai în vârstă decât el, pentru că bogăția lui se datora legăturii cu Avram. Dar Lot nu a arătat nicio urmă de recunoștință față de binefăcătorul lui și a dorit cu egoism pământul pe care îl considera cel mai bun.

4 Citește Geneza 13:10-12. Ce factori raționali l-ar fi putut determina pe Lot să ia decizia pe care a luat-o?

Oricât de ușor i-ar fi fost lui Lot să justifice decizia de a se muta în cetate, lucrurile nu au mers în favoarea lui acolo. Când a auzit despre ce i s-a întâmplat, Avram nu a spus: „Ei bine, Lot, culegi ce ai semănat.” În schimb, Avram i-a venit în ajutor și l-a salvat (vezi Geneza 14).

Uneori, când cerem și mai mult din diverse lucruri, nu ne învățăm deloc lecția. Lot s-a mutat înapoi în Sodoma. Dar, în marele Său har, Dumnezeu a trimis mesageri să-l avertizeze pe el și familia lui, dându-le de veste despre distrugerea iminentă a cetăților.

5 Citește Geneza 18:20-33. Ce i-a spus Dumnezeu lui Avraam în legătură cu motivul vizitei Lui pe pământ? Care a fost răspunsul lui Avraam la vestea că Dumnezeu plănuia să distrugă acele cetăți nelegiuite?

Îngrijorat în privința lui Lot și a familiei lui, Avraam a negociat cu Dumnezeu cruțarea cetăților, cu condiția să existe în ele oameni neprihăniți. A început cu 50 și a ajuns până la 10. În armonie cu caracterul Său iubitor, Dumnezeu nu a încetat să ofere har până când Avraam nu s-a oprit din cerut. Dumnezeu și cei doi îngeri i-au salvat ei înșiși pe Lot, pe soția lui și pe cele două fiice. Dar soția lui Lot s-a uitat în urmă și s-a transformat într-un stâlp de sare. Lot a intrat în Sodoma bogat și a ieșit aproape fără nimic. Cât de atenți trebuie să fim la deciziile pe care le luăm, mai ales când analizăm doar câștigurile pe termen scurt, în loc să avem în vedere imaginea de ansamblu (vezi Marcu 8:36,37)!

Deși era un tânăr care îl iubea pe Dumnezeu și se temea de El, Iacov s-a înjosit conspirând cu mama lui, Rebeca, să își înșele tatăl și să îi primească binecuvântarea. În consecință, și-a început viața de adult pe calea greșită, fiind nevoit să fugă ca să nu aibă probabil parte de o moarte timpurie. Rebeca i-a spus lui Iacov: „Fugi la fratele meu Laban [...] și rămâi la el câțeva vreme, până se va potoli mânia fratelui tău. [...] Atunci voi trimite să te cheme” (Geneza 27:43-45). Iacov a fost de fapt plecat 20 de ani și nu a mai văzut-o niciodată pe mama lui.

- 6 Citește Geneza 32:22-31. Ce i s-a întâmplat aici lui Iacov și ce lecții spirituale putem învăța de aici despre harul lui Dumnezeu chiar și atunci când luăm decizii greșite?**

„Prin umilință, pocăință și predare de sine, acest muritor păcătos și supus greșelii a biruit în lupta cu Maiestatea cerului. El se ancorase tremurător de promisiunile lui Dumnezeu, iar inima Iubirii infinite n-a putut refuza ruga celui păcătos. Greșeala care îl făcuse pe Iacov să păcătuiască, obținând prin înșelăciune dreptul de întâi născut, stătea acum în mod clar înaintea sa. El nu avusese încredere în făgăduințele lui Dumnezeu, ci căutase ca prin eforturile sale proprii să realizeze ceea ce Dumnezeu ar fi împlinit la momentul și prin căile alese de El. [...] Iacov primise binecuvântarea după care tânjea sufletul său. Păcatul lui de a lua locul fratelui său și a-l înșela fusese iertat” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 197, 198).

- 7 Citește Geneza 49:29-33. Ce indicații le-a dat Iacov copiilor lui cu privire la înmormântarea sa, chiar dacă nu mai avea niciun fel de bunuri în Canaan? Cine mai era îngropat în peștera aceea? De ce a dorit Iacov lucrul acesta?**

Biblia ne informează că toți cei trei patriarhi și soțiile lor sunt îngropați în aceeași peșteră. Încrederea lui Iacov în Dumnezeu era puternică și el se considera un străin și un călător pe pământ (vezi Evrei 11:13). În ciuda greșelilor sale, el a plecat de acasă cu nimic, dar s-a întors în Canaan ca un om bogat.

Dumnezeu poate să ne binecuvânteze în ciuda greșelilor noastre. Cât de bine este totuși să evităm greșelile de la bun început! Care sunt alegerile cu care te confrunți acum și cum poți evita alegerile greșite?

Personajul Moise a dominat primii ani ai istoriei sfinte. Providența lui Dumnezeu l-a ținut în viață printr-o mamă întreprinzătoare și o soră grijulie. Când l-a găsit pe micuțul Moise în coșul de papură, fiica faraonului i-a cerut mamei lui evreice să aibă grijă de el și a plătit-o pentru aceasta. Ce provocare marcată de binecuvântări pentru o tânără mamă care era sclavă și în exil! Iochebed nu avea decât 12 ani la dispoziție să își învețe copilul să se roage lui Dumnezeu, să aibă încredere în El și să Îl cinstească, precum și să îi modeleze copilului ei caracterul pentru o viață de slujire. Ani întregi Moise a fost instruit la curtea Egiptului. „Moise a învățat toată înțelepciunea egiptenilor și era puternic în cuvinte și în fapte” (Faptele apostolilor 7:22). După ce s-a maturizat ca bărbat, Moise a făcut o alegere conștientă care a schimbat viața lui și cursul istoriei.

8 Citește Evrei 11:24-29. Ce a lăsat Moise în urmă și ce a trebuit să înfrunte, în schimb? Încearcă să privești lucrurile din perspectiva lui înainte de a face acea alegere. Ce lăsa în urmă și ce decidea să accepte prin plecarea lui?

Egiptul era una dintre cele mai mari puteri din lumea antică a acelor vremuri, dacă nu chiar cea mai mare. Fluviul Nil crease un pământ atât de fertil încât Egiptul, plin de culturi, era o națiune bogată și puternică, iar Moise însuși urma să fie la conducerea acestui imperiu. Este greu de imaginat cât de puternice au fost pentru el în tinerețe ispitele lumii – ale lumii Egiptului, cu toate comorile ei. Categoriec că pentru el au fost ademenitoare închinarea, plăcerile și bogățiile. Fără îndoială că ar fi putut justifica cu ușurință rămânerea sa în regat, în loc să-și încerce norocul cu o turmă de sclavi disprețuiți.

Totuși „a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului” (Evrei 11:25). Exodul prezintă luptele și încercările lui Moise, care, după toate prin câte a trecut, tot nu a putut să intre în Țara Promisă (vezi Numeri 20:12). Cu toate acestea, știm că Moise a făcut alegerea corectă, chiar dacă uneori probabil că s-a întrebat dacă chiar făcuse ce trebuia.

Din perspectivă omenească, Moise ar fi trebuit să rămână în Egipt. Însă nouă, creștinilor, ni s-a dat o perspectivă asupra realității care ne transpune dincolo de această lume. Cum putem să ne gândim mereu la imaginea de ansamblu atunci când suntem ispitiți de lume? De ce este atât de important să menținem această perspectivă generală?

Dumnezeu Și-a respectat partea din legământ, binecuvântându-l pe Avraam. Și Avraam L-a cinstit pe Dumnezeu, neadunându-și comori pe acest pământ. „Moștenirea pe care Dumnezeu a promis-o poporului Său nu este în lumea aceasta. Avraam n-a avut nicio proprietate pe pământul acesta, «nici măcar o palmă de loc» (Faptele apostolilor 7:5). El deținea o mare avere și a folosit-o spre slava lui Dumnezeu și spre binele semenilor săi; dar n-a considerat lumea aceasta drept casa lui. Dumnezeu îl chemase să-i părăsească pe concetățenii săi idolatri, promițându-i Canaanul drept proprietate veșnică; dar nici el, nici fiul lui, nici fiul fiului său nu l-a primit. Când a avut nevoie de un loc de îngropare pentru soția sa moartă, Avraam a trebuit să-l cumpere de la canaaniti. Unicul său bun deținut în Țara Promisă era acel mormânt săpat în stâncă din peștera Macpela” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeti*, p. 169).

În viață, suntem uneori ispitiți să ne îndreptăm spre bogăție și distracție. Este nevoie de o credință puternică pentru practicarea satisfacției întârziate. „Palatul magnific al faraonului și tronul monarhului erau ademenitoare pentru Moise; dar el știa că plăcerile păcătoase care îi făceau pe oameni să uite de Dumnezeu se aflau la curțile domnești. El privea dincolo de palatul luxos, dincolo de coroana împăratului, la marile onoruri ce le vor fi date sfinților Celui Preaînalt” (*Patriarhi și profeti*, p. 246).

Studiu zilnic: 2 Cronici 14 – 20; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 14 (de la „Rugați-vă zilnic pentru binecuvântarea pe care o aduce Sabatul” la final)

1. Cât timp a fost Israel fără Dumnezeul cel adevărat?

2. Cum a fost patul funerar al lui Asa?

3. Cine a făcut o călătorie în care a adus poporul înapoi la Domnul?

4. Cu ce împărat s-a unit Iosafat, ceea ce nu a plăcut Domnului?

5. În ce condiții va pierde educatorul esența educației?

Privire generală

Noe este un exemplu de om care și-a adunat comori în cer. A umblat cu Dumnezeu și, prin credință, și-a investit resursele în construirea arcei pe uscat. Avertizând lumea să scape de distrugerea ce avea să fie provocată de fenomenul ploii, care nici nu exista atunci, Noe s-a salvat atât pe sine, cât și familia lui, moștenind întregul pământ (Geneza 6:14-18). Și Avram, prin credință, a plecat la drum fără să știe unde se ducea și a avut încredere că soția lui stearpă va fi mama multor popoare (Geneza 11:30; 17:16). Ulterior, Avraam și-a luat singurul fiu și cea mai mare comoară a lui ca să îl jertfească (Geneza 22:9; Evrei 11:17). Moise, un prinț, a renunțat la domnia sa, pentru că a înțeles corect că suferința pentru cauza lui Dumnezeu este mai de folos decât bogățiile și plăcerile pământești (Evrei 11:24-27).

Dar iubirea de bogății poate să înece Cuvântul din inima oamenilor (Matei 13:22). Exemplul lui Lot, care s-a dus în prospera Sodomă, și cel al lui Iacov, care a folosit înșelăciunea să obțină dreptul de întâi născut, s-au încheiat cu pierderi și suferințe pentru amândoi. Prin pocăință, Lot a fost salvat și numele lui a fost păstrat printre cei credincioși (2 Petru 2:7). Mai târziu, unii dintre urmașii lui s-au numărat printre strămoșii lui Mesia (Geneza 19:30,37; Rut 4:10; Matei 1:5). Iacov, prin rugăciune și plânset, a devenit Israel, părintele poporului ales (Osea 12:4,5; Geneza 32:28). Toți acești bărbați au biruit prin credință, dăruind totul, în cele din urmă, cauzei lui Dumnezeu. Inimile noastre ar trebui să fie la fel de devotate (Matei 6:19-21).

Comentariu

Comori pentru Dumnezeu

Isus ne sfătuiește să ne adunăm comori în cer (Matei 6:19,20). Dar cum să facem lucrul acesta? Una dintre metode este cea a investițiilor. Când investim în biserică și în fapte de caritate, conștientizând că acestea sunt aspecte ale Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, noi investim în cer.

A. Investițiile

„Aceste comori pământești sunt binecuvântări când sunt bine folosite. Cei care le au ar trebui să-și dea seama că le sunt împrumutate de către Dumnezeu și că ei ar trebui cu bucurie să-și folosească mijloacele

pe care le au pentru înaintarea cauzei Sale” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 1, p. 141).

1. Locul unde se află comorile noastre indică obiectul loialității și priorităților noastre (atașamentul, devotamentul și preferințele noastre) (Matei 6:21). Cei care iubesc banii nu vor avea niciodată îndeajuns (Eclesiastul 5:10). Pavel ne spune că această dragoste este rădăcina tuturor relelor (1 Timotei 6:10). Modul în care ne folosim banii este un test al credincioșiei noastre pentru veșnicie (Luca 16:10,11). Dacă banii noștri sunt investiți numai în lucruri lumești, îl vom iubi pe mamona mai mult decât pe Dumnezeu (Luca 16:13). Dumnezeu Își dorește inima noastră (Proverbele 23:26) și noi I-o putem oferi investind în lucrarea Lui. Prin urmare ne vom face „prieteni” printre cei care ne vor primi în „corturile veșnice” (Luca 16:9), unde Îl vom iubi pe Dumnezeu și Îi vom sluji Lui, nu lucrurilor (Luca 16:13).

2. Porunca divină de a proclama Evanghelia tuturor popoarelor (Matei 28:18-20) este atotcuprinzătoare și necesită mari investiții.

În privința păcatului, Cerul a investit sângele lui Isus în salvarea noastră. Isus, Mielul, care a fost ucis înainte de întemeierea lumii (1 Petru 1:18,19), ne-a promis că Duhul Sfânt va rămâne cu noi pentru totdeauna, ca o asigurare a răscumpărării noastre (Efeseni 1:13,14). Sângele martirilor este una dintre cele mai prețioase investiții care s-a făcut pentru Cuvântul lui Dumnezeu (Apocalipsa 6:9,10). Cei morți în Hristos sunt investitori care așteaptă moștenirea, ce include sfârșitul păcatului și refacerea tuturor lucrurilor (2 Petru 3:13, Apocalipsa 21:1-7).

Faptul că ne investim viața și bunurile în răspândirea Evangheliei (Matei 28:19), prin credință, este calea cea mai sigură de a ne aduna comori în cer.

B. Exemple de investiții bune

1. Investițiile în ciuda opoziției

Opoziția față de credință vine, din exteriorul nostru, sub forma persecuției (2 Timotei 3:12) și sub forma atacurilor din partea forțelor spirituale rele (Efeseni 6:11,12). Dar, din interiorul nostru, natura umană scoate la iveală pofta și păcatul, care duc la moarte (Iacov 1:14,15). Aceasta, pentru că inima neschimbată nu aparține Tatălui, ci lumii (1 Ioan 2:15,16). Există exemple biblice de situații în care părea imposibil ca făgăduințele lui Dumnezeu să se împlinească, din cauza opoziției din interior și din exterior. Dar cei credincioși au perseverat făcând ceea ce Dumnezeu le poruncise și au reușit.

2. Noe (Geneza 6)

Noe și familia lui au simțit presiunea socială de a se conforma credințelor majoritare, pentru că avertizările lor cu privire la iminenta distrugere printr-un potop erau contrare faptului că nu plouase niciodată. Erau persecutați și ironizați de cei care dețineau cunoștințe științifice la vremea aceea care contraziceau prezicerea divină. Dar credința nu se bazează întotdeauna pe știință sau dovezi, nici nu este totdeauna în concordanță cu acestea.

Lumea din jurul lui Noe nu se înșela cu privire la semnele naturii. Ci pur și simplu nu credea în revelația lui Dumnezeu. Antediluvienii își adunaseră comori (și își aveau inima) pe acest pământ, iar lucrul acesta a făcut diferența dintre viață și moarte.

Nu este suficient să ai dreptate și să fii în concordanță cu știința și opinia publică. Este nevoie să **cunoști** și să **faci** voia lui Dumnezeu.

Noe și familia lui trebuie să fi îndurat de asemenea un puternic stres psihologic cauzat de reacția predominantă și de conștientizarea distrugerii iminente a planetei. Noe a fost capabil să facă față presiunii numai pentru că a înaintat prin credință și s-a conformat cu toată inima misiunii încredințate de Dumnezeu.

3. Avram (Geneza 12:1-9)

Avram s-a confruntat cu necunoscutul, cu separarea de familie și cu pericolele vieții nomade în îndelunga lui călătorie. Dovezile „științifice” erau împotriva posibilității ca el să devină tatăl multor mulțimi, căci anii treceau, iar Sarai era tot stearpă.

Din nou, vedem exemplul fricii interioare și al dovezilor exterioare care contrazic cuvântul lui Dumnezeu. În cele din urmă, Avram a investit în misiunea pe care i-a încredințat-o Dumnezeu. Și-a adunat comori în cer, investind totul în lucrarea dată de Dumnezeu și a devenit tatăl multor oameni, prin nașterea miraculoasă a lui Isaac.

4. Moise (Exodul 3:1 – 4:16)

Moise era timid, dar a mers să discute cu cel mai mare conducător de pe pământ; fără armată, Moise a mers să ceară eliberarea sclavilor. Fără mâncare sau apă, Moise a traversat deșertul împreună cu peste un milion de bărbați, femei, copii și animale. Cu un simplu toiag, Moise a făcut minuni prin puterea care i-a fost dată de Dumnezeu. Renunțând la tronul unei superputeri a lumii, Moise a renunțat la cea mai mare bogăție pământescă pe care și-ar putea-o dori vreodată cineva și și-a adunat comori în cer.

C. Exemple de investiții proaste

1. Psihologic vorbind, oamenii pun pe primul loc împlinirea imediată a dorințelor și nevoilor lor urgente sau a acelor nevoi și dorințe care le stau în față. În realitate, speranța amânată duce la descurajare (Proverbele 13:12). De aceea este nevoie de răbdare pentru a aștepta împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, la momentul perfect ales de El (Romani 8:25). Ființele umane tind să caute satisfacția imediată, vrând să grăbească împlinirea promisiunilor și a așteptărilor lor.

Iacov și Lot au avut la un moment dat în viața lor o perspectivă îngustă asupra lumii. În consecință, au trebuit să suporte pierderi, până când au predat totul lui Hristos și au acceptat harul divin.

Nu primim întotdeauna un răspuns imediat la rugăciunile noastre și lucrurile nu sunt mereu așa cum ni le-am fi dorit. Sfatul următor este potrivit pentru astfel de vremuri: „Umblați pe calea îngustă a credinței. Încredeți-vă cu totul în făgăduințele Domnului. Încredeți-vă în Dumnezeu în vreme de negură. Acesta este timpul când trebuie dovedită credința” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 1, p. 167).

2. Dumnezeu l-a ales pe Iacov să devină moștenitorul promisiunilor din legământ și al binecuvântărilor care erau ale lui Esau, prin dreptul din naștere. În loc să se încreadă în providența lui Dumnezeu de a îndepărta obstacolele din viitorul lui, Iacov a fost de acord cu viclesugul mamei lui de a minți și de a fura binecuvântarea de întâi născut, care aparținea fratelui său (Geneza 27). Fără forța de autocontrol a credinței, Iacov nu era decât un oportunist nesăbuit care s-a grăbit să ajungă, cu orice preț, la rezultatul pe care îl considera benefic. După Betel (Geneza 28:11-22), Iacov a fost impresionat și transformat de viziunea cu scara care făcea legătura între cer și pământ (Ioan 1:51). În lupta de la Iaboc (Geneza 32:24-29), după mult plâns și rugăciune (Osea 12:4,5), i s-a dat numele Israel. Numele lui schimbat era o celebrare a luptei lui cu Dumnezeu și a victoriei sale. Victoria lui Iacov reprezintă experiența celor salvați.

3. Ambițiosul Lot a căutat perspectiva câștigului și a profitului. A ales cetatea aflată pe cea mai bună rută comercială, cu pășuni verzi și o piață largă de consum. Și-a stabilit reședința în cetatea cea rea a Sodomei, abandonând stilul nomad de viață al lui Avram (Geneza 13:10-13). La sfârșit, Lot și-a pierdut toate bunurile materiale și o parte din familie. După ce visul lui de bunăstare a fost spulberat, a fost obligat să fugă la munte cu cele două fiice ale lui, din cauza alegerii neînțelepte pe care o făcuse (Geneza 19:15-30).

Apelul lui Isus este valabil și astăzi: Încrede-te în providența divină și adună-ți comori în cer (Matei 6:19-21)! Investește în predicarea Evangheliei cât mai este timp!

„Au acum o bună ocazie să-și folosească mijloacele în folosul omenirii care suferă și de asemenea pentru înaintarea adevărului” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 1, p. 638).

Aplicație

Roagă un membru al grupeii să lectureze cu voce tare citatele de mai jos. Apoi discutați întrebările care urmează.

Credința și răbdarea

„Mulți ajung să fie neliniștiți atunci când nu pot ști exact cum vor decurge lucrurile. Nu pot îndura nesiguranța și, în nerăbdarea lor, refuză să aștepte pentru a vedea mântuirea lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 687).

Presiunea împrejurărilor i-a făcut pe Lot și pe Iacov să caute succesul fără să aștepte momentul perfect ales de Dumnezeu.

- 1 Ce măsuri de precauție putem lua pentru ca ceea ce li s-a întâmplat lui Lot și lui Iacov să nu ni se întâmple și nouă?
- 2 Cum ajută așteptarea înaintea Domnului – fără a căuta cu nerăbdare siguranța materială – la creșterea credincioșiei în zecimi și daruri?
- 3 Devii din ce în ce mai agitat când nu știi cum se vor termina lucrurile? De ce crezi că multora dintre noi ne este atât de greu să îndurăm nesiguranțele vieții și să așteptăm cu răbdare salvarea de la Dumnezeu? Cum este credința împiedicată de lipsa răbdării? (Evrei 11:1,2,6; 6:15; 10:36). De ce crezi că se întâmplă lucrul acesta?

Credința și faptele

„Aceia care încă mai sunt legați de comoara lor pământească și nu întrebuințează cum se cuvine ce le-a împrumutat Dumnezeu vor pierde comoara din ceruri, vor pierde viața veșnică” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 1, p. 174).

Mântuirea este prin credință (Efeseni 2:8-10).

- 1 În ce mod corectitudinea în zecimi, în daruri și în ajutorarea celor nevoiași favorizează părtășia cu Dumnezeu și dovedește încrederea în providența Lui?
- 2 Cum ne este influențată credința de corectitudinea în zecimi și daruri?

11 – 17 februarie

„Acești foarte neînsemnați frați ai Mei”

Sabat după-amiază

De citit: Luca 4:16-19; Isaia 62:1,2; Deuteronomul 15:11;
Matei 19:16-22; Luca 19:1-10; Iov 29:12-16.

De memorat: „Atunci Împăratul va zice celor _____: «Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de _____, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii»” (Matei 25:34).

Biblia vorbește deseori despre străini, orfani și văduve. Această categorie de persoane poate fi cea la care a făcut referire Isus prin cuvintele: „acești foarte neînsemnați frați ai Mei” (Matei 25:40).

Cum îi putem identifica pe acești oameni astăzi? „Străinii” din vremurile biblice erau oameni care au trebuit să își părăsească țara, poate din cauza războaielor sau a foametei. Echivalentul în zilele noastre ar putea fi milioanele de refugiați care au ajuns săraci din cauza unor circumstanțe pe care nu ei le-au ales. „Orfanii” sunt copiii care și-au pierdut tatăl în război, într-un accident sau în urma unei boli. Această categorie i-ar putea include și pe cei al căror tată este în închisoare sau care lipsește dintr-un motiv sau altul. Ce câmp larg de slujire ni se prezintă aici! „Văduvele” sunt femeile care și-au pierdut soții din aceleași motive ca „orfanii”. Multe dintre aceste femei sunt întreținătoarele unei familii monoparentale, au grijă singure de copiii lor, și orice ajutor din partea bisericii le-ar fi de folos.

Fiind administratori ai bunurilor lui Dumnezeu, a-i ajuta pe săraci nu este doar o opțiune. Să-i ajutăm pe săraci înseamnă să urmăm exemplul lui Isus și să ascultăm de poruncile Lui.

11 – 18 februarie: Săptămâna Căminului Creștin

La începutul lucrării Sale publice, Isus a călătorit în Nazaret, o regiune din Galileea. Acesta era orașul Lui natal și oamenii de acolo deja auziseră despre lucrarea și minunile Sale. După cum era obiceiul, Isus a participat la serviciile de închinare în Sabat din sinagogă. Chiar dacă nu Isus era rabinul care oficia slujba, slujitorul l-a înmânat sulul lui Isaia și l-a cerut să citească din Scriptură. Isus a citit Isaia 61:1,2.

- 1 Citește Luca 4:16-19 și compară pasajul cu Isaia 61:1,2 (vezi și Luca 7:19-23). De ce crezi că a ales Isus acest pasaj? De ce aceste versete din Scriptură ar fi considerate mesianice? Ce au dezvăluit ele despre lucrarea lui Mesia?**

Pentru că liderii religioși păreau să fi trecut cu vederea profețiile care vorbeau despre un Mesia care avea să sufere și interpretaseră greșit profețiile care vorbeau despre slava celei de a doua veniri (ceea ce ar trebui să ne amintească nouă de importanța înțelegerii corecte a profețiilor), majoritatea oamenilor aveau falsă idee că misiunea lui Mesia era să elibereze Israelul de cuceritorii și opresorii săi, romanii. Gândul că declarația de misiune a lui Mesia se găsea în Isaia 61:1,2 trebuia să fi fost un adevărat șoc.

Săracii erau în cele mai multe cazuri disprețuiți de către autoritățile lipsite de scrupule, precum vameșii, de către oamenii întreprinzători și cu stare și chiar de către propriii vecini. Se credea că sărăcia era blestemul lui Dumnezeu și că săracii erau săraci din vina lor. Din pricina acestei concepții, puțini erau aceia cărora le păsa de săraci și de starea lor nefericită.

Dar dragostea lui Isus pentru sărmani a fost una dintre cele mai mari dovezi ale caracterului Său mesianic, după cum vedem din modul în care a răspuns Isus la întrebarea lui Ioan Botezătorul dacă El este Mesia (vezi Matei 11:1-6). „Ca și ucenicii Mântuitorului, Ioan Botezătorul nu înțelegea natura Împărăției lui Hristos. El se aștepta ca Isus să ia tronul lui David, dar, pentru că timpul trecea și Mântuitorul nu ridica nicio pretenție la autoritatea regală, Ioan a început să fie nedumerit și neliniștit” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 215).

Citește Iacov 1:27. Cunoști mai multe asociații de caritate și organizații ale bisericii care slujesc săracilor? Cum te-ai putea implica?

În scrierile lor, autorii Bibliei au inclus multe dispoziții ale lui Dumnezeu cu privire la săraci, străini, văduve și orfani. Avem consemnări ale acestor prevederi legale încă de la muntele Sinai. „Timp de șase ani, să semeni pământul și să-i strângi rodul. Dar în al șaptelea, să-i dai răgaz și să-l lași să se odihnească; din rodul lui să mănânce săracii poporului tău [...]. Tot așa să faci cu via și măslinii tăi” (Exodul 23:10,11).

2 Citește Leviticul 23:22 și Deuteronomul 15:11. Oricât de diferit ar fi acel context de viața noastră, ce principii ar trebui să extragem din aceste versete?

Prin „frate” aici se face referire la israeliți sau frați de credință. Ne gândim de asemenea la ei ca la „săracii vrednici” sau „acești foarte neînsemnați frați ai Mei”. Psalmii ne oferă indicii despre cum ar trebui să îi tratăm pe cei în nevoie. „Faceți dreptate celui slab și orfanului, dați dreptate nenorocitului și săracului, scăpați pe cel nevoiaș și lipsit, izbăviți-i din mâna celor răi!” (Psalmii 82:3,4). Acest pasaj indică ideea să ne implicăm în alte moduri decât doar să le asigurăm hrana.

Apoi există promisiuni pentru cei care îi ajută pe nevoiași. „Cine dă săracului nu duce lipsă, dar cine închide ochii este încărcat cu blesteme” (Proverbele 28:27). „Un împărat care judecă pe săraci după adevăr își va avea scaunul de domnie întărit pe vecie” (Proverbele 29:14). „Ferice de cel ce îngrijește de cel sărac, căci în ziua nenorocirii Domnul îl izbăvește” (Psalmii 41:1). Așadar aceasta a fost dintotdeauna o preocupare în Israelul din vechime, chiar dacă uneori a fost pierdută din vedere.

În schimb, chiar și în vremurile mai moderne, în special în Anglia, sub impactul a ceea ce era cunoscut sub numele de „darwinism social”, mulți credeau nu numai că nu exista niciun imperativ moral de a-i ajuta pe sărmani, ci că, de fapt, era chiar greșit a fi ajutați. Adepții darwinismului social credeau că ar fi în detrimentul societății să îi ajute pe săraci, bolnavi sau nevoiași, pentru că, dacă aceștia se înmulțeau, nu făceau decât să slăbească structura socială a națiunii ca întreg. Oricât de dură ar fi fost, această gândire era rezultatul logic al credinței în evoluționism și al narațiunii false pe care acesta o proclamă.

Ce impact ar trebui să aibă Evanghelia – ideea că Hristos a murit pentru toți – asupra modului în care să îi tratăm pe toți oamenii, indiferent cine ar fi ei (deținuți, persoane asistate social, cu nevoi speciale sau cu anumite dependențe etc.)?

Nu știm prea multe despre el, decât că era tânăr, conducător, bogat și era interesat de lucrurile spirituale. Era atât de energic încât a venit la Isus alergând (Marcu 10:17). Era nerăbdător să afle despre viața veșnică. Această relatare este consemnată în toate cele trei evanghelii sinoptice: Matei 19:16-22, Marcu 10:17-22 și Luca 18:18-23.

3 Citește Matei 19:16-22. Ce a vrut Isus să spună prin cuvintele: „Dacă vrei să fii desăvârșit [...] du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă” (Matei 19:21)?

Celor mai mulți dintre noi, Isus nu ne cere să vindem tot ce avem și să dăm banii săracilor. Dar banii trebuie să fi fost dumnezeul acestui tânăr și, deși răspunsul lui Isus pare destul de dur, El știa că aceasta era singura speranță de salvare a tânărului. Biblia spune că el a plecat foarte supărat, pentru că își venera banii. I s-au oferit viața veșnică și un loc în cercul de apropiați ai lui Isus („Vino și urmează-Mă!” sunt aceleași cuvinte pe care Isus le-a folosit la chemarea adresată celor 12 ucenici). Dar nu mai auzim niciodată despre acest tânăr. A dat viața veșnică la schimb pentru bunurile lui pământești.

Ce schimb îngrozitor, nu-i așa? Ce exemplu trist de nepunere în practică a „satisfacției întârziate” (vezi studiul de săptămâna trecută)! A face aceeași alegere ca acest tânăr nu este altceva decât o înșelare, pentru că, indiferent ce ne pot oferi bogățiile materiale acum, mai devreme sau mai târziu cu toții murim și ne confruntăm cu perspectiva veșniciei. În același timp, foarte mulți oameni bogați descoperă că bogăția nu le oferă pacea și fericirea la care speraseră; într-adevăr, de multe ori, pare să se fi întâmplat chiar opusul. S-au scris foarte multe biografii despre cât de nefericiți au fost mulți oameni bogați. De fapt, din toată istoria înregistrată, una dintre cele mai bune descrieri a lipsei de satisfacție de pe urma bogăției se găsește în cartea Ecclesiastul. Din multele lecții care pot fi extrase de aici, una este foarte clară: banii nu pot cumpăra pacea și fericirea.

„Oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde, dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui. Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8:35-37). Dorești să te rogi chiar acum pentru mântuirea unei familii bogate?

Zacheu era un evreu bogat care își câștiga existența lucrând ca vameș pentru romani. Deoarece el și ceilalți vameși impuneau taxe mai mari decât cele prevăzute, Zacheu era urât de compatrioți și numit „păcătos”. El locuia în Ierihon, care se afla pe o rută comercială importantă. Întâlnirea dintre Zacheu și Isus nu a fost o coincidență. Zacheu părea să se fi pocăit și voia să facă niște schimbări în viață. Auzise despre Isus și voia să Îl vadă. Vestea că grupul cu care călătorea Isus avea să ajungă la Ierihon în ziua aceea trebuie să se fi răspândit. Isus trebuia să treacă prin Ierihon venind dinspre Galileea, în ultimul Lui drum spre Ierusalim. Primele cuvinte ale lui Isus către Zacheu au dovedit că, încă dinainte de a intra în cetate, Isus știa totul despre el.

4 Citește Luca 19:1-10. Ce diferențe găsești între experiența lui Zacheu cu Isus și cea a tânărului bogat?

Zacheu și tânărul bogat aveau câteva lucruri în comun. Ambii erau bogați, ambii voiau să Îl întâlnească pe Isus și ambii voiau viața veșnică. Dar asemănările se opresc aici. Observăm că, atunci când Zacheu a spus că avea să dea săracilor „jumătate din avuția” lui (Luca 19:8), Isus a acceptat acest gest ca expresie a unei adevărate experiențe de convertire. Nu i-a spus: „Îmi pare rău, dar, ca și în cazul tânărului bogat, vreau totul sau nimic. Jumătate nu-i destul!” De ce? Cel mai probabil pentru că, deși Zacheu ținea la bogăția lui, aceasta nu era un dumnezeu pentru el, cum era pentru tânărul bogat. De fapt, chiar dacă nu știm ce anume i-a spus Isus, Zacheu este cel care vorbește primul despre dăruirea de bani săracilor. În schimb, Isus a fost cel care i-a spus în mod expres tânărului bogat să renunțe la tot, deoarece, în caz contrar, bogăția l-ar fi distrus. Deși, ca orice altă persoană bogată, trebuia să fie atent la pericolele bogăției, Zacheu părea să o țină sub control mai bine decât tânărul bogat.

„După ce tânărul bogat se depărtase de Isus, ucenicii rămăseseră uimiți de cuvintele Învățătorului lor: «Cât de anevoie este pentru cei ce se încred în bogății să intre în Împărăția lui Dumnezeu!» Ei își ziseseră apoi unii altora: «Cine poate atunci să fie mântuit?» Acum aveau o demonstrație a adevărului din cuvintele lui Hristos: «Lucrul acesta este cu neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu» (Marcu 10:24,26,27; Luca 18:27). Ei au văzut cum, prin harul lui Dumnezeu, un bogat poate să intre în Împărăție” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 555).

5 Citește Iov 1:8. Cum este Iov descris de către Însuși Dumnezeu?

Nu e puțin lucru să fii descris de Dumnezeu ca „fără prihană” și „curat la suflet” (Iov 1:8), atât de neprihănit și de curat încât nimeni de pe pământ să nu te poată egala la vremea aceea. Să reținem că acestea sunt chiar spusele lui Dumnezeu despre Iov!

Chiar și după ce Iov s-a confruntat cu dezastru după dezastru, Dumnezeu a repetat ce a spus despre el, că nu mai e nimeni pe pământ ca el, că se ține tare și altele. Apoi Dumnezeu a adăugat un element: Iov a continuat să fie la fel „deși M-ai stârnit împotriva lui ca să-l distrug fără motiv” (Iov 2:3, NTR).

Deși ni se oferă o imagine puternică a neprihănirii și curăției lui Iov prin modul în care a refuzat să se lase de Dumnezeu în ciuda a tot ce i s-a întâmplat și în ciuda batjocurii soției sale – „Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta! Blestemă pe Dumnezeu și mori!” (Iov 2:9) –, cartea prezintă și un alt aspect al vieții lui Iov, înainte ca drama să înceapă.

6 Citește Iov 29:11-16. Ce anume din descrierea aceasta ne ajută să înțelegem mai bine secretul caracterului lui Iov?

Poate că cele mai edificatoare sunt chiar cuvintele lui Iov: „și cauza pe care nu o cunoșteam, am cercetat-o în amănunțime” (Iov 29:16, BTF). Cu alte cuvinte, Iov nu doar aștepta, de exemplu, ca un cerșetor în haine zdrențuite să îi ceară ajutorul, ci era proactiv: căuta el nevoile celor de lângă el și le venea în întâmpinare.

Ellen G. White sugerează: „Nu așteptați ca ei [săracii] să vă atragă atenția la nevoile lor. Faceți așa cum a făcut Iov. El căuta să înțeleagă lucrul pe care nu-l cunoștea. Faceți tururi de recunoaștere și luați cunoștință de ceea ce este necesar, precum și de modul în care pot fi cel mai bine împlinite respectivele nevoi” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 5, p. 151). Acesta este un nivel de administrare a banilor și resurselor lui Dumnezeu care depășește practica multora dintre copiii lui Dumnezeu din zilele noastre.

Citește Isaia 58:6-8. Cum putem aplica aceste cuvinte din vechime la situația noastră de astăzi?

„«Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții» (Matei 25:31,32). În felul acesta Hristos, aflat pe Muntele Măslinilor, le-a zugrăvit ucenicilor scena din ziua cea mare a judecății. Iar hotărârea ce se va lua atunci va depinde de un singur lucru. Când popoarele vor fi adunate înaintea Lui, vor fi acolo numai două categorii și viitorul lor veșnic va fi determinat de ceea ce au făcut sau au neglijat să facă pentru El, în persoana celor săraci și suferinzi” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 637).

„Când deschizi ușa pentru cei nevoiași și suferinzi ai lui Hristos, primești îngeri nevăzuți. Primești astfel tovarășia ființelor cerești. Ele aduc o atmosferă sfântă de bucurie și pace. Vin cu laude pe buze, al căror ecou se aude în ceruri. Fiecare faptă de milă constituie acolo o muzică. De pe tronul Său, Tatăl îi numără pe lucrătorii neegoști printre comorile Sale cele mai valoroase” (*Ibidem*, p. 639).

Studiu zilnic: 2 Cronici 21 – 27; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 15 (până la „Rugăciunea Îl înviora pe Isus”)

1. Cine și de ce a fost îngropat la un loc cu împărații, deși era preot?

2. Cine nu a avut inima în totul dată Domnului?

3. Câți preoți s-au împotrivit împăratului Ozia, ca să nu ardă tămâie?

4. Cum a ajuns Iotam puternic?

5. **Ce rol avea curentul ceresc primit de Hristos în rugăciune?**

Privire generală

Dumnezeu a vrut să Își binecuvânteze poporul astfel încât să nu existe în mijlocul lui niciun sărac (Deuteronomul 15:4). Cu toate acestea, sărăcia va exista întotdeauna (Deuteronomul 15:11; Matei 26:11). Astfel, misiunea Mântuitorului includea eliberarea spirituală și materială a celor care sufereau din punct de vedere financiar (Luca 4:18,19; 7:19-22). Iubirea și ajutorarea celor în nevoie este o poruncă divină pentru cei care Îl urmează pe Mântuitorul (Deuteronomul 15:11).

Lucrarea de binefacere din Israel era o datorie colectivă și individuală, după cum se poate vedea în practica lăsării pământului să se odihnească la fiecare șapte ani (Exodul 23:10,11), în obiceiul culegerii spiceilor (Leviticul 23:22) și în dreptul celor flămânzi de a se hrăni din câmpul altcuiva (Deuteronomul 23:25). Scripturile ne învață să fim proactivi în dăruire (Iov 29:12-16; Isaia 58:6-8), deoarece aceasta face parte din religia curată și neîntinată (Iacov 1:27). Iubirea față de cei defavorizați atrage binecuvântări divine (Proverbele 28:27; Psalmii 41:1). Când îi ajutăm pe cei vulnerabili, Îl ajutăm și pe Domnul, în persoana celor în nevoie (Matei 25:35-40).

Iov era neprihănit pentru că îi iubea pe săraci și îi ajuta de parcă erau parte din familia lui (Iov 29:16). Apostolii au lăsat totul în urmă pentru a-L urma pe Mântuitorul (Matei 19:27), în timp ce tânărul bogat a renunțat la posibilitatea uceniciei, refuzând să-și doneze averea săracilor, pentru că afecțiunea lui pentru bani era mai mare (Matei 19:16-22).

Așa cum credințioșia în zecimi și daruri indică o întoarcere la Dumnezeu (Maleahi 3:6-10), ajutorarea celor săraci și dezavantajați este semnul unei experiențe spirituale autentice, așa cum o demonstrează convertirea lui Zacheu (Luca 19:1-10).

Comentariu

În planul desăvârșit al lui Dumnezeu, toți oamenii ar trebui să se bucure de belșugul promisiunilor divine (Deuteronomul 15:4), dar, din cauza neascultării, săraci vor exista întotdeauna. În acest context, toți suntem chemați să ne deschidem mâna față de cei nevoiași (Deuteronomul 15:11).

În acest sens, vom analiza conceptele de sărăcie și binefacere, destul de ample în Biblie, și vom căuta să înțelegem sensul lor în viața noastră.

Acești foarte neînsemnați frați (Matei 25:35-40)

1. Toți cei care suferă

Putem identifica din textele biblice categorii de persoane vulnerabile care aveau nevoie de protecție. În mare, acestea erau:

(a) cei care erau incapabili să-și împlinească nevoile materiale și prin urmare nu puteau să trăiască o viață demnă, din cauza respingerii sociale sau a prejudecăților (întemnițații, leproșii și străinii, de exemplu);

(b) cei care îndurau lipsuri economice grave din cauza condițiilor potrivnice (cei care erau săraci, bolnavi, înfomețați, însetați, lipsiți de haine, nevoiași și năpăstuiți);

(c) cei cu probleme fizice (muții, orbii și șchiopii);

(d) cei care erau descurajați emoțional și poate incapabili psihic să se îngrijească singuri (cei cu inima zdrobită, bolnavii mintal și cei pe moarte);

(e) victimele propriilor greșeli, cei oprimați sau nedreptățiți (proscrișii, exilații, prizonierii, victimele nedreptății/ abuzului/ exploatării);

(f) cei care aveau nevoie de ajutor să înceapă o viață nouă (Leviticul 23:22; Deuteronomul 15:11; Luca 4:18,19; Isaia 62:1,2; Deuteronomul 15:11; Iov 29:12-16; Matei 11; Luca 7:20-22; Matei 25:35-40).

Circumstanțele sărăciei și dacă cel care suferă este responsabil sau nu de starea în care se află sunt elemente irelevante. La fel este și întrebarea dacă o astfel de persoană merită să primească ajutor sau nu. Chiar și o persoană dintr-o națiune rivală ar trebui să fie obiectul iubirii lui Dumnezeu prin manifestarea binefacerii, după cum o demonstrează parabola samariteanului milos (Luca 10:28-37; 17:16-18, Ioan 8:48).

2. Răscumpărătorul, o rudă apropiată

În Vechiul Testament, răscumpărătorul era o rudă apropiată care avea obligația să salveze și să elibereze un membru al familiei din sclavie, sărăcie și nevoie. Această datorie includea și obligația respectivei rude apropiate de a se căsători cu văduva fără copii a fratelui său, scăpând-o astfel de sărăcie (Leviticul 25:25,48,49; Deuteronomul 25:5; Rut 2:20). În general, evreii considerau că această obligație se aplica numai în cazul celor din poporul ales.

Totuși, în ilustrația cu samariteanul, Isus arată că ideea rudei care își ajută fratele nu se limitează la legăturile de sânge, la religie sau la

naționalitate. Samariteanul – străin și disprețuit –, care este răscumpărătorul (salvatorul) în istorisire, acționează ca ruda cea mai apropiată a evreului bătut, care fusese lăsat să moară pe marginea drumului (Luca 10:29-37). Datoria de a ne iubi aproapele face parte din cele două mari porunci (Luca 10:27,28) pe care se bazează toată Legea și scrierile profeților. Această datorie înseamnă și că ar trebui să ne iubim unii pe alții, pentru că toți suntem semenii (răscumpărătorii) cuiva. Cuvântul „semenul/aproapele” evocă dragostea practică și plină de compasiune pe care Dumnezeu a poruncit familiilor din Israel să o arate. Această dragoste trebuia extinsă, pentru a cuprinde întreaga omenire.

Dumnezeu Și-a trimis Fiul în lume (Ioan 3:16) pentru a salva pe toată lumea, fără discriminare de niciun fel. Isus este exemplul suprem de Rudă-Răscumpărător, ruda noastră apropiată care a venit să ne salveze din nenorocire, suferință și distrugere veșnică. Exemplul Lui ar trebui să fie standardul nostru în relații pe care le avem în special cu oameni din cadrul bisericii, cu cei săraci și cu aceia care suferă. Prin urmare, nu ar trebui să refuzăm să ajutăm pe nimeni, ci să oferim hrană și apă chiar și neprietenilor noștri (Proverbele 25:21,22; Romani 12:20,21). Cu toate acestea, să nu uităm că, pe cât de mult posibil, scopul binefacerii este de a motiva și a înzestra respectiva persoană să își împlinească singură propriile nevoi.

Cei care îndură persecuție din cauza credinței lor sunt de asemenea frați neînsemnați ai lui Dumnezeu, care fac parte din Împărăția lui Dumnezeu (Matei 5:10,11).

Moduri în care putem ajuta săracii

Poate că i-ai auzit pe unii criticând lucrarea de binefacere și catalogând-o drept o modalitate prin care clasele conducătoare îi controlează pe săraci sau o strategie de evitare a apariției conflictului între forța de capital și forța de muncă. Alții cred că binefacerea promovează cerșetoria și dependența de tip parazit, în opoziție cu eforturile de reabilitare cu scopul autonomiei și dezvoltării individului.

Dar Scriptura recomandă măsuri imediate de ajutorare (Deut. 15:11; Isaia 58:6,7) pentru a sprijini persoanele împovărate care se află pe calea redresării economice. Oricare ar fi măsurile adoptate, ajutorul acordat celor săraci și vulnerabili ar trebui să aibă scop protector. Adică, ajutorul acordat săracilor ar trebui să nu dea naștere unei dependențe nenecesare față de cei care îl acordă și ar trebui să îi ferească pe aceștia din urmă

de exploatare (Deuteronomul 15:1,2; Leviticul 25:9-19). Un astfel de plan de redresare include vindecarea emoțională și spirituală a celui dezavantajat, cu respectarea demnității acestuia (Isaia 58:6-8; Luca 4:16-19).

Cum să ajutăm săracii

1. Manifestă dorința de a te implica! Membrii bisericii pot adopta un plan personal de a ajuta pe cineva în nevoie. Ar putea, de asemenea, să lucreze împreună ca voluntari într-un proiect educațional condus de biserică pentru dezvoltarea personală și dobândirea unor abilități pentru viață.

2. Un fond dedicat săracilor: Fiecare membru poate pune deoparte o sumă sau un procent din bugetul familiei pentru a-i ajuta în mod regulat pe cei nevoiași, precum și pentru a contribui la proiectele de binefacere și dezvoltare demarate de biserică.

Banii din mâna fiecărui credincios ar trebui să aibă trei destinații: (a) Dumnezeu, pe primul loc, prin zecimi și daruri (Maleahi 3:8-10; Matei 6:33); (b) familia (1 Timotei 5:8) și (c) săracii (Galateni 2:10; Iacov 1:27). Este important să nu uităm că „zecimea este pusă deoparte pentru o întrebuințare specială. Ea nu trebuie considerată un fond neînsemnat. Ea trebuie consacrată în mod special susținerii celor care duc lumii solia lui Dumnezeu și nu ar trebui redirecționată în alte scopuri” (Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 103).

Pe lângă darurile de la templu, Sfânta Scriptură face referire la rezerve pentru săraci din alte surse, precum culegerea spicelor (Deuteronomul 24:19-22; Leviticul 19:9,10), dreptul de a culege roade din câmpul unei alte persoane (Deuteronomul 23:24,25) și inițiativele proprii (Proverbele 29:7; Isaia 58:7).

Exista și o contribuție pe care israeliții o numeau „a doua zecime” (ebr., *ma'aser šeni*) din tot câștigul (Deuteronomul 14:28,29; 26:12,13), pusă deoparte pentru cheltuielile religioase ale familiei și pentru binefacere. Fiecare israelit credincios trebuia să cheltuiască la Ierusalim o zecime din toate roadele pământului lui, ca a doua zecime (Joachim Jeremias, *Jerusalem in Time of Jesus: An Investigation Into Economic and Social Conditions During the New Testament Period*, 1969, p. 28, 57).

Citește despre a doua zecime din cartea *Patriarhi și profeți*, de Ellen G. White, capitolul 51, „Purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru cei săraci”.

3. Grija pentru săraci, semnul distinctiv al neprihănirii lui Dumnezeu în viața creștinului: Trebuie să fim nu numai religioși, deoarece Iov, tânărul bogat și Zacheu erau și religioși, și bogați, dar tot nu a fost suficient. Istoriile lor de viață sunt un exemplu – pozitiv, în cazul lui Iov și al lui Zacheu, negativ, în cazul tânărului bogat – că, atunci când vine vorba de bogăție, viața noastră nu trebuie definită de binecuvântarea averilor și nici de o religie prefăcută, ci de un răspuns sincer la porunca divină de a-i ajuta pe cei în nevoie.

În relatările aferente acestor trei bărbați se pune accent pe experiența lor spirituală, nu pe persoanele sărace care primeau binefacerea lor. Este evidențiat diagnosticul spiritual din dreptul fiecărui personaj, cu binefacerea ca punct de referință.

Iov a înțeles că binefacerea era neprihănirea lui Dumnezeu în viața lui (Iov 29:12-16). Convertirea lui Zacheu a devenit evidentă când el a decis să înapoieze tot ce luase și să dăruiască săracilor jumătate din averea lui (Luca 19:1-10). Tânărul bogat a avut oportunitatea ca, dăruiind săracilor tot ce avea, să devină un ucenic al Regelui regilor și posibil să își salveze viața în timpul distrugerii Ierusalimului, aproximativ 40 de ani mai târziu. Între tânărul bogat și salvarea lui a stat faptul de a-și dona bunurile celor săraci (Matei 19:16-22). Din păcate, tânărul bogat a pus mai mult preț pe bogățiile lui decât pe Cel care i-a dat puterea să le adune.

Aplicație

Grija pentru cei în nevoie este o poruncă din cadrul legământului divin (Deuteronomul 15:7) și o expresie a religiei curate înaintea lui Dumnezeu (Iacov 1:27).

- 1 Ce au în comun porunca zecimii și binefacerea creștină?
- 2 Care sunt asemănările și deosebirile dintre asistența socială și binefacerea creștină? (1 Corinteni 13:1-3) Îl ajutăm pe Hristos atunci când avem grijă de cei în suferință (Matei 25:35-46)?

Roagă un membru al grupei să lectureze cu voce tare citatul de mai jos. Discutați apoi în grupă întrebările care urmează.

„Am văzut că prin providența lui Dumnezeu au fost aduși în strânsă legătură cu biserica Sa văduvele și orfanii, cei orbi, cei surzi, cei schilozi și cei afectați în diferite moduri; aceasta, pentru a-i încerca pe cei din poporul Său și a-i face să dea curs adevăratului lor caracter” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 3, p. 511).

3 De ce este important să înțelegem conceptul de binefacere ca o poruncă a iubirii, nu ca ceva facultativ în viața noastră creștină? Cum adeverește binefacerea declarația noastră de credință, dovedind dacă este autentică sau nu?

„Cei de la stânga lui Hristos, cei care L-au neglijat în persoana celor săraci și suferinzi, nu și-au dat seama de vinovăția lor. Satana i-a orbit; ei nu au înțeles ce le datorau fraților lor. Au fost absorbiți de propria persoană și nu s-au îngrijit de nevoile altora” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 639).

4 De ce nu putem pretinde înaintea lui Dumnezeu că nu am știut gradul nostru de obligație față de săraci și cei vulnerabili? Acum, că știm, care va fi reacția noastră pe viitor?

18 – 24 februarie

Planificarea succesului

Sabat după-amiază

De citit: Eclesiastul 12:1; Geneza 2:15; 39:2-5; 1 Timotei 5:8; Coloseni 3:23,24; Proverbele 3:5-8.

De memorat: „Orice faceți, să faceți _____, ca pentru _____, nu ca pentru _____, ca unii care știți că veți primi de la Domnul _____ moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos” (Coloseni 3:23,24).

Majoritatea oamenilor vor o viață fericită și de succes. Desigur, într-o lume căzută, unde tragediile și calamitățile pot lovi în orice moment, acest obiectiv s-ar putea să nu fie întotdeauna ușor de atins.

Apoi mai există problema modului în care definim succesul. Avem cazul lui Iosif în Egipt. Dacă a existat vreodată o viață de succes, atunci a lui a fost cu siguranță una de succes, nu-i așa? Genul de poveste „de la închisoare la palat”. Dar cu Ioan Botezătorul cum rămâne? El a mers din închisoare în mormânt. A fost viața lui una de succes? Din nou, depinde de cum definim succesul.

În această săptămână vom aborda ideea de succes în contextul principiilor de bază legate de bani și de administrare. Indiferent cine suntem și unde locuim, banii vor fi parte din viața noastră, fie că ne place, fie că nu. Prin urmare, ce pași practici putem implementa care, deși nu garantează succesul, ne pot ajuta să evităm capcanele cele mai întâlnite în calea succesului financiar?

25 februarie: Ziua Radio Mondial Adventist (colectă)

1 Citește Eclesiastul 12:1. Care este mesajul acestui text pentru noi?

Pe măsură ce se maturizează și devin adulți, tinerii se vor gândi la împlinirea nevoilor de bază: hrană, îmbrăcăminte și adăpost. Isus Însuși ne-a spus cum să ne prioritizăm nevoile: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33). Desigur, cei care sunt în vârstă și care nu L-au ales pe Isus atunci când erau tineri încă au timp să ia decizii corecte de gestionare a bunurilor.

După cum am văzut în Geneza 28:20-22, Iacov a făcut câteva alegeri importante în viață, atât spirituale, cât și financiare. În viziune, Dumnezeu i S-a prezentat lui Iacov ca „Dumnezeul tatălui tău Avraam și Dumnezeul lui Isaac” (Geneza 28:13). Apoi, ca parte a angajamentului Său față de Dumnezeu, Iacov a spus: „Domnul va fi Dumnezeul meu” (Geneza 28:21).

2 Citește Geneza 29:9-20. De ce este atât de important momentul când s-a petrecut acest eveniment în viața lui Iacov?

După ce Iacov și-a luat un angajament spiritual și unul financiar față de El, Dumnezeu l-a îndrumat spre Rahela la fântână (vezi Geneza 29:9-20). Este bine să iei o decizie în ce privește viața spirituală înainte de a te angaja în căsătorie. Viitorul tău partener de viață ar trebui să știe „la ce se înhamă”. Este această persoană un creștin devotat? În ce fel de activitate profesională se va implica? Va fi profesor, cadru medical, avocat, muncitor sau altceva? Care este viața la care mă voi angaja? Alte întrebări care necesită răspuns înainte de angajarea într-o căsnicie sunt: Ce nivel de studii a absolvit? Ce datorii bănești vor apărea pe perioada căsătoriei? Sunt dispus să accept această situație ca parte a responsabilității mele?

Citește 2 Corinteni 6:14,15. De ce acest principiu este atât de important atunci când ne căutăm partenerul de viață? Chiar dacă nu garantează o căsătorie reușită, cum contribuie la îmbunătățirea șanselor de a avea o căsnicie fericită?

Dacă nu ești extrem de bogat sau nu beneficiezi de un fond fiduciar pe care mami și/sau tati ți l-au pregătit astfel încât să nu fie nevoie să lucrezi nicio zi în viața ta (dacă citești multe dintre poveștile de viață a acestor copii, vei vedea că banii care trebuiau să fie o binecuvântare duc deseori la tragedie în viața lor de adulți), mai devreme sau mai târziu va trebui să lucrezi pentru a-ți câștiga traiul. Ideal, bineînțeles, este să găsești ceva de care ești pasionat și care îți poate aduce un venit bun, să urmezi cursuri în acea direcție, să te angajezi în domeniu și să lucrezi acolo până ieși la pensie. Acesta este idealul. Bineînțeles, lucrurile nu stau întotdeauna așa.

- 3 Citește Geneza 2:15; vezi și Eclesiastul 9:10 și 2 Tesaloniceni 3:8-10. Ce înseamnă faptul că și înainte de căderea în păcat Adam (și cu siguranță și Eva) a primit de lucru? Cum explică aceasta realitatea că aceia care nu au lucrat niciodată în viață au ajuns să-și considere situația un blestem?**

Munca nu era o pedeapsă, evident. Era pentru binele lor. Adică, inclusiv în Paradis, chiar și într-o lume unde păcatul, moartea și suferința nu existau, Dumnezeu știa că ființele umane aveau nevoie să lucreze.

„Lui Adam i-a fost dată activitatea de a avea grijă de grădină. Creatorul știa că Adam nu putea fi fericit fără o ocupație. Frumusețea grădinii îl încânta, însă acest lucru nu era suficient. Avea nevoie de muncă pentru a-și pune la lucru părțile minunate întocmite ale corpului său. Dacă fericirea ar fi constat în a nu face nimic, omul, în starea sa de sfântă inocență, ar fi fost lăsat fără ocupație. Dar Acela care l-a creat pe om știa ce era necesar pentru fericirea lui și, imediat ce l-a creat, i-a dat lucrul desemnat pentru el. Promisiunea slavei viitoare și sentința că omul trebuie să trudească pentru pâinea cea de toate zilele au venit de la aceeași autoritate supremă” (Ellen G. White, *Our High Calling*, p. 223).

Doar că, imediat după cădere, când (la fel ca orice altceva) munca a fost afectată de păcat, Dumnezeu i-a spus lui Adam: „Blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale” (Geneza 3:17). În versiunea NKJV a Bibliei în limba engleză, formularea „din pricina ta” este tradusă „pentru binele tău”, adică pentru binele lui Adam, în ideea că munca avea să fie ceva de care el avea nevoie, mai ales ca ființă căzută.

Ce aspect al muncii ar trebui să o faci, la modul ideal, o binecuvântare?

După cum am văzut, Dumnezeu a intenționat ca toții oamenii să lucreze, având diverse ocupații. Această parte din viața noastră (anii productivi) durează de obicei în jur de 40 de ani. Pentru mulți, aceasta este perioada când își cresc și își educă copiii și când își cumpără locuința sau alte bunuri importante. Poate fi o perioadă intensă din punct de vedere financiar. Este o perioadă sensibilă, pentru că familia învață să conlucreze și membrii ei creează legături care durează o viață. Stresul financiar poate distruge căsnicia în această etapă și adesea o dezechilibrează. Familiile în care ambii parteneri au un angajament creștin și sunt dispuși să urmeze principiile biblice sunt mai stabile.

4 Citește 1 Timotei 5:8; Proverbele 14:23 și Coloseni 3:23,24. Ce idei importante extragem despre finanțarea familiei?

În multe cazuri, soțul este principalul aducător de venituri, deși deseori ambii soți lucrează. Bineînțeles, pot apărea circumstanțe neprevăzute – boală, recesiuni economice sau altceva – care pot pune acest ideal în dificultate. În astfel de situații, oamenii trebuie să se adapteze.

Copiii sunt numiți „o moștenire de la Domnul” (Psalmii 127:3), însă aduc cu ei o responsabilitate enormă. Scopul părinților creștini este acela de a-și instrui copiii pentru a deveni adulți independenți în această viață și de a-i pregăti pentru viața care va veni. Recomandări pentru părinți:

1. Faceți din casa voastră un mediu creștin! Aceasta include închinare în familie într-un mod interesant și regulat, participare regulată la Școala de Sabat și la biserică și credincioșie în ducerea zecimilor și a darurilor. Acestea sunt obiceiuri bune ce se formează în primii ani de viață.

2. Insuflați-le dorința de a munci și aprecierea pentru muncă! Copiii vor descoperi că hărnicia și integritatea în muncă sunt întotdeauna observate, apreciate și răsplătite. Vor învăța că banii ne parvin ca rezultat al timpului dedicat altora prin îndeplinirea a diverse sarcini.

3. Ajutați-i să dobândească o bună educație școlară! Școala în zilele noastre este scumpă, mai ales educația privată în școlile creștine. Dar pentru părinții care fac planuri pentru copiii lor nu numai pentru viața aceasta, ci și pentru cea viitoare merită costul.

Orice ar face părinții, nimeni nu le poate garanta direcția în care se vor îndrepta copiii lor. De ce este important ca părinții să nu se învinovățească pentru alegerile greșite pe care le-ar putea face copiii lor după ce cresc?

O altă fază a succesului în viață, ultima fază, poate fi cea mai plăcută – dacă deciziile luate în anii anteriori au fost înțelepte și nu au fost distruse de evenimente neașteptate. Într-o situație ideală, părinții și-au crescut copiii, care au devenit adulți independenți, locuința este achitată, nevoile de transport sunt asigurate, nu există datorii restante și există venituri suficiente pentru a acoperi nevoile familiei în vârstă.

Dumnezeu Își cheamă copiii la un standard mai înalt de viață și activitate. Acest standard este Legea lui Dumnezeu scrisă în inima noastră (vezi Ieremia 31:33) și reflectată în caracterul nostru. Pe măsură ce societatea se erodează și învățătura creștină este diluată și minimalizată, va deveni și mai important pentru individul creștin să trăiască și să lucreze la un nivel ireproșabil. Biblia spune: „Un nume bun este mai de dorit decât o bogăție mare și a fi iubit prețuiește mai mult decât argintul și aurul” (Proverbele 22:1).

Biblia consemnează experiențele unor angajatori care au recunoscut că au fost binecuvântați pentru că au avut un angajat evlavios. Când Iacov a vrut să plece de la socrul său, Laban l-a implorat să nu plece: „Dacă am căpătat trecere înaintea ta, mai zăbovește; văd bine că Domnul m-a binecuvântat din pricina ta” (Geneza 30:27). Și când a fost Iosif vândut sclav în Egipt, stăpânul lui, Potifar, a făcut o observație asemănătoare despre munca lui Iosif și l-a răsplătit în consecință.

5 Citește Geneza 39:2-5. Chiar dacă aceste texte nu spun explicit, ce crezi că a făcut Iosif de a devenit atât de plăcut stăpânului său?

„Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:31). Așadar, în activitatea noastră de la serviciu, în administrarea banilor și în orice am face, ar trebui să facem totul spre slava lui Dumnezeu. El este cel care ne oferă cunoștințele și puterea de a reuși în viață. „Ale Tale sunt, Doamne, mărirea, puterea și măreția, veșnicia și slava, căci tot ce este în cer și pe pământ este al Tău! A Ta, Doamne, este domnia, căci Tu Te înalți ca un stăpân mai presus de orice! De la Tine vin bogăția și slava, Tu stăpânești peste tot, în mâna Ta sunt tăria și puterea și mâna Ta poate să mărească și să întărească toate lucrurile” (1 Cronici 29:11,12).

Analizează împreună cu familia ta principiile pe care le urmați, nu doar în muncă, ci și în viață în general. Ce schimbări ați putea face?

Există nenumărați experți de administrare financiară, dar Dumnezeu ne avertizează să nu cerem sfatul de la ei pentru administrarea valorilor pe care El ni le-a încredințat. În Psalmii 1:1-3, ni se spune că este binecuvântat și va avea succes omul care își găsește plăcerea în Legea Domnului („Legea” aici poate fi înțeleasă mai larg, în sensul de Cuvântul Domnului).

6 Citește Proverbele 3:5-8. Cum aplicăm aceste principii la operațiunile noastre financiare de bază?

O trecere în revistă a sfaturilor biblice cu privire la administrarea banilor ne oferă câteva idei valoroase de pus în practică. Iată câteva:

1. Organizează-te! Fă-ți un plan de cheltuieli! (Prov. 27:23,24) Multe familii nu fac decât să supraviețuiască de la un salariu la altul. Fără un plan pentru venituri, cheltuieli și economii, viața este stresantă.

2. Cheltuiește mai puțin decât câștigi! Hotărăște-te să trăiești după posibilitățile pe care le ai! (Proverbele 15:16) Multe familii din țările occidentale cheltuiesc mai mult decât câștigă. Lucrul acesta este posibil numai pentru că au la dispoziție credite și se îndatorează. Multe probleme apasă asupra celor care au datorii.

3. Pune deoparte o sumă din fiecare salariu! (Proverbele 6:6-8) Economisim pentru a cumpăra ceva important în viitor și pentru cheltuieli neprevăzute, precum accidente, boli. Unele economii pot fi folosite pentru vremea bătrâneții, când nu vom mai fi angajați.

4. Evită datoriile așa cum te ferești de COVID-19! (Proverbele 22:7) Dobânda este o cheltuială fără de care poți trăi. O persoană sau o familie care trăiește cu datorii – adică din bani împrumutați – trăiește astăzi din banii pe care se așteaptă să îi câștige în viitor. Dacă apar schimbări în viață atunci pot apărea niște greutăți financiare serioase.

5. Lucrează conștiincios! „Leneșul dorește mult, și totuși n-are nimic, dar cei harnici se satură” (Proverbele 13:4).

6. Fii credincios financiar față de Dumnezeu! (Deut. 28:1-14) Nicio familie nu-și poate permite să trăiască fără binecuvântarea Lui.

7. Nu uita că pământul acesta nu este adevărata noastră casă! Gestionarea valorilor noastre spune multe despre prioritățile noastre (vezi Matei 25:14-21).

„Niciun proiect de afaceri sau plan de viață nu poate fi solid sau complet, dacă ia în considerare numai anii scurți ai vieții de acum și nu are soluții pentru viitorul nesfârșit. [...] Niciun om nu-și poate strânge o coamă în cer fără a-și descoperi viața de pe pământ îmbogățită și înnobilită în felul acesta” (Ellen G. White, *Educație*, p. 145).

„Ceea ce stă la temelia integrității în afaceri și a adevăratului succes este recunoașterea faptului că Dumnezeu este proprietarul. Creator al tuturor lucrurilor, El este patronul inițial. Noi suntem administratorii Săi. Tot ceea ce avem reprezintă un bun pe care ni l-a încredințat pentru a fi folosit conform îndrumărilor Lui” (*Ibidem*, p. 137).

Din cauza presiunii de a avea grijă de familiile noastre, de multe ori credem că serviciul nostru este doar un mijloc de a asigura un venit. Dar, în calitate de creștini, trebuie să ne facem partea în îndeplinirea mării misiuni pe care Isus le-a dat-o tuturor ucenicilor Săi. După citarea acestei misiuni, așa cum se găsește în Marcu 16:15, Ellen G. White a scris: „Nu toți sunt chemați să fie pastori sau misionari, în sensul obișnuit al termenului; însă toți pot fi colaboratori cu El la transmiterea «veștii bune» semenilor lor. Porunca le este dată tuturor, mici sau mari, învățați sau neștiutori, tineri sau vârstnici” (*Ibidem*, p. 264).

Studiu zilnic: 2 Cronici 28 – 34; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 15 (de la „Rugăciunea Îl înviora pe Isus” la final)

1. Care împărat și-a trecut fiii prin foc?

2. Cu ce ocazie s-a ținut sfat ca prăznuirea unei sărbători să fie amânată?

3. Cine a fost de părere să astupe izvoarele de apă, ca tactică de război?

4. Unde au fost trimise toate blestemele scrise în cartea Legii?

5. Unde îngenunchea Isus seară de seară, în afara orașului?

Privire generală

Scripturile ne învață că ar trebui să Îi slujim Domnului din tinerețe (Eclesiastul 12:1), lucrând cu toată puterea noastră (Eclesiastul 9:10) și conștiincioși (Proverbele 14:23; 2 Tesaloniceni 3:8). Mai mult, trebuie să căutăm sfatul lui Dumnezeu în legătură cu tot ceea ce vrem să facem (Proverbele 3:5).

Atunci când căutăm sfatul Lui, Domnul ne îndrumă (Proverbele 3:6). Această îndrumare divină este importantă când vine vorba de alcătuirea unei familii reușite, cu un partener chibzuit dat de Domnul (Proverbele 19:14; 2 Corinteni 6:14,15).

Dar, chiar și atunci când facem totul cum trebuie, credința în călăuzirea divină poate fi pusă la încercare prin situații neprevăzute, care nu pot fi explicate omeneste și pe care nu le putem controla.

Asemenea încercări pot apărea sub forma conflictelor conjugale, a pierderii bunurilor sau a sănătății ori sub forma morții celor dragi (Eclesiastul 5:13,14; Iov 2:2-8). Putem fi recunoscători că îndrumarea primită de la Dumnezeu are și puterea de a reface, atât în timpul, cât și după astfel de greutăți (Iosua 1:9; Ioan 16:33; Evrei 13:5). Dacă este să ne învețe ceva, greutățile sigur ne învață lecția amară că succesul și bunăstarea materială, deși de dorit, ne pot fi luate fără avertizare. Astfel, dintr-o perspectivă biblică, bunurile și averea nu sunt suficiente pentru a defini succesul. Mulțumirea (Proverbele 15:16; 1 Timotei 6:6,8), slujirea lui Dumnezeu cu bucurie (Luca 1:47; Psalmii 126:3) și încrederea în providența Lui (Matei 6:24-34; Psalmii 37:25) sunt comori cu mult mai de preț.

Când ne binecuvântează cu prosperitate materială, Dumnezeu așteaptă să Îl onorăm cu ceea ce ne oferă (Proverbele 3:9,10). Ca beneficiari ai acestei generozități, trebuie să avem mereu în minte gândul că adevăratul succes nu depinde de bogății, nici chiar de cele care sunt datorite de cer. Adevăratul succes înseamnă să fim „ispravnici” credincioși, indiferent de împrejurările cu care ne confruntăm. În vremuri de prosperitate sau de catastrofă, de sănătate sau de boală, trebuie să fim credincioși până la moarte pentru ca, în final, să moștenim cununa vieții (Apocalipsa 2:10).

Succesul în viață poate fi definit în diferite moduri, în funcție de cadrul de referință al persoanei în cauză sau de principiile predominante dintr-o anumită cultură. Când succesul este măsurat exclusiv prin prisma posesiunilor materiale sau a realizărilor omenești, este clar că perspectiva seculară este cadrul de referință al acelei persoane. Viața lungă și posesiunile materiale sunt în armonie cu Scripturile (Proverbele 3:16), dar nu ajungem întotdeauna la astfel de realizări în această lume.

Chiar și în cazul celor din țări avantajate economic, păcatul va găsi o modalitate să facă viața o povară și să o lipsească de sens prin „faptele firii” (Galateni 5:19-21). Dar Isus a venit să ofere viață din belșug (Ioan 10:10). Aceasta este calea către adevăratul succes.

Condiții pentru adevăratul succes

1. Dumnezeu, pe primul loc: Succesul în viața materială și spirituală depinde de punerea lui Dumnezeu pe primul plan (Matei 6:33; Deuteronomul 28:1-14). Dumnezeu ne cheamă apoi să păzim poruncile Lui pentru a ne face poporul Lui sfânt (Deuteronomul 28:9), care Îi poartă numele (Deuteronomul 28:10). Apoi, prin binecuvântări materiale, El Își va pune numele și poporul mai presus de oricare altă națiune (Deuteronomul 28:1; Maleahi 3:12).

Înțelegerea noastră este imperfectă. Există căi ce par drepte, dar nu sunt bune (Proverbele 16:25). De aceea trebuie să ne încredem în Domnul și în călăuzirea Lui (Proverbele 3:5-8).

2. Iscusința: În Scripturi, iscusința poate face referire la cineva care este rapid, înzestrat și priceput (ebr., *mahir*) (Proverbele 22:29). Un alt sens este de isteț, inteligent și ager (ebr., *haruț*), făcând referire la cineva care este eficient (Proverbele 13:4). Prin urmare, o persoană iscusită este o persoană care acționează prompt și competent. Apatia și lenea nu sunt compatibile cu succesul.

3. Bogăția și integritatea: Lui Iosif îi mergea bine pentru că Dumnezeu era cu El, conform Geneza 39:2-5. În acest text din Geneza, „a-i merge bine” (ebr., *tsalah*) înseamnă „a persista”, „a fi profitabil” sau „a fi bun”. Iosif nu era victima împrejurărilor sau a leneviei, ci el „persista” și reușea. Profita de șansele oferite, întotdeauna consultându-se cu Dumnezeu, și în consecință excela în toate.

Mai mult, Iosif a căpătat trecere înaintea lui Potifar, care a avut încredere deplină în el și a pus în mâinile lui tot ce avea. Amploarea acestei responsabilități arată că, pe lângă faptul că era foarte priceput în ceea ce făcea, Iosif era integru, onest și demn de încredere. Lumea are nevoie de oameni ca Iosif în toate domeniile.

„Nevoia cea mai mare pe care o are lumea este aceea de bărbați – bărbați care să nu se lase cumpărați sau vânduți, bărbați care să fie corecți și sinceri în adâncul sufletului lor, bărbați care să nu se teamă să spună păcatului pe nume, bărbați a căror conștiință să fie la fel de bine orientată către datorie, precum este acul busolei către pol, bărbați care vor lua poziție pentru adevăr, chiar dacă s-ar prăbuși cerurile” (Ellen G. White, *Educație*, p. 57).

4. Înțelegerea limitelor succesului lumesc: E ceva obișnuit ca oamenii să definească succesul numai în termenii binecuvântărilor materiale, fără a lua în considerare darurile mai importante, imateriale, precum sănătatea, fericirea, relațiile sociale și de familie sănătoase și o viață de rugăciune eficientă.

Din păcate, aceste binecuvântări imateriale nu sunt întotdeauna dobândite în același timp. Ba, mai mult, aceste daruri pot fi chiar sacrificate pentru dobândirea succesului lumesc. Prin urmare, este mai bine să ai mai puține bunuri materiale, „cu frică de Domnul”, decât să ai mulți bani, cu îngrijorare și epuizare (Proverbele 15:16, citește și *Eclesiastul* 4:6).

O persoană care dobândește o mare bogăție poate avea cu siguranță multe lucruri (*Eclesiastul* 10:19). Dar s-ar putea să nu aibă lucruri pe care banii nu le pot cumpăra, precum libertatea sau pacea de a se bucura de averi (*Eclesiastul* 5:19) sau darul Duhului (Faptele 8:20), cu roadele neprihănirii (*Galateni* 5:22). Succesul prin bogății și poziții privilegiate nu face neapărat ca persoana în cauză să fie mai bună și poate deschide ușa mai multor ispite (1 *Timotei* 6:9,10).

În plus, succesul material este nesigur. Există bunuri care ajung pie-dici pentru deținătorii lor, în loc să le fie de ajutor, bunuri care pot fi pierdute brusc (*Eclesiastul* 5:13,14). De multe ori, ambiția de a face mulți bani devine un scop în sine, din dorința de a agonisi cât mai mult, chiar dacă persoana în cauză nu se poate bucura de tot ce a adunat (*Eclesiastul* 4:6-8). Și, mai rău, cineva care nu a contribuit cu nimic la acumularea respectivei bogății câștigate cu trudă poate ajunge să se bucure de ea, la final (*Eclesiastul* 6:2).

Exemple de succes

1. Succesul și înțelepciunea: Unul dintre cuvintele folosite în Biblie pentru reușită (ebr., *sakal*) este redat în diferite pasaje ca „a izbâнди”, „a avea grijă” sau „a înțelege cu înțelepciune”. Acest cuvânt este folosit cu referire la Iosua și la victoria în Canaan (Iosua 1:7,8), precum și la David când a ieșit învingător în confruntările lui militare (1 Samuel 18:5,14,15). Toată înțelepciunea și grija care duc la adevăratul succes vin de la Dumnezeu (Proverbele 9:10). Acest adevăr biblic poate fi motivul pentru care aceleași cuvinte (*sakal*) din aceste exemple pot fi traduse atât ca înțelepciune, cât și ca reușită sau succes.

2. Succesul în căsnicie și familie: Căsnicia și familia au la bază soți înțelepți și de succes (ebr., *sakal*) și de aceea femeia înțeleaptă (*sakal*) este un dar de la Dumnezeu (Proverbele 19:14). Pe de altă parte, sunt și soți necugetați, precum Nabal (1 Samuel 25:25), a căror aroganță și nesăbuiță pot fi dăunătoare.

Putem învăța principii de viață valoroase despre căsnicie din istoria căutării unei mirese pentru Isaac de către Avraam. Avraam avea încredere că Dumnezeu avea să găsească o soție pentru fiul lui (Geneza 24:7). Slujitorul lui Avraam, ca răspuns la credința stăpânului său, a fost sârguincios în căutarea viitoarei mirese, rugându-se la Domnul pentru călăuzire divină (Geneza 24:12). În timp ce și Isaac medita și se ruga pe câmp (Geneza 24:63), Dumnezeu i-a adus-o pe Rebeca să îi fie soție. Tot la fel, femeia creștină trebuie să se roage ca Dumnezeu să îi ofere un soț înțelept și chibzuit (*sakal*) și cu o situație financiară stabilă și un cămin reușit.

3. Succesul în orice situație: Dumnezeu a dorit să deschidă zăgăzurile cerului pentru a binecuvânta poporul Israel, astfel încât israeliții să poată progresa (ebr., *așar*) în planul Lui de a-i face o binecuvântare pentru toate popoarele. Această binecuvântare era condiționată de credincioșia națiunii în înapoierea zecimilor și a darurilor (Maleahi 3:10-12). În traducerea greacă a Vechiului Testament realizată de evrei (Septuaginta/LXX), cuvântul pentru „progres” a fost tradus în limba greacă *makarioi*, care înseamnă „binecuvântat” sau „fericit” (Maleahi 3:12, NTR, BTF). Această binecuvântare (*makarioi*) avea să atragă atenția tuturor popoarelor asupra numelui lui Dumnezeu.

În Fericiri, Isus îi identifică pe fericiții (gr., *makarioi*) Împărăției Sale cu aceia care sunt săraci în duh, blânzi, milostivi, împăciuitori și cu

inima curată (Matei 5:1-9). Isus mai evidențiază o categorie de oameni drept fericți (*makarioi*): cei care sunt persecutați și acuzați pe nedrept din pricina numelui Său (Matei 5:10,11), precum și cei care suferă cu răbdare încercări și necazuri pentru credința lor (Iacov 5:11).

Pe de altă parte, mulți fac totul așa cum trebuie, dar în mod inexplicabil apar evenimente neprevăzute care le testează puternic credința: necazuri, boli, faliment și pierderea celor dragi. Răbdarea cu care aceste persoane fac față acestor încercări, fără a-și pierde credința, îi pune în rândul oamenilor binecuvântați, fericți și de succes în ochii lui Dumnezeu, la fel cum a fost Iov (Iacov 5:10-11). Viețile lor au fost de succes pentru că au fost credincioși indiferent de circumstanțe (Apocalipsa 2:10).

În consecință, Dumnezeu Se bucură să ne binecuvânteze cu bunuri materiale, dar lucrul acesta nu se întâmplă întotdeauna, din cauza unor situații necunoscute nouă în conflictul dintre bine și rău (Iov 1:8-22). (Vezi Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 209).

Totuși, prin har, putem da curs provocării esențiale a vieții, aceea de a-L pune întotdeauna pe Dumnezeu pe primul loc (Matei 6:33).

Aplicație

Roagă un membru al grupeii să lectureze cu voce tare citatele de mai jos. Discutați apoi în grupă întrebările care urmează.

Succesul aparent

„Răul reușește numai în aparență, nu și în realitate” (Ellen G. White, *Educație*, p. 108).

Cum poate cineva să nu fie afectat de aparentul succes al oamenilor care nu se tem de Dumnezeu (Psalmii 73:2-20)?

Eșecul aparent

„Planurile noastre eșuează deseori pentru ca planurile lui Dumnezeu pentru noi să fie un succes absolut. O, numai în viața viitoare ne vor fi explicate încurcăturile și tainele vieții care ne-au făcut să ne enervăm și să ne pierdem speranțele cele mai dragi. Vom vedea că rugăciunile și speranțele noastre în privința anumitor lucruri care au rămas neascultate au fost unele dintre cele mai mari binecuvântări” (Ellen G. White, *Our High Calling*, p. 318).

- Cum ne consolează acest citat când ne gândim la pierderile noastre, la dorințele neîmplinite și la speranțele spulberate în această viață? În plus, cum ne ajută sentimentele exprimate aici să nu fim tulburați de aparentul eșec al credincioșilor (1 Corinteni 13:7; 1 Petru 1:6,7; 1 Petru 4:16)?

Principiile adevăratului succes

„Nu există nicio ramură a activităților lucrative legitime pentru care Biblia să nu ofere o pregătire esențială. Principiile ei, acelea de sârguință, cinste, chibzuială, cumpătare și puritate, sunt secretul adevăratului succes” (Ellen G. White, *Educație*, p. 135).

- 1 De ce sunt principiile biblice privitoare la succes atât de importante (Eclesiastul 7:12; Proverbele 3:13-18)?
- 2 Cum prosperăm din punct de vedere social și financiar fără să ne pierdem credința pe parcurs și fără să cădem pradă iubirii pentru mamona (Matei 6:33; 1 Cronici 29:14-16; Proverbele 3:9,10)?

25 februarie – 3 martie

Atenție la lăcomie!

Sabat după-amiază

De citit: Isaia 14:12-14; Efeseni 5:5; Iosua 7; Ioan 12:1-8;
Faptele 5:1-11; 1 Corinteni 10:13.

De memorat: „Vedeți și păziți-vă de orice fel de _____,
căci viața cuiva nu stă în _____ avuției lui” (Luca 12:15).

Lăcomia este definită ca dorința excesivă de a avea bogății sau bunuri care nu îți aparțin. Lăcomia este un lucru important, într-atât de important, de fapt, încât apare chiar alături de minciună, furt sau crimă; este atât de dăunătoare încât Dumnezeu a ales să ne avertizeze în privința ei în Legea Lui morală. „Să nu poftești casa aproapei tale; să nu poftești nevasta aproapei tale, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapei tale” (Exodul 20:17).

Lăcomia este adesea enumerată printre păcatele oribile care pot împiedica pe cineva să intre în Împărăția lui Dumnezeu. „Nu știți că cei nedreți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții [cei avizi de câștig] nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6:9,10).

Lăcomia, chiar lângă escrocherie, idolatrie și adulter? Da, conform acestui text.

În această săptămână vom vedea câteva cazuri grave de lăcomie și ce putem face să o învingem.

4 martie: Ziua de Rugăciune a Femeii

Adesea se ridică, și pe bună dreptate, următoarea întrebare: Cum a apărut păcatul în universul lui Dumnezeu? Și înțelegem cum, măcar într-o oarecare măsură. În esență, din cauza lăcomiei. Poate că lăcomia este, în acest caz, păcatul originar suprem.

1 Citește Isaia 14:12-14. Ce indicii ni se oferă aici cu privire la căderea lui Lucifer? Cum a jucat lăcomia un rol major în acea cădere?

„Nemulțumit cu poziția sa, deși onorat mai presus de oștile cerești, el s-a aventurat să poftască închinarea cuvenită numai Creatorului. În loc de a căuta să facă din Dumnezeu obiectul suprem al sentimentelor și ascultării tuturor ființelor create, efortul lui era acela de a-și asigura lui slujirea și loialitatea lor. Și, poftind slava cu care infinitul Tatăl Îl investise pe Fiul Său, acest prinț al îngerilor a aspirat la puterea ce constituia în exclusivitate una din prerogativele lui Hristos” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 35).

2 Citește Efeseni 5:5 și Coloseni 3:5. Cu ce compară Pavel lăcomia și de ce?

Cât este de fascinant că Pavel compară de două ori lăcomia cu idolatria! Oamenii practică idolatria atunci când se închină – adică își dedică viața – la altceva în afară de Dumnezeu, la ceva creat, în locul Creatorului (Romani 1:25). Ar putea lăcomia să însemne, așadar, să-ți dorești ceva ce nu poți avea și să dorești cu atâta ardoare respectivul lucru încât acea dorință, nu Domnul, să pună stăpânire pe inima ta?

Fără îndoială, Lucifer nu a știut la început unde aveau să îl ducă dorințele lui greșite. Același lucru se poate întâmpla și în cazul nostru. Porunca referitoare la poftă/lăcomie, singura poruncă ce are în vedere numai gândurile, ne poate opri de la fapte care vor duce la călcarea și a altor porunci. (Vezi, de exemplu, 2 Samuel 11.)

Citește 1 Timotei 6:6,7. Cum ne poate fi de ajutor ceea ce Pavel a scris aici pentru a ne feri de lăcomie?

Era poate una dintre cele mai bune perioade din istoria lui Israel. După 40 de ani de rătăcire în pustiu, israeliții intrau în sfârșit în Țara Promisă. Printr-o mare minune, ei traversaseră râul Iordan în perioada inundațiilor – și îl traversaseră pe uscat. Această traversare pe uscat fusese atât de impresionantă încât inimile regilor păgâni din Canaan se înmuieră și nu mai aveau puterea să lupte (Iosua 5:1).

Prima provocare reală la cucerirea Canaanului a fost cetatea Ierihon, care era fortificată, având ziduri groase. Nimeni nu știa cum să îi învingă pe locuitorii Ierihonului – nici măcar Iosua. Ca răspuns la rugăciunea lui Iosua, Dumnezeu a dezvăluit planul de distrugere a cetății, pe care israeliții l-au urmat. Dar apoi lucrurile au luat o turnură greșită.

3 Citește Iosua 7. Ce s-a întâmplat după marea victorie de la Ierihon și ce mesaj poți extrage din această istorisire?

Odată confruntat, Acan a recunoscut ce a făcut, spunând că a „pof-tit” acele lucruri. Cuvântul ebraic din acest text tradus ca „pof-tit”, *chmd*, este folosit în unele locuri din Biblie în sens pozitiv. Aceeași rădăcină a cuvântului apare în Daniel 9:23, de exemplu, când Gabriel i-a spus lui Daniel că era un om „preaiubit”.

În acest caz însă, *chmd* era de rău. În ciuda poruncii clare de a nu lua nimic ca pradă din cetățile capturate (Iosua 6:18,19), Acan exact asta făcuse, aducând dizgrație asupra întregii națiuni. De fapt, după înfrân-gerea de la Ai, Iosua s-a temut că toți „canaaniții și toți locuitorii țării vor afla; ne vor înconjura și ne vor șterge numele de pe pământ. Și ce vei face Tu Numelui Tău celui mare?” (Iosua 7:9). Cu alte cuvinte, Domnul voia să folosească aceste mari victorii ca parte din planul Său de a le face cunoscute națiunilor înconjurătoare puterea și lucrarea Lui, manifestate în mijlocul poporului Său. Cuceririle lor aveau să fie pentru popoare un fel de martor al puterii lui Yahve. Desigur, după eșecul de la Ai, pe lângă pierderile de vieți omenești, respectiva mărturie era compromisă.

Gândește-te cu câtă ușurință și-ar fi putut justifica Acan acțiunile: „Păi este doar o mică parte în comparație cu restul prăzii. N-o să afle nimeni. Și ce rău poate fi în asta? În plus, familia mea are nevoie de bani.” Cum ne putem feri de acest raționament periculos?

Una dintre cele mai tragice istorii din Biblie este cea a lui Iuda Iscarioteanul. Acest om a avut privilegiul pe care numai alți 11 oameni în istoria omenirii l-au avut: să fie cu Isus tot timpul și să învețe adevărurile veșnice direct de la Învățător. Cât de trist că mulți oameni care nu au avut nici pe departe șanse ca cele ale lui Iuda vor fi mântuiți, în vreme ce Iuda, după cum știm, este acum sortit pieirii veșnice!

Ce s-a întâmplat? Răspunsul poate fi exprimat într-un cuvânt: lăcomia, poftele inimii lui.

4 Citește Ioan 12:1-8. Ce a făcut Maria încât să atragă atât de mult atenția? Cum a reacționat Iuda? De ce? Care a fost răspunsul lui Isus?

Musturarea blândă a Salvatorului ca răspuns la cuvintele lacome ale lui Iuda l-au făcut pe acesta să plece de la masă și să se ducă direct la palatul marelui-preot, unde erau adunați vrăjmașii lui Isus. El s-a oferit să îl trădeze pe Isus, dându-L pe mâna lor pentru o sumă mult mai mică decât darul Mariei (vezi Matei 26:14-16).

Ce s-a întâmplat cu Iuda? Cum a putut să facă un lucru atât de rău când avusese atâtea oportunități minunate, atâtea privilegii rare? Conform lui Ellen G. White, Iuda „Îl iubea pe Marele Învățător și dorea să fie cu El. Avea dorința să fie schimbat în caracterul și viața sa, sperând să aibă parte de acest lucru prin legătura sa cu Domnul Hristos. Mântuitorul nu l-a respins pe Iuda. El i-a dat un loc printre cei doisprezece. I-a încredințat lucrarea unui evanghelist. I-a dat puterea de a vindeca bolnavi și de a scoate demoni. Dar Iuda n-a ajuns în punctul de a se preda pe deplin Domnului Hristos” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 716).

La urma urmei, toți avem defecte de caracter pe care, dacă le pre-dăm lui Dumnezeu, le putem învinge prin puterea lui Dumnezeu care lucrează în noi. Dar Iuda nu s-a predat întru totul lui Hristos și păcatul lăcomiei, pe care l-ar fi putut învinge prin puterea lui Hristos, l-a învins pe el în schimb, cu rezultate tragice.

Care dintre noi nu se luptă cu pofta de a avea un lucru sau altul? În acest caz, el a poftit bani, iar lăcomia, o problemă a inimii, l-a făcut să fure (Ioan 12:6), ceea ce în cele din urmă l-a făcut să îl trădeze pe Isus.

Ce lecție înfricoșătoare pentru noi toți cu privire la pericolele lăcomiei! Ce poate părea un lucru mic, o simplă dorință a inimii, poate duce la catastro-fă și pierdere veșnică.

Ce perioadă efervescentă era pentru membrii bisericii! După revărsarea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii, apostolii predicau Evanghelia cu forță și mii de oameni se alăturau bisericii. „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște” (Faptele apostolilor 4:31,32).

Ce privilegiu au avut Anania și Safira să fie parte din biserica primară, să o vadă crescând și să vadă manifestarea Duhului Sfânt într-un mod atât de marcant! „Căci nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă: toți cei ce aveau ogoare sau case le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vânzute și-l puneau la picioarele apostolilor, apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie” (Faptele apostolilor 4:34,35).

Acesta a fost cadrul în care Anania și Safira, evident impresionați de ceea ce se întâmpla și vrând să fie parte din acțiune, au decis să vândă o proprietate și să doneze bisericii câștigul. Până aici, toate bune.

5 Citește Faptele apostolilor 5:1-11. Ce crezi că a fost mai grav: păstrarea unei părți din bani sau minciuna? De ce o pedeapsă atât de aspră?

La început păreau sinceri în dorința lor de a dăruii pentru lucrare. „După aceea însă, Anania și Safira L-au întristat pe Duhul Sfânt prin faptul că au cedat simțămintelor de lăcomie. Ei au început să regrete promisiunea făcută și în scurt timp au pierdut plăcuta influență a binecuvântării care le încălzise inimile cu dorința de a face lucruri mari pentru cauza lui Hristos” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 72). Cu alte cuvinte, deși avuseseră la început cele mai bune motive, lăcomia i-a făcut să joace un rol și să pretindă că erau ceva ce nu erau.

„O mare frică a cuprins toată adunarea și pe toți cei ce au auzit aceste lucruri” (Faptele apostolilor 5:11). Cu siguranță că, după acest incident, oamenii au fost mult mai atenți la înapoierea zecimii. Dar această relatare tristă nu a fost inclusă în Biblie ca avertisment cu privire la credințioșia în returnarea zecimii. Ce ne învață, în schimb, despre unde ne poate duce lăcomia?

Lăcomia este o problemă a inimii și, la fel ca mândria și egoismul, trece adesea neobservată, de aceea poate fi mortală și înșelătoare. Și așa sunt destul de greu de învins păcatele care sunt evidente: minciuna, adulterul, furtul, idolatria, călcarea Sabatului – care sunt fapte exterioare, lucruri pe care le gândim înainte să le facem –, dar să învingem chiar și gândurile rele? De aici începe greul.

6 Citește 1 Corinteni 10:13. Ce promisiune ni se face aici și de ce este atât de important să o înțelegem în contextul poftei/lăcomiei?

Cum putem așadar, prin puterea lui Dumnezeu, să ne ferim de acest păcat periculos de înșelător?

1. Ia decizia să îți slujești lui Dumnezeu, să te bazezi pe El și să fii parte din familia Lui! „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți [...]. Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului” (Iosua 24:15).

2. Petrece timp zilnic în rugăciune și include Matei 6:13 – „Și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci.” Când poțfești ceva ce știi că nu ar trebui, roagă-te și cere împlinirea făgăduințelor din Biblie pentru a obține biruința, precum cea din 1 Corinteni 10:13!

3. Studiază Biblia în mod regulat! „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta” (Psalmii 119:11).

Isus S-a confruntat cu problema omului, adică problema păcatului. A fost ispitit în orice aspect în care suntem și noi ispitiți. Și, pentru a avea puterea de a rezista, a petrecut nopți întregi în rugăciune și comuniune cu Tatăl Său. Și Isus nu a plecat de pe acest pământ până când nu ne-a deschis nouă calea prin exemplul Său și nu ne-a promis putere, pentru ca orice persoană să poată trăi o viață de credință și ascultare – pentru a dezvolta un caracter ca al lui Hristos.

„Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru care nu obosește iertând” (Isaia 55:6,7).

Au existat în viața ta consecințe ale lăcomiei? Dacă da, care au fost acelea? Ce lecții ai învățat?

La cucerirea Ierihonului, Acan nu a fost singurul bărbat care a cărat aur și argint în tabăra lui Israel. Iosua le-a spus oamenilor să ducă argintul, aurul și vasele de aramă și de fier în vistieria casei Domnului (Iosua 6:19,24). Orice altceva trebuia ars. Acan însă a fost singurul care păstrase ceva pentru sine. „Între milioanele lui Israel n-a fost decât un singur bărbat care, în ceasul solemn al biruinței și al judecății, s-a încumetat să calce porunca lui Dumnezeu. Lăcomia lui Acan s-a animat la vederea costumului babilonian scump; chiar și atunci când, din cauza lui, a ajuns față în față cu moartea, el tot l-a numit «o manta frumoasă de Șinear». Un păcat a dus la un altul și și-a mai însușit și aurul și argintul consacrat tezaurului Domnului – Îl jefuise pe Dumnezeu de primele roade ale pământului Canaanului” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 496).

În lista lui Pavel cu semnele ultimelor zile, primele două elemente au de-a face cu atitudinea noastră față de bani și bunuri. „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani [lacomi]” (2 Timotei 3:1,2). Egoismul și dragostea de bani sunt atribute importante ale omenirii din zilele finale – zilele noastre.

Studiu zilnic: 2 Cronici 35 – Ezra 5; Ellen G. White, *Rugăciunea, capitolul 16* (până la „Rugăciunea particulară trebuie să fie tainică”)

1. Cine a afirmat că Dumnezeu i-a dat toate împărățiile pământului?

2. Cine și cui trebuia să doneze aur, argint, avere și vite?

3. Unde apare numărul 666 în cartea Ezra?

4. Ce împărat al Babilonului a dat poruncă în primul an de domnie să se rezidească templul?

5. Cum este a doua neglijare a rugăciunii?

Privire generală

Pofta, o formă de lăcomie, dă naștere păcatului, care duce la moarte (Iacov 1:15, vezi și Iuda 1:18). Lăcomia este o călcare a legii iubirii altruiste (1 Corinteni 13:5). Pe de altă parte, o viață evlavioasă însoțită de mulțumire este un mare câștig (1 Timotei 6:6-10).

Lăcomia nu cunoaște limite, nici măcar atunci când este vorba de lucruri sacre, după cum o demonstrează mult prea des viața unor oameni și a unor îngeri din Biblie. În cer, Lucifer a dorit să se înalțe (Isaia 14:12-14). Astăzi, pe pământ, omenirea continuă să poftască la ceea ce este numai a lui Dumnezeu. În timpul căderii Ierihonului, Acan a poftit la ceva care era consacrat vistieriei lui Dumnezeu (Iosua 6:19,24; 7:20,21). Iuda era un hoț și fura din pungă cu bani (Ioan 12:4-6). În timpul manifestării Duhului în biserică, Anania și Safira au mințit pentru că au poftit o parte din ceea ce promisese (Faptele 5:1-10). Chiar și poporul ales L-a înșelat pe Dumnezeu după ce a fost eliberat din exil (Maleahi 3:8-10).

Soluția la această lăcomie și poftă este să umblăm după îndemnuirile Duhului, nu ale firii (Galateni 5:22; Romani 8:4-9). Aceia care nu Îl cunosc pe Dumnezeu sunt conduși de patima poftei sau a plăcerilor trupești (1 Tesaloniceni 4:5). Dar aceia care Îl urmează pe Isus se leapădă de ei înșiși și își iau crucea (Luca 9:23), eliberându-se de stricăciunea care există în lume prin pofte (2 Petru 1:4).

Imitându-L pe Dumnezeu, Dătătorul tuturor lucrurilor – inclusiv al lucrurilor pe care I le dăruim (1 Cronici 29:14) –, noi umblăm în dragoste, la fel ca Isus. Iubirea pentru păcătoși L-a inspirat pe Isus să Se dea pentru noi ca jertfă și dar (Efeseni 5:1,2). O viață condusă de rugăciune și de harul lui Isus, care este Cuvântul întrupat, va confirma adevărurile biblice că „este mai ferice să dai decât să primești” (Faptele 20:35) și că „pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu” (2 Corinteni 9:7).

Comentariu

Dorința și lăcomia

1. Un cuvânt folosit în Noul Testament pentru dorință este *epithymia* (gr.), ce poate însemna „poftă”, „dorință” sau „pofta firii” (Iacov 1:14; 1 Ioan 2:16,17). Înainte de convertire, noi umblăm după pofta (*epithymia*) firii (Efeseni 2:3). Oamenii care nu Îl cunosc pe Dumnezeu își

urmează poftele (*epithymia*) inimii (Romani 1:21-24). Pe de altă parte, Pavel dorește (*epithymia*) să își vadă frații (Romani 15:23) și dorește (*epithymia*) să fie cu Hristos (Filipeni 1:23).

Conform sensurilor de mai sus, dorința poate fi bună sau rea. Prin urmare, apostolul Pavel ne sfătuiește să ucidem „mădularele păcatului”, printre care se numără dorințele rele (*kakós epithymia*), care sunt dăunătoare și nesănătoase, dar să ucidem și lăcomia (*pleoneksia*), care este idolatrie (Coloseni 3:5).

2. În plus, lăcomia este caracterizată în mod special de o dorință exagerată după bogăție sau bunuri materiale, precum și după bunurile altcuiva.

Apostolul Pavel folosește cuvântul „lacom” (gr., *pleoneksia*) în sensul de dornic de câștig (Efeseni 5:5). Și Isus leagă lăcomia de abundența posesiunilor materiale (Luca 12:15). Lăcomia poate însemna și a dori exagerat sau nelegitim un lucru.

Lăcomia (*pleoneksia*) sau pofta rea (*kakós epithymia*) distorsionează percepția păcătosului, pentru că este dorință fără autocontrol (Galateni 5:22), care duce la idolatrie (Efeseni 5:5) prin înălțarea lucrurilor (bunurilor) materiale în locul Creatorului.

Exemple care ne avertizează

1. Lucifer a intenționat să preia poziția (tronul) lui Dumnezeu (Isaia 14:12-14) și dreptul Acestuia de a primi închinare (Matei 4:9), înălțându-se astfel pe sine și punând creatura în locul Creatorului. Dar, pentru că nu a reușit în cer, Lucifer și-a îndreptat atenția malefică asupra omenirii, încurajând păcatul și poftele trupești pentru a distruge comoara Domnului de pe pământ (Maleahi 3:8-10).

Însă Domnul face apel la credincioși să se întoarcă la El (Maleahi 3:7-8), promițându-le binecuvântări fără măsură (Maleahi 3:10-12), care sunt mai bune decât câștigurile produse de poftele lumești.

2. Acan a recunoscut că a poftit (ebr., *hamad*) lucrurile sfinte care aparțineau vistieriei lui Dumnezeu (Iosua 6:18,19; 7:21). *Hamad* înseamnă „dorință”, dar și „lăcomie”, „poftă”, „frumusețe”, „lucru plăcut”, „delectare”, „încântare” și „lucru prețios”. Acest cuvânt este folosit în porunca a zecea pentru a interzice pofta (Exodul 20:17). Prin urmare, păcatul poate începe cu dorința după lucruri bune, dar interzise.

Atât versiunea în greacă a Vechiului Testament, tradusă de evrei (Septuaginta), cât și scrierile apostolului Pavel redau *hamad* (ebr.) din

porunca a zecea prin *epithymia* (gr.), care înseamnă și dorință (Romani 7:7; 13:9). Dar această dorință sau atracție (*hamad*) pentru frumuseți și plăceri interzise poate fi biruită prin rugăciune și veghere (Matei 26:41). Dacă Dumnezeu nu este pe primul loc în viața omului (Matei 6:33), dorința, chiar dacă la început este nevinovată și legitimă, va fi satisfăcută fără autocontrol (Galateni 5:22), ducând la păcat.

În cazul lui Acan, el a dorit ceva interzis. După ce păcatul lui a fost demascat, Acan, orbit de lăcomie (*hamad*), a continuat să descrie haina furată ca „bună” sau „frumoasă” (Iosua 7:21). Dar frumusețea și valoarea unui lucru nu justifică și nici nu diminuează vina pentru păcat.

3. Eva (Geneza 3:6) a înțeles că pomul era bun, plăcut și de dorit (*hamad*) și a mâncat fructul interzis. În Eden, ea a încălcat principiul poruncii a zecea. Din nou, lecția este că ceva frumos, bun și de dorit (*hamad* și *epithymia*), care a dus la păcat în Eden, continuă să facă același lucru și după cădere (Iacov 1:14; 1 Ioan 2:16,17).

4. Experiența lui Iuda (Ioan 12:1-8) ne avertizează că pozițiile de conducere și minunile în sine nu împiedică lăcomia din inima omului. Ca parte din cei 12 ucenici, Iuda Îl auzise nemijlocit pe Învățător, participase la multe minuni și slujise ca responsabil cu banii Domnului. Cu toate acestea, Iuda a furat din darurile oferite pentru lucrarea lui Hristos (Ioan 12:5,6) și a fost invidios pe darul turnat asupra Lui de o inimă recunoscătoare și pocăită. Iuda și alți câțiva nu au aprobat omagiul adus Mântuitorului de către Maria, pentru că aveau impresia că ungerea lui Isus era o risipă a banilor pentru daruri. Considerau că acești bani ar fi fost mai de folos dacă ar fi fost oferiți săracilor (Marcu 14:4,5). Sau poate că Iuda îi voia pentru sine?

Pe lângă faptul că susțin lucrarea lui Dumnezeu (Maleahi 3:10), zecimile și darurile au și o altă semnificație spirituală pentru închinătorul loial, precum: înălțarea numelui lui Dumnezeu (Maleahi 1:11), apropierea dătătorului de El (Maleahi 3:7,8), onorarea Lui (Proverbele 3:9) și închinarea la El (Psalmii 66:13). Prin urmare, răsplata nu-i va fi luată Mariei (Ioan 12:3-8). Pentru ea, spălarea picioarelor lui Isus cu un mir care valora mai mult de 300 de zile de muncă era prea puțin. Îngenunchind și ștergând picioarele Domnului cu părul ei, Maria s-a oferit și pe sine ca jertfă. Cu această atitudine, răsplata celui care oferă cu credincioșie nu va fi niciodată luată: „Cei jertfitori de sine și consacrați, care Îi înapoiază lui Dumnezeu lucrurile care sunt ale Lui, pe care El le cere de la ei, vor fi răsplățiți după faptele lor. Chiar dacă mijloacele consacrate astfel vor fi

greșit folosite, astfel că nu-și vor atinge scopul avut în vedere de dăruitor – slava lui Dumnezeu și salvarea de suflete –, cei care au făcut sacrificiile cu sinceritate, având în vedere numai slava lui Dumnezeu, nu-și vor pierde răsplata” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 2, p. 519).

5. Anania și Safira slujesc drept exemplu (Faptele 5:1-11). Cartea Leviticul stabilește că banii din vânzarea proprietăților ar trebui să fie oferiți ca dar în vistieria sanctuarului (Leviticul 27:8-33). Zecimea este și ea inclusă în lista cu lucruri sfinte (Leviticul 27:31-33; Maleahi 3:10). Dar Leviticul 27 mai evidențiază că toate lucrurile care urmau să fie consacrate Domnului trebuiau să fie evaluate de preot înainte de a fi vândute sau răscumpărate, conform legii răscumpărării (Leviticul 27:8,11-13,25,27,31,32).

Această evaluare de către preot poate sugera intenția de a preveni apariția lăcomiei prin subevaluarea bunului oferit sau care urma să fie răscumpărat. Sau poate că evaluarea preotului a fost instituită pentru a preveni reținerea de către închinător a unei părți din câștig.

Pentru că preoții nu mai supravegheau estimările privind proprietățile ce urmau să fie vândute sau prezentarea ulterioară a sumei oferite ca dar, determinarea prețului bunului vândut se baza numai pe conștiința lui Anania și a Safirei. Dar Anania și Safira au mințit, pentru a păstra pentru ei o parte din ceea ce promisese.

În orice caz, în Noul Testament, zecimile și darurile rămân sfinte și de neatins, la fel ca în Vechiul Testament. Această idee este susținută de descoperiri directe din partea lui Dumnezeu (Evrei 2:1-4) și a Duhului Sfânt (Faptele 5:1-11).

De fiecare dată când avea loc o reformă spirituală, dărnicia poporului se relua, ca un semn clar al redeșteptării (Exodul 35:20-29; 2 Cronici 31:1-12; Maleahi 3:6-12; Faptele 4:34-37). Dar Anania și Safira nu fuseseră suficient de mișcați de revărsarea Duhului Sfânt și au suportat consecințele. Dacă Anania și Safira ar fi reușit cu înșelăciunea lor, credibilitatea apostolilor și legitimitatea divină a bisericii ar fi fost afectate negativ încă de la început. Deși astăzi nu mai apare aceeași judecată imediată, va veni o zi când toți vom da socoteală Domnului pentru tot ce am făcut, fie bun, fie rău (Eclesiastul 12:13,14).

„Nu numai bisericii primare, ci și tuturor generațiilor viitoare le-a fost dat acest exemplu, ca un semnal de alarmă în privința urii pe care Dumnezeu o are față de lăcomie, înșelătorie și fățărnicie. Lăcomia a fost

cea pe care Anania și Safira au nutrit-o mai întâi. [...] Darurile de bunăvoie, ca și zecimile, alcătuiau veniturile lucrării Domnului” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 74).

Aplicație

Roagă un membru al grupei să lectureze cu voce tare citatele de mai jos. Discutați apoi întrebările care urmează.

Remediu pentru lăcomie

„Dăruirea constantă și fără niciun interes constituie remediul hotărât de Dumnezeu la nefastele păcate ale egoismului și lăcomiei. [...] El a hotărât ca dăruirea să devină un obicei, care să contracareze păcatul periculos și amăgitor al lăcomiei. Dăruirea continuă înfometează lăcomia până când moare” (Ellen G. White, *Căminul adventist*, p. 370).

- 1 Binefacerea fără niciun interes poate părea străină inimii umane nere-născute. Cum putem cultiva obiceiul binefacerii fără niciun interes și cum putem găsi plăcere în generozitate, eliberându-ne astfel de lăcomie?
- 2 Cum îi implicăm pe oameni în campanii de sporire a credințioșiei în zecimi, daruri și donații regulate pentru nevoi caritabile și misionare?

Dărnicia și Duhul Sfânt

„Această dărnicie din partea credincioșilor era rezultatul revărsării Duhului Sfânt. Cei întorși la Evanghelia erau «o inimă și un suflet». Un interes comun îi stăpânea pe toți: succesul misiunii ce le fusese încredințată; iar lăcomia nu avea loc în viața lor” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 70-71).

„Apoi însă, Anania și Safira L-au întristat pe Duhul Sfânt, fiindcă au cedat simțămintelor de lăcomie” (*Ibidem*, p. 72).

- 3 Dărnicia creștină apare atunci când Duhul Sfânt este lăsat să acționeze în viața noastră. Lăcomia este opusul. Ce rezultat ar avea autoevaluarea ta spirituală, dacă ai lua în considerare credințioșia, frecvența și generozitatea cu care contribui la proiectele caritabile și misionare ale bisericii? (Citește și 2 Corinteni 13:5.)

Să oferim înapoi!

Sabat după-amiază

De citit: Luca 12:16-21; Eclesiastul 2:18-22; 5:10; Proverbele 27:23-27; 2 Corinteni 4:18; Coloseni 1:15-17.

De memorat: „Și am auzit un glas _____ care zicea: «Scrie: _____ de acum încolo de _____ în Domnul!» «Da», zice Duhul, «ei _____ de ostenele lor, căci faptele lor _____!»” (Apocalipsa 14:13).

Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul anilor productivi, interesul nostru financiar se concentrează pe păstrarea bunurilor pe care le avem, în anticiparea sfârșitului vieții. Trecerea de la muncă la pensie poate fi o experiență foarte traumatizantă. Cum ar trebui să procedăm cel mai bine în ceea ce privește banii?

Pe măsură ce îmbătrânesc, oamenii încep aproape în mod natural să își facă griji cu privire la viitor. Cele mai comune temeri sunt: moartea prematură (înainte de a-și pune familia de adăpost), viața prea lungă (a trăi mai mult decât bunurile sau economiile personale), o boală fulgerătoare (toate resursele personale ar putea dispărea brusc) și o dizabilitate mintală și/sau fizică (în grija cui vor rămâne).

Comentând asupra acestor temeri, Ellen G. White scrie: „Toate aceste temeri vin de la Satana. [...] Dacă ei ar fi așa cum dorește Dumnezeu, zilele lor finale ar putea fi cele mai fericite și cele mai bune. [...] Ei ar trebui să lase deoparte îngrijorarea și poverile și să-și ocupe timpul în mod cât mai plăcut și roadele culese să fie pentru cer” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 1, p. 424).

În această săptămână vom trece în revistă sfaturile lui Dumnezeu pentru ultimii noștri ani. Ce ar trebui să facem, ce nu ar trebui să facem și ce principii ar trebui să urmăm?

- 1** Citește Luca 12:16-21. Care este mesajul valabil pentru noi? Ce mustrare puternică i-a adresat Dumnezeu acelui om neînțelept și ce ar trebui să înțelegem de aici despre atitudinea noastră față de ceea ce deținem?

Chiar dacă mesajul este mai amplu, s-ar putea spune că aceasta este o ilustrație a lui Isus despre *ce să nu faci când ieși la pensie*. O persoană care renunță la muncă pentru a cheltui pentru propria plăcere ce a adunat, ar trebui să aibă grijă și să ia aminte la această istorioară. Problema nu este munca din greu sau acumularea de bogății, mai ales pe măsură ce înaintezi în viață și poate chiar te îmbogățesti. Problema constă în atitudinea pe care o ai. Cuvintele omului – „odihnește-te, mănâncă, bea și înveselește-te” (Luca 12:19) – exprimă adevărata problemă.

„Țintele acestui om nu erau mai înalte ca ale animalelor. El trăia de parcă n-ar fi niciun Dumnezeu, nici cer și nici viață viitoare; ca și când tot ceea ce avea era numai al său și nu datora nimic nici lui Dumnezeu, nici omului” (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 257-258).

Dacă, în această perioadă din viață, ne gândim numai la noi și ignorăm nevoile celor din jurul nostru și cauza lui Dumnezeu, urmăm exemplul bogatului neînțelept. Nu este niciun indiciu în parabola lui Isus că omul bogat ar fi fost leneș sau necinstit. Problema era modul în care folosea ceea ce îi încredințase Dumnezeu. Pentru că nu știm ziua în care vom muri, ar trebui să fim întotdeauna pregătiți pentru ea, trăind ca să împlinim voia Lui, nu să ne dedăm la o viață de egoism.

Ideea generală transmisă de Biblie este că fiecare om lucrează și rămâne productiv cât de mult poate. Este interesant de observat că autorii marilor cărți profetice Daniel și Apocalipsa aveau peste 80 de ani când și-au definitivat lucrările. Aceasta se întâmpla într-o perioadă când speranța de viață era undeva în jurul a 50 de ani. Ellen White și-a publicat unele dintre cele mai cunoscute și mai iubite cărți, precum *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, după vârsta de 70 de ani. Vârsta, prin urmare, atâta vreme cât suntem sănătoși, nu ar trebui să însemne că nu mai suntem productivi și că nu mai facem binele care ne stă în putință.

Isus i-a sfătuit pe cei care așteaptă a doua Lui venire nu doar să vegheze, ci să și lucreze (Matei 24:44-46).

Indiferent de vârsta și de banii pe care îi avem, cum putem evita capcana în care a căzut omul din această parabolă? Întrebă-te: „Pentru ce trăiesc?”

Cineva l-a întrebat pe mare evanghelist Billy Graham ce l-a surprins cel mai mult la viață (Graham avea peste 60 de ani la vremea aceea.) Răspunsul lui a fost: „Cât de scurtă e.” Fără îndoială, viața trece repede.

2 Ce ne învață următoarele texte despre viața omenească de aici, de pe pământ? Psalmii 39:11; 49:17; 1 Timotei 6:6,7; Iacov 4:14; Eclesiastul 2:18-22

Nu numai că viața trece repede, dar când murim nu luăm nimic cu noi, cel puțin nimic din bunurile materiale pe care le-am adunat. (Luăm caracterul, zici? Cu caracterul e altceva.) „Nu ia nimic cu el când moare”, se spune în Psalmii 49:17, ceea ce înseamnă că respectiva persoană lasă toate lucrurile în urmă pentru altcineva. Cine le va primi? Depinde desigur de planurile făcute din timp.

Deși, bineînțeles, nu toată lumea are proprietăți, majoritatea oamenilor, în mod special cei care au lucrat de-a lungul anilor, au adunat ceva bani sau bunuri. Ce se va întâmpla cu ele după decesul proprietarului este o întrebare importantă, la care proprietarii ar trebui să se gândească.

Pentru cei care la sfârșitul vieții au anumite bunuri, fie de valoare, fie nu, planificarea moștenirii poate fi ultimul act de administrare atentă a lucrurilor cu care i-a binecuvântat Dumnezeu. Dacă nu ai un plan de gestionare a moștenirii pe care o lași, adică dacă nu ai un testament, pot interveni legile statului, care depind, bineînțeles, de țara în care locuiești. Dacă mori fără să ai un testament, majoritatea autorităților civile vor transfera pur și simplu bunurile tale către rudele tale, indiferent dacă acestea au nevoie de ele sau nu, indiferent dacă acestea vor folosi banii cu chibzuintă sau nu și indiferent dacă tu ai fi ales sau nu să le oferi o parte din bunurile tale. Biserica nu va primi nimic. Dacă aceasta este dorința ta, e bine; dacă nu, trebuie să faci planuri din timp.

Deoarece Dumnezeu este Stăpân peste toate (vezi Psalmii 24:1), ar fi logic să concluzionăm din perspectiva Bibliei că, atunci când nu mai avem nevoie de ceea ce Dumnezeu ne-a încredințat, ar trebui ca ceea ce ne-a rămas să-I înapoiem Lui, Proprietarului de drept, după ce nevoile celor dragi au fost împlinite.

Ce s-ar întâmpla cu cei dragi ai tăi dacă ar fi să mori astăzi? Ce s-ar întâmpla cu proprietățile tale? Ar fi împărțite după voia ta?

În vremurile Vechiului Testament, mulți dintre copiii lui Israel erau agricultori și păstori. Prin urmare, unele făgăduințe ale lui Dumnezeu erau formulate într-un limbaj agricol. De exemplu, în Proverbele 3:9,10, Dumnezeu spune că, dacă Îi suntem credincioși din punct de vedere financiar, „grânarele [ne] vor fi pline de belșug”. Probabil că mulți creștini nu au un grânar în zilele noastre. Așadar, înțelegem că Dumnezeu ne va binecuvânta activitatea de la serviciu sau afacerea pe care o deținem, dacă suntem dispuși să ne supunem Lui și să Îl ascultăm.

3 Citește Proverbele 27:23-27. Cum ai interpreta în dreptul creștinilor de azi îndemnul: „Îngrijește bine de oile tale și ia seama la turmele tale”?

Oricât ar avertiza Biblia în privința bogățiilor care îi disprețuiesc pe săraci sau care sunt lacomi când vine vorba de bogățiile lor, Scriptura nu condamnă bogăția sau eforturile oamenilor de a o dobândi, atâta vreme cât nu recurg la mijloace necinstite sau la asuprire. De fapt, textele de mai sus indică faptul că ar trebui să fim sânguincioși în chestiunile financiare, pentru a avea suficient pentru noi și pentru familia noastră. „Laptele caprelor ți-ajunge pentru hrana ta, a casei tale și pentru întreținerea slujnicilor tale” (Proverbele 27:27). Pentru zilele noastre am putea reformula astfel acest verset: „Verifică-ți extrasele de cont și analizează-ți situația financiară.” Sau: „Fă un bilanț și înțelege raportul dintre datoriile și fondurile pe care le deții.”

Din când în când în timpul anilor productivi, ar fi bine să îți reconsideri testamentul sau alte acte, precum și valorile pe care le deții, și să le actualizezi, dacă este cazul. Testamentul și conturile fiduciare sunt întocmite ca mijloc de protecție în caz de deces prematur sau de incapacitate de decizie. Ideea este să planuiești din timp ce se va întâmpla cu bunurile tale după ce nu vor mai fi alte tale.

O bună administrare a lucrurilor cu care ne-a binecuvântat Dumnezeu nu înseamnă doar ce facem cu ce avem cât trăim, ci și ce se întâmplă după ce nu vom mai fi – pentru că, dacă Domnul nu revine în timpul vieții noastre, noi vom muri, în timp ce posesiunile noastre materiale vor rămâne în urmă. Prin urmare, depinde de noi să luăm măsuri ca lucrurile cu care am fost binecuvântați să devină o binecuvântare pentru alții și să contribuie la înaintarea lucrării lui Dumnezeu.

„Nicio bogăție nu ține veșnic” (Proverbele 27:24). De ce este important să avem mereu în minte gândul acesta?

4 Ce principii poți extrage din următoarele texte cu privire la gestionarea banilor?

1 Timotei 6:17 _____

2 Corinteni 4:18 _____

Proverbele 30:8 _____

Eclesiastul 5:10 _____

Banii pot avea o influență puternică asupra oamenilor, o influență care i-a dus pe mulți la ruină. Cine nu a auzit de oameni care au făcut lucruri îngrozitoare din cauza banilor – chiar dacă dintotdeauna au avut mulți bani? Dar lucrurile nu trebuie să stea neapărat așa. Prin puterea lui Dumnezeu putem învinge încercarea vrăjmașului de a lua ceva menit să fie o binecuvântare (posesiunile materiale) și a-l transforma într-un blestem.

În contextul bunei organizări a bunurilor lăsate moștenire, unul dintre pericolele cu care se confruntă oamenii este acela de a acumula valori în prezent cu justificarea că, „atunci când o să mor, o să donez totul”. Deși este o situație preferabilă decât aceea de a cheltui totul în prezent, putem fi și ar trebui să fim administratori mai buni decât atât (un miliardar a spus odată că va ști că a trăit cum trebuie, numai dacă nu vor mai fi bani în contul lui pentru propria înmormântare).

„Am văzut că mulți nu contribuie la cauza lui Dumnezeu atâta vreme cât sunt în viață, liniștindu-și conștiința că vor fi foarte generoși la moartea lor; cu greu îndrăznesc să-și manifeste credința și încrederea în Dumnezeu, pentru a da ceva în timp ce trăiesc. Dar această caritate pe patul de moarte nu este ceea ce cere Dumnezeu de la urmașii Săi; ea nu poate să constituie o scuză pentru egoismul celor în viață. Aceia care se agață de proprietățile lor până în ultimul moment le dau mai degrabă morții decât cauzei lui Dumnezeu. Pierderi se produc continuu. Băncile dau faliment, averile dispar în foarte multe feluri. Mulți își propun să facă ceva, dar amână, iar Satana acționează pentru a împiedica mijloacele financiare să intre în tezaurul lui Dumnezeu. Aceste mijloace se pierd înainte să se întoarcă la Dumnezeu, iar Satana jubilează că lucrurile stau așa” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 5, p. 154).

Cum justificăm modul în care folosim binecuvântările noastre materiale? E importantă motivația? De ce?

Deși este greu de spus cum ar fi fost viața pe pământ dacă oamenii nu ar fi păcătuțit, un lucru știm cu siguranță: nu ar fi existat bogății adunate în van, lăcomie, sărăcie – lucruri care ne-au afectat lumea de la începutul istoriei. Simțul proprietății asupra bunurilor pentru care am lucrat și care, dacă am lucrat cinstit, ne aparțin pe drept este totuși un simț specific vieții într-o lume căzută.

5 Care este ideea principală din textele de mai jos și ce impact ar trebui să aibă asupra gestionării mijloacelor materiale cu care ne-a binecuvântat Dumnezeu?

Psalmi 24:1; Evrei 3:4; Psalmii 50:10; Geneza 14:19; Coloseni 1:15-17

Noi suntem doar administratori a ceea ce ne-a încredințat Dumnezeu, adică Dumnezeu este cel care deține totul. Așadar este logic ca, atunci când am terminat de folosit ceea ce ne-a încredințat Dumnezeu și după ce ne-am îngrijit și de propria familie, să Îi înapoiem Lui restul.

„Oferind daruri pentru lucrarea lui Dumnezeu, vă adunați comori în cer. Tot ceea ce depuneți în ceruri este ferit de dezastre și pierdere și va alcătui o bogăție veșnică, nepieritoare” și „se va consemna în raportul cu privire la voi din împărăția cerului” (Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 342).

Există multe avantaje dacă dăruim în timpul vieții. Iată câteva:

1. Dătătorul poate vedea rezultatele darului său – o nouă clădire a bisericii, un tânăr sau o tânără la facultate, o campanie de evanghelizare finanțată etc.

2. Lucrarea misionară sau persoana ajutată poate beneficia în prezent, la momentul când nevoia este mare.

3. Nu vor exista certuri în familie sau între prieteni după ce donatorul va muri.

4. Constituie un bun exemplu de valori precum generozitatea și dragostea față de ceilalți.

5. Se reduc taxele aferente succesiunii după deces.

6. Darul ajunge la entitatea dorită de donator (fără intervenția tribunalelor sau a rudelor nemulțumite).

7. Demonstrează că inima dătătorului a fost schimbată, de la egoism la altruism.

8. Donatorul adună comori în cer.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 3, p. 116-130 („Către părinții bogați”); *Mărturii pentru biserică*, vol. 4, p. 476-485 („Testamente și moșteniri”); *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 323-335 (Secțiunea 14, „Problema moștenirii și a testamentelor”).

„Ceea ce mulți își propun să amâne până ce sunt aproape să moară, dacă ar fi într-adevăr creștini ar face în timpul vieții, atunci când sunt sănătoși. Ei și-ar devota lui Dumnezeu propria persoană și propria avere și, acționând ca administratori ai Lui, ar avea mulțumirea că își fac datoria. Devenind propriii executori, pot veni ei înșiși în întâmpinarea cerințelor lui Dumnezeu, în loc să transfere răspunderea asupra altora” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 4, p. 480).

Cum adică să devină „propriii executori”? A deveni propriul executor înseamnă a împărți singur bunurile câtă vreme ești încă în viață. Făcând lucrul acesta vei avea satisfacția de a vedea rezultatele și a ști că ai folosit cum se cuvine talanții încredințați de Dumnezeu.

Studiu zilnic: Ezra 6 – Neemia 2; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 16 (de la „Rugăciunea particulară trebuie să fie tainică” la final)

1. Ce proroci și împărați au făcut să se zidească templul din Ierusalim?

2. Câți sfetnici avea Artaxerxe, împăratul împăraților?

3. Ce slujbă avea Neemia?

4. Ce scrisori de recomandare a primit Neemia din partea împăratului și pentru cine?

5. **Ce îl pregătește pe om pentru îndatoririle zilnice și menține pacea spiritului?**

Privire generală

Trebuie să ne încredem în Dumnezeu (Matei 6:24-27), nu să ne investim încrederea și afecțiunea în bani (Matei 6:24). Putem avea grijă de bunurile noastre (Proverbele 27:23) și putem fi chibzuiți (Proverbele 6:8; 10:15) fără a manifesta neliniște (Matei 6:34), dedicându-ne viața proclamării puterii lui Dumnezeu (Psalmii 71:18). Și când vom fi bătrâni și neputincioși (Eclesiastul 12:1-8) încă vom mai putea aduce roade pentru Domnul (Psalmii 92:14) cu ajutorul Lui (Psalmii 71:17,18), pentru că El promite să ne poarte de grijă (Isaia 46:4; Psalmii 92:12,14). Atunci vom avea pace, când suflarea noastră de viață se va întoarce la Creatorul care a făcut toate lucrurile (Coloseni 1:16).

Viața și bogățiile noastre nu vor dura pentru totdeauna (Proverbele 27:24), bunurile noastre vor fi date altora (Psalmii 49:10) și nu putem lua nimic cu noi din această viață (Eclesiastul 5:15). Astfel că, ori-când este posibil, „omul de bine lasă moștenitori pe copiii copiilor săi” (Proverbele 13:22), dar trebuie să facă în așa fel încât să evite disputele între ei. Atunci când ne facem testamentul, nu trebuie să ne gândim numai la propriile noastre interese pământești și să uităm să fim generoși față de Dumnezeu. Această atitudine a adus ruina bogatului neînțelept din parabola lui Isus (Luca 12:19,20).

Când conștientizăm tot ce este Dumnezeu pentru noi (Psalmii 24:1) și trăim pentru slava Lui (1 Corinteni 10:31), avem în minte lucrurile nevăzute, care sunt veșnice (2 Corinteni 4:8). Așteptăm cetatea care are temelii tari (Evrei 11:10) și al cărei constructor și făcător este Dumnezeu, în loc să ne investim tot timpul și toată atenția în acumularea de bogății trecătoare (1 Timotei 6:17).

Investind în lucrarea lui Dumnezeu (Maleahi 3:8-10), lăsăm în urmă o moștenire a credinței. Apoi, într-o zi, când ne vom odihni de truda noastră, faptele noastre bune ne vor urma (Apocalipsa 14:13), pentru că Dumnezeu va fi slăvit prin ele, chiar și în absența noastră.

Comentariu

Încrede-te în Dumnezeu!

Toate lucrurile au fost făcute prin Fiul lui Dumnezeu și pentru El (Coloseni 1:16). Totuși, pentru că banul „le dă pe toate” (Eclesiastul 10:19), ne ținem de el, în ciuda faptului că suntem doar paznici tempo-

rari ai acestor mijloace materiale. Tendința de a iubi banii (1 Timotei 6:10) este condamnată în Scripturi (Matei 6:24). Înlocuirea iubirii pentru Dumnezeu cu iubirea pentru lucrurile create și speranța în acestea este nebunie (Ieremia 5:4; Romani 1:21,22). Dumnezeuul acestui veac ne distorsionează percepția asupra realității și ne orbește mintea ca să nu vedem slava lui Dumnezeu în Hristos (2 Corinteni 4:3,4).

Fără credință pierdem temelia tare a speranței (Evrei 11:1). Suntem copleșiți de teama de moarte (Evrei 2:15) și de îngrijorare (Matei 6:34). Astfel, ținem cu încăpățănare de lucruri, împotrivindu-ne poruncii de a-I înapoia lui Dumnezeu ce Îi aparține. Dar, dacă după ce am reținut pentru noi ceea ce era al lui Dumnezeu, ne pocăim, întorcându-ne la El (Maleahi 3:7), credința va da naștere speranței, mântuirii și faptelor bune (Efeseni 2:8-10). Dragostea lui Dumnezeu va izgoni frica (1 Ioan 4:18) și vom avea speranță, pentru că El nu ne va părăsi și nu ne va uita niciodată (Evrei 13:5).

Pregătește-te pentru viitor!

Munca în Eden era parte din încântarea pe care o oferea grădina (Geneza 2:15). După păcat, supraviețuirea a depins de „trudă” și de „suduarea feței” (Geneza 3:17-19). Biblia ne poruncește să muncim cinstit (Exodul 20:9) și să avem grijă de bunurile noastre (Proverbele 27:23), precum și să facem provizii pentru viitor (Proverbele 6:8; 10:5), cât avem putere de muncă.

Pe măsură ce îmbătrânim însă, devenim mai slabi (Eclesiastul 12:1-8) și Îl rugăm pe Dumnezeu să nu ne părăsească (Psalmii 71:18). În ciuda declinului nostru fizic, putem să aducem în continuare roade pentru Dumnezeu (Psalmii 92:14), care a promis că va avea grijă de noi la bătrânețe (Isaia 46:4). Bogățiile nu durează veșnic (Proverbele 27:24), averile noastre vor fi date altora (Psalmii 49:10) și nu putem lua nimic cu noi din această viață (Eclesiastul 5:15). Din aceste motive, ar trebui să ne străduim să Îi aducem cinste lui Dumnezeu în momentul prezent (Proverbele 3:9,10).

Binecuvântările

Dumnezeu ne oferă binecuvântări și salvare, împreună cu sarcina de a transmite aceste binecuvântări generațiilor următoare. În Vechiul Testament, cuvântul „legământ” înseamnă și testament cu clauze condiționate pentru primirea moștenirii.

În acest testament divin sunt incluse binecuvântări materiale, precum țara Canaan (Geneza 15:18), transformarea într-o mare națiune (Geneza 12:2; 15:5) și bunuri materiale din abundență (Deuteronomul 28:11). Există, de asemenea, binecuvântări spirituale: Mesia (Galateni 3:16) și însărcinarea de a duce aceste binecuvântări tuturor popoarelor (Geneza 12:3; Galateni 3:8,14). Toți cei care trăiesc prin credință sunt beneficiari ai acestui testament, primesc această însărcinare și nu au de ce să se teamă, pentru că se află în grija lui Dumnezeu.

Noul Testament prezintă și semnificația acestei moșteniri care conține binecuvântări materiale și spirituale date de Dumnezeu poporului Său. Cuvântul grecesc *diatheke* (Galateni 3:15-18; Evrei 9:16,17) înseamnă testament și ultima dorință a testatorului, în sensul unei relații unilaterale. În acest acord, moștenitorul credinței nu trebuie decât să accepte oferta. Noi, care suntem beneficiarii testamentului (*diatheke*), executat cu sângele lui Hristos (Matei 26:28), avem responsabilitatea de a transmite generațiilor următoare moștenirea cuprinsă în acest testament (Geneza 9:9; 17:9), fapt reflectat în binecuvântările patriarhale (Evrei 6:13-18) și în misiunea bisericii de a predica tuturor națiunilor (Matei 28:19).

Restituirea moștenirii lui Dumnezeu

Toate binecuvântările primite în timpul vieții noastre ar trebui folosite cu devotament pentru slava lui Dumnezeu (1 Corinteni 10:31; Maleahi 3:8-10). Îl slăvim pe Dumnezeu dacă împărțim direct cu biserica și prin biserică tot ceea ce El ne oferă. Iată câteva exemple biblice care demonstrează acest principiu:

Avraam: Dumnezeu l-a lăudat pe Avraam pentru că și-a îndemnat familia de „după” el să continue să Îi slujească Domnului după moartea lui (Geneza 18:17-19).

David: David l-a numit pe fiul său Solomon moștenitor. El s-a asigurat că fiul lui a primit o moștenire materială și spirituală pentru a continua lucrarea pe care Dumnezeu i-o încredințase lui David și pe care el însuși nu putuse să o ducă la îndeplinire. După ce a dăruit cu generozitate pentru lucrarea lui Dumnezeu în tot timpul vieții, David, acum în vârstă, a oferit resursele pe care le pregătise, atât cele personale, cât și cele din regatul său, pentru construirea templului (1 Cronici 29:2,3). Această lucrare avea să înceapă la aproximativ trei ani după moartea lui (2 Cronici 3:2) și avea să slujească drept martor pentru toate popoarele (2 Cronici 6:32,33).

Vreme de secole, templul a fost un puternic proiect misionar, plănit și finanțat de David, care a atras milioane de oameni la casa de rugăciune, menită pentru toate popoarele (Isaia 56:3-7). Această lucrare s-a materializat numai prin determinarea lui David de a-I înapoia lui Dumnezeu ceea ce primise de la El de-a lungul vieții și la sfârșitul ei (1 Cronici 29:14).

Istoria lui David ne arată că angajamentul nostru față de Dumnezeu este pe viață. Dacă investim în Împărăția lui Dumnezeu în această viață, așa cum a făcut David, vom lăsa o moștenire care va persista și după ce viața noastră se va sfârși. Așadar, trebuie să ne punem ordine în viață. Această sarcină s-ar putea să implice sortarea bunurilor noastre și sprijinirea financiară a moștenitorilor noștri, astfel încât să poată continua să dea mărturie pentru Hristos după ce noi părăsim această lume.

Partea noastră din legământ

Isus a înnoit legământul divin cu noi (Marcu 14:24; Evrei 12:24), pentru a fi predicat întregii lumi (Matei 28:19). Ca și în cazul lui Avraam și al lui David, bunurile materiale și moștenirea spirituală pe care Dumnezeu ni le oferă ar trebui să continue să sprijine transmiterea Evangheliei în familie și în biserică, pentru salvarea tuturor popoarelor.

Testamentul divin le poruncește copiilor lui Dumnezeu să dea dovadă de credincioșie și inimă largă pentru zecimi și daruri. O astfel de dăruire cu devotament și generozitate le va arăta popoarelor că binecuvântările primite de poporul lui Dumnezeu (Maleahi 3:12) derivă din ascultarea de El. Binecuvântările ar trebui să fie transmise copiilor pentru totdeauna (Deuteronomul 12:28). De aceea și averile erau aduse la templu în timpul redeșteptărilor spirituale (Exodul 35:20-29; 2 Cronici 31:1-12; Neemia 10:37,38; Maleahi 3:6-12) sau, în vremurile Noului Testament, erau așezate la picioarele apostolilor (Faptele apostolilor 2; 4:34-37).

„Un potop de lumină se revarsă din Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie să aibă loc o trezire în ce privește ocaziile neglijate. Când toți sunt credincioși în înapoierea lui Dumnezeu a ceea ce este a Lui, sub formă de zecimi și daruri, se va deschide calea ca lumea să audă mesajul adecvat acestei perioade. [...] Dacă planul lui Dumnezeu ar fi fost realizat de poporul Său în ce privește transmiterea către lume a soliei de har înainte de data aceasta, Hristos ar fi venit pe pământ, iar sfinții ar fi primit salutul de bun-venit în cetatea lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Mărturie pentru biserică*, vol. 6, p. 449-450).

Testamentul (Evanghelia) vestit lui Avraam (Galateni 3:8) trebuie proclamat prin predicare, mai întâi celor care ne sunt cel mai aproape (ca în vremea patriarhilor) și apoi până la capătul lumii. Numai atunci, atât evreii, cât și neevreii vor fi binecuvântați cu moștenirea credinței care ne-a fost transmisă de către familie sau biserică (Isaia 52:10; Faptele 1:8; 13:47). De aceea, mesajul că „faptele lor îi urmează” (Apocalipsa 14:13) ne arată că exemplul nostru și credincioșia noastră vor continua să fie martor pentru generațiile următoare, după ce noi nu vom mai fi aici.

Aplicație

Viața este un testament viu, care transmite generațiilor următoare moștenirea sfântă care ne-a fost încredințată. În cele din urmă, tot ceea ce ne este oferit este înapoiat definitiv lui Dumnezeu.

Roagă un membru al grupeii să lectureze cu voce tare citatele de mai jos. Discutați apoi întrebările care urmează.

Testamentul zilnic

„Moștenirile lăsate de cineva pe patul de moarte sunt un înlocuitor jalnic al actelor de binefacere care pot fi făcute în timpul vieții. Slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să-și facă testamentul în fiecare zi, prin fapte bune și prin daruri de bunăvoie aduse lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 326).

■ Care este legătura dintre faptele bune, darurile generoase și credință (Efeseni 2:8-10)? De ce?

După ce oamenii lui Dumnezeu nu mai sunt

„Ei ar trebui să trateze chestiunea proprietăților în așa fel încât să le poată părăsi oricând” (*Ibidem*, p. 328).

Dumnezeu pregătește faptele din vremuri străvechi (2 Împărați 19:25).

■ De ce este important să plănuim și să facem pregătiri din timp, mai ales când vine vorba de proprietăți, astfel încât să le putem „părăsi oricând”?

Datoria noastră sfântă

„Mulți manifestă o sensibilitate inutilă față de acest subiect [redactarea unui testament]. [...] Însă această datorie este sacră, la fel ca datoria de a propovădui Cuvântul pentru salvarea sufletelor” (*Ibidem*, p. 323, 324).

■ În ce sens este redactarea unui testament o datorie la fel de sacră precum cea de „a propovădui Cuvântul pentru salvarea sufletelor”? De ce?

Administrarea banilor în perioade dificile

Sabat după-amiază

De citit: 2 Cronici 20:1-22; 1 Cronici 21:1-14; 2 Petru 3:3-12;
1 Ioan 2:15-17; Apocalipsa 13:11-17.

De memorat: „Adu ca jertfă lui Dumnezeu _____ și împlinește-ți
_____ făcute Celui Preaînalt! _____
în ziua necazului și Eu _____, iar tu _____
_____!” (Psalmii 50:14,15).

Lumea noastră pare uneori să scape de sub control: războaie, vărsări de sânge, imoralitate, dezastre naturale, pandemii, incertitudine economică, infracțiuni, corupție politică și altele. Indivizii și familiile se simt puternic presați să se gândească înainte de toate la propria supraviețuire. Astfel există multă preocupare pentru dobândirea siguranței în aceste vremuri nesigure, ceea ce, categoric, este de înțeles.

Truda vieții ne preocupă prioritar într-o bună parte din zi. Avem datorii de plătit, copii de crescut, proprietăți de îngrijit, și toate acestea necesită timp și gândire. Și, bineînțeles, avem nevoie de haine, de mâncare și adăpost. În Predica de pe Munte, Isus S-a referit la aceste nevoi de bază, apoi a declarat: „Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:32,33).

În vremuri de încercare, când trebuie să învățăm să ne încredem în Domnul mai mult ca niciodată, există câțiva pași concreți, formulați pe baza principiilor biblice, pe care ar trebui să îi urmăm.

18 – 25 martie: Săptămâna de Rugăciune a Tineretului

1 Citește 2 Cronici 20:1-22. Ce principii spirituale putem extrage din această istorisire, indiferent de situațiile cu care ne confruntăm?

Spre sfârșitul domniei lui Iosafat, Iuda a fost invadat. Iosafat era un om curajos și viteaz. Ani la rândul își întărise armatele și cetățile fortificate. Era bine pregătit să se confrunte cu aproape orice inamic. Cu toate acestea, în această situație de criză, nu și-a pus încrederea în propria putere, ci în puterea lui Dumnezeu. A hotărât să îl caute pe Domnul și a proclamat un post în toată țara lui Iuda. Poporul s-a adunat în curtea templului, așa cum se rugase Solomon să facă dacă se va confrunta cu pericole. Toți bărbații din Iuda au stat înaintea Domnului împreună cu soțiile și copiii lor. S-au rugat ca Dumnezeu să îi deruteze pe inamicii lor astfel încât numele Lui să fie slăvit. Apoi s-a rugat regele: „Noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi care înaintea noastră va noastră și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!” (2 Cronici 20:12).

După ce s-au predat astfel lui Dumnezeu, Duhul Domnului a venit peste un om al lui Dumnezeu, care a spus: „Nu vă temeți și nu vă înspăimântați dinaintea acestei mari mulțumi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu. [...] Nu veți avea de luptat în lupta aceasta; așezați-vă, stați acolo și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul” (2 Cronici 20:15-17).

Așa că, a doua zi dimineața devreme, regele a adunat poporul cu corul leviților în frunte, ca să cânte laude lui Dumnezeu. Apoi a îndemnat poporul: „Încredeți-vă în Domnul Dumnezeuul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în prorocii Lui, și veți izbuti” (2 Cronici 20:20). Apoi corul a început să cânte și dușmanii lor s-au decimat unii pe alții, așa încât „nimeni nu scăpase” (v. 24). Trei zile le-au luat oamenilor din Iuda numai să adune prada de război și în a patra zi s-au întors la Ierusalim cântând pe drum.

Bineînțeles, Dumnezeu care i-a izbăvit pe ei este același Dumnezeu pe care îl iubim și noi și căruia ne închinăm, iar puterea Lui este la fel de mare astăzi ca și atunci. Provocarea pentru noi este să ne încredem în El și în modul în care ne conduce.

Citește 2 Cronici 20:20. Ce semnificație specială ar trebui să aibă acest text pentru adventiștii de ziua a șaptea?

Regele David era în cunoștință de cauză. Ar fi trebuit să știe din experiența celui mai bun prieten al lui, Ionatan, că, atunci când ai făcut un legământ cu Dumnezeu, nu contează dacă ai mulți oameni sau puțini: Dumnezeu îți poate da biruința. În 1 Samuel 14:1-23, Biblia relatează modul în care Ionatan, fiul lui Saul, și purtătorul lui de arme au învins o întregă garnizoană a filistenilor – cu ajutorul lui Dumnezeu. În ciuda acestei experiențe și a multor altora din istoria poporului lui Dumnezeu, când au venit vremuri grele asupra regelui David, acesta i-a permis lui Satana să îl ispitească să se încreadă în propria putere și iscusință.

2 Citește 1 Cronici 21:1-14. De ce a decis David să-i numere pe israeliți sau să calculeze numărul de soldați? De ce l-a sfătuit comandantul său, Ioab, să nu facă lucrul acesta? _____

De notat că numărarea soldaților a fost ideea lui Satana. El l-a ispitit pe David să se încreadă în puterea lui în loc să se bazeze pe providența lui Dumnezeu că îl va apăra. Ioab, liderul armatei israelite, a încercat să îl convingă pe David să nu numere poporul, pentru că Îl văzuse pe Dumnezeu acționând în favoarea lui Israel, dar David a poruncit să se continue cu numărătoarea. Acțiunile lui au adus dezastrul asupra poporului, după cum transmite textul.

Nimeni nu s-a încrezut vreodată în Domnul în zadar. De fiecare dată când lupți pentru Dumnezeu, pregătește-te! Și pregătește-te bine! Există o zicere atribuită conducătorului britanic Oliver Cromwell (1599-1658), care înaintea unei bătălii ar fi spus armatei sale: „Încredeți-vă în Dumnezeu, băieți, și păstrați-vă praful uscat!” (Praful era praful de pușcă.) Cu alte cuvinte, faceți tot ce puteți pentru a birui, dar în final fiți conștienți că numai Dumnezeu vă poate oferi victoria.

În contextul nostru imediat, este foarte ispititor să ne punem încrederea în puterea guvernului sau în conturile noastre bancare, dar, în fiecare criză menționată în Biblie, când poporul și-a pus încrederea în Dumnezeu, El a onorat încrederea oamenilor și a avut grijă de ei.

Ar trebui să folosim vremea prezentă pentru a ne împăca cu Dumnezeu, a ne plăti datoriile și a fi darnici cu ceea ce ne-a fost oferit.

Cum găsim echilibrul între faptul de a ne da toate silințele, de exemplu pentru a fi independenți financiar, și în același timp să avem încredere că Dumnezeu Se va îngriji de tot ce avem nevoie?

Ce ar trebui să facă adventiștii de ziua a șaptea ca răspuns la vremurile dificile? Să ne chircim la pământ, în poziția de supraviețuire? Nu! Ci exact opusul. Pentru că știm că sfârșitul lumii și a doua venire a lui Hristos sunt aproape, vrem să ne folosim agoniseala pentru a le împărtăși altora vestea bună a Evangheliei și ce a pregătit Dumnezeu pentru cei care Îl iubesc. Înțelegem că într-o zi, curând, tot ce este pe acest pământ va arde.

3 Citește 2 Petru 3:3-12. Ce ne transmite Petru aici?

Înțelegem din Cuvântul lui Dumnezeu că El nu trimite camioane pentru a ne muta lucrurile în cer. Totul va fi ars în conflictul final, când toate urmele păcatului și ale răului, cu excepția cicatricilor de pe mâinile lui Isus, vor fi distruse pentru totdeauna. Așadar, ce ar trebui să facem cu bunurile noastre? „Acum e momentul ca frații noștri să își reducă, nu să își mărească averea. Suntem pe punctul de a ne muta într-o țară mai bună, chiar cerească. De aceea, să nu ne consolidăm casa pe pământ, ci să ne restrângem bunurile cât mai mult posibil” (Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 59).

Desigur, Ellen White a scris aceste cuvinte în urmă cu peste un secol. Dar principiul rămâne același: timpul este întotdeauna scurt, pentru că viețile noastre sunt întotdeauna scurte. Ce sunt, în comparație cu veșnicia, 60 sau 80 sau 100 de ani (dacă ai gene bune și trăiești sănătos)? Viața ta se poate încheia înainte să termini de citit studiul din această săptămână și următorul lucru pe care îl vei ști va fi a doua venire a lui Isus. (*Uau, a fost repede la urma urmei, nu-i așa?*)

În calitate de creștini adventiști de ziua a șaptea, trebuie să trăim întotdeauna în lumina veșniciei. Bineînțeles că trebuie să lucrăm din greu pentru a ne împlini nevoile noastre și ale familiei noastre; dacă am fost binecuvântați cu bogăție, nu este nimic rău să ne bucurăm de ea acum, atâta vreme cât nu devenim lacomi și suntem generoși cu cei nevoiași. Trebuie însă să nu uităm niciodată că orice adunăm pe acest pământ este trecător, efemer, și, dacă nu suntem atenți, ne poate corupe spiritual.

Dacă ai ști că Isus va reveni în viitorul foarte apropiat, ce ai schimba în viața ta?

Parabolele și învățăturile lui Isus, istoriile de viață ale personajelor biblice și sfaturile lui Ellen White arată clar că nu există un angajament față de Hristos cu jumătate de inimă. Fie suntem de partea Domnului, fie nu suntem.

Când a fost întrebat de un cărturar care este cea mai mare poruncă, Isus a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta” (Marcu 12:30). Când Îi dăruim totul lui Hristos, nu mai rămâne nimic pentru un alt stăpân. Așa stau lucrurile. Așa trebuie să stea.

4 Citește Matei 6:24. Cum ai trăit personal adevărul din aceste cuvinte?

Observăm că Isus nu a spus că este greu să slujești și lui Dumnezeu, și banilor sau că trebuie să fii atent la modul în care le slujești ambilor. El a spus că *nu se poate* să le slujești ambilor. Punct. Acest gând ar trebui să pună un pic de frică și cutremur în sufletele noastre (Filipeni 2:12).

5 Citește 1 Ioan 2:15-17. Cum se manifestă cele trei lucruri în lumea noastră și de ce pericolul reprezentat de ele este uneori mai subtil decât realizăm?

Nu este de mirare că Pavel a scris: „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ” (Coloseni 3:2). Desigur, așa ceva e mai ușor de zis decât de făcut, pentru că lucrurile lumii sunt aici, în fața noastră, în fiecare zi. Ispita a „tot ce este în lume” (1 Ioan 2:16) este puternică; nevoia de satisfacție imediată este întotdeauna acolo, șoptindu-ne la ureche sau trăgându-ne de mânecă ori ambele. Nu a simțit până și cel mai credincios creștin măcar un pic de dragoste pentru lucrurile „de pe pământ”? Chiar dacă știm că într-o zi toate vor pieri, tot simțim atracția, nu-i așa? Vestea bună însă este că nu trebuie să lăsăm această atracție să ne îndeparteze de Dumnezeu.

Citește 2 Petru 3:10-14. Ce impact au aceste cuvinte asupra modului în care trăim, inclusiv asupra a ceea ce facem cu resursele noastre?

Biblia zugrăvește o imagine dureroasă a lumii de dinainte de a doua venire a lui Isus. Daniel vorbește despre „o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta” (Daniel 12:1). Cartea Apocalipsa vorbește și ea despre vremuri grele înainte de revenirea lui Hristos.

6 Citește Apocalipsa 13:11-17. Ce legătură au elementele financiare cu persecuția de la sfârșitul timpului?

Cât de mult se bazează viața noastră prezentă pe cumpărat sau vândut? A nu putea să cumperi sau să vinzi nimic înseamnă a nu putea să funcționezi în societate. Presiunea asupra celor care rămân credincioși va fi atunci enormă. În plus, cu cât ai mai mulți bani, cu atât miza ta va fi mai mare în această lume, cel puțin în ceea ce privește posesiunile materiale, așa că presiunea de a te conforma va fi cu siguranță și mai puternică. Cum ne pregătim, în acest caz? Ne pregătim acum, asigurându-ne că prin harul lui Dumnezeu nu suntem sclavii banilor sau ai lucrurilor din această lume. Dacă nu suntem legați de ele acum, nu vom fi nici atunci când, pentru a fi credincioși, va trebui să renunțăm la ele.

7 Citește Deuteronomul 14:22 și ultima parte a versetului 23. Ce făceau cei din poporul lui Dumnezeu cu profitul sau cu producția lor din fiecare an? De ce le-a cerut Dumnezeu să facă lucrul acesta?

Dumnezeu a explicat prin Moise că unul dintre motivele instituirii sistemului zecimii era acela ca oamenii să învețe să se teamă întotdeauna de Dumnezeu – „ca să te înveți să te temi totdeauna de Domnul Dumnezeul tău” (Deuteronomul 14:23). În paralelismul poetic din Psalmii 31:19, vedem că teama este sinonimă cu încrederea: „O, cât de mare este bunătatea Ta, pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine și pe care o arăți celor ce se încred în Tine.”

Aceste versuri paralele ne arată că a te teme de Domnul înseamnă a te încrede în El. Prin urmare, înțelegem că Dumnezeu a stabilit sistemul zecimii pentru a ne proteja de egoism și a ne încuraja să avem încredere că El ne va purta de grijă. Chiar dacă fidelitatea în returnarea zecimii nu este o garanție că oamenii vor rămâne credincioși până la final, cei care nu sunt corecți cu privire la zecime cu siguranță se expun unui risc.

„Iubirea de bani, dorința de a avea bogăție, este lanțul de aur care îi leagă pe oameni de Satana” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 44).

Biblia nu spune că bogăția ar avea vreo contribuție la creșterea spirituală a cuiva. De fapt, de la începuturile creștinismului, nicio biserică nu a avut vreodată atâtea bogății și atâta confort lumesc ca bisericile contemporane din multe țări. Un astfel de belșug ne influențează cu siguranță spiritualitatea – și nu într-un sens bun. Atunci când venim acasă la un frigider plin cu mai multă mâncare decât putem mânca, atunci când avem una sau două mașini, când mergem în vacanță în fiecare an, când ne facem cumpărăturile online și avem ultimele modele de computere și telefoane, chiar poate fi mai ușor să nu iubim lumea și nici lucrurile din lume? Aici nu vorbim despre „bogații” zilelor noastre, adică despre miliardari și cei mai bogați decât ei. Ei măcar știu că sunt bogați și pot da curs (dacă aleg) avertizărilor pe care Biblia le are pentru ei. Vorbim, în schimb, despre mulți oameni chiar și din clasa de mijloc care – printre telefoane, iMac-uri, aparate de aer condiționat și SUV-uri – cred că nu se află în pericolul de a fi afectați de propria prosperitate. De aceea zecimea poate fi, dincolo de orice altceva, un antidot spiritual puternic la pericolele bogăției, chiar și pentru cei care nu sunt deosebit de „bogați”.

Studiu zilnic: Neemia 3 – 9; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 17

1. Cum își foloseau mâinile cei care zideau zidul și cei care manipulau poverile?

2. Câți oameni avea la masă Neemia?

3. Care a fost pedeapsa pentru cei care și-au pierdut actele de identitate?

4. Ce meniu au recomandat Neemia, Ezra și leviții pentru ziua închinată Domnului?

5. **Ce trebuie să existe în fiecare familie în legătură cu altarul de dimineață și de seară?**

Privire generală

Trebuie să căutăm întâi Împărăția lui Dumnezeu (Matei 6:34) pentru că El este Creatorul și Susținătorul tuturor lucrurilor (Geneza 2:7; Psalmii 119:91). El este Păstorul nostru (Psalmii 23), Ajutorul nostru în nevoie (Psalmii 46:1). Este mai bine să ne încredem în El (Psalmii 118:8) decât în oameni (Psalmii 17:5).

În toiul unei crize naționale, Iosafat a avut încredere în Dumnezeu și în profeți (2 Cronici 20:20). Rămășița lui Dumnezeu ar trebui să aibă – și va avea – o credință la fel (Apocalipsa 12:17; 19:10; 2 Timotei 3:14-17). O asemenea încredere în puterea divină favorizează siguranța spirituală și prosperitatea bisericii. În schimb, David a căutat siguranța în numărul oamenilor pe care îi avea (1 Cronici 21:1-14) în scop militar (1 Cronici 21:5), cu rezultate tragice.

Biblia ne învață că, pe lângă încrederea în Dumnezeu, trebuie să fim chibzuiți (Proverbele 6:8; 27:22). Prin urmare, viața noastră ar trebui să fie modestă, temperată și fără ostentație (1 Timotei 2:8). Acumularea de bogății materiale poate cauza îngrijorare nejustificată, umbrind fericirea. O astfel de îngrijorare ne expune riscului de a ne pierde credința. Prin urmare, trebuie să avem grijă să nu iubim bogățiile și să nu ne încredem mai mult în ele decât în Dumnezeu (Proverbele 11:28; 1 Timotei 6:10).

În plus, banii își pot pierde valoarea oricând, pentru că în cele din urmă nu vom mai putea cumpăra sau vinde (Apocalipsa 13:17). În final, banii vor pieri în foc (2 Petru 3:10-12), împreună cu pofta firii pământești, pofta ochilor și laudăroșia vieții (1 Ioan 2:15-17). Credințioșia în ze-cimi și daruri acum este unul dintre modurile prin care ne întoarcem la Dumnezeu (Maleahi 3:7,8), de care trebuie să ne temem în toate zilele vieții noastre (Deuteronomul 14:22). Făcând lucrul acesta, ne pregătim să traversăm cu bine perioada marii încercări.

Comentariu

Chiar dacă „necazul cel mare” este o perioadă de mare frământare și suferință pentru poporul lui Dumnezeu (Psalmii 34:19; Ioan 16:33), trebuie să rămânem credințioși (1 Corinteni 4:2).

Încrederea în Dumnezeu ca pregătire zilnică

Odată cu intrarea păcatului în această lume (Geneza 2:17), viața s-a umplut de spini și măcăcini (Geneza 3:16-19), de asuprire (Eclesiastul 4:1), de durere și trudă (Eclesiastul 2:22,23). Dar trebuie să ne încredem în Dumnezeu și să progresăm în credință, întărindu-ne pentru marile încercări care vor veni (Ieremia 12:5). O viață de dependență și credincioșie față de Dumnezeu în micile încercări zilnice ne ajută să ne pregătim pentru încercările mai mari care vor veni. „Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari” (Luca 16:10).

Așadar, cinstește-L pe Dumnezeu acum cu darurile tale oferite din recunoștință! De asemenea, respectă-ți jurămintele (în special cele făcute la botez), pentru că Dumnezeu promite să le răspundă și să îi salveze pe cei care Îi sunt credincioși, în ziua necazului și a încercării lor (Psalmii 50:14,15). Cuvântul „necaz” (ebr., *tsarah*) înseamnă literal „strâmtorare”, în sensul de problemă, restriște, nenorocire, adversitate, chin și supărare, care îi afectează deopotrivă și pe bogați, și pe săraci, și pe credincioși, și pe necredincioși. Dar avem certitudinea că, în toate încercările noastre, Dumnezeu ne oferă alinare și răspunde cererilor noastre, după voia Lui (1 Ioan 5:14).

Credincioși în ce ține de bogăție

Uneori, chestiunile financiare ne fură somnul (Eclesiastul 5:12), atrag hoții (Matei 6:19) sau prieteni falși (Proverbele 14:20; 19:4), dau naștere lăcomiei (Eclesiastul 4:8; 5:10) și pot duce la aroganță (Proverbele 28:11) sau indiferență față de alții (Proverbele 18:23). Nu ne putem lipi inima de bogății (Psalmii 62:10). În plus, falimentul (Proverbele 5:14; 27:24) poate fi uneori inevitabil și dureros. Așadar, este întotdeauna înțelept să ne amintim că este mai bine să avem mai puțin, în Domnul, decât mult, cu tulburare (Proverbele 15:16).

Iosafat avea bogății și armate, dar nici nu se comparau cu criza neașteptată care îi stătea în față. Această criză era mai mare decât orice lucru pentru care s-ar fi putut pregăti. Cu toate acestea, Iosafat s-a încrezut în Domnul și în călăuzirea profetică, iar istoria lui a devenit o mărturie a mării salvări divine (2 Cronici 20:1-22). Această istorie incredibilă este o lecție pentru Biserica Adventistă, să se încreadă în Domnul și în îndrumarea profetică pe care a primit-o (2 Cronici 20:20; Efeseni 4:11-13; Apocalipsa 12:17; 19:10).

În paralel, avem istoria lui David, care și-a atras nemulțumirea lui Dumnezeu din cauza îngâmfării. Cu toate dovezile de protecție și grijă divină din trecutul său, David a păcătuit prin numărarea poporului (1 Cronici 21:1-14) fără a-și consulta profetul (1 Cronici 21:1-4,9-13). S-ar putea să credem că noi nu avem nevoie de îndrumare profetică. Ce re- pede ne dăm seama de nechibzuința noastră atunci când se instalează haosul! Faptul că mânia și judecata divină au venit asupra israeliților (2 Samuel 24:1; 1 Cronici 21:7,11,12) arată că, într-o oarecare măsură, au fost părtași la păcatul regelui.

În gândirea ebraică, Dumnezeu este cel care controlează totul în cele din urmă (Daniel 4:35; Isaia 46:10). Nici măcar o vrabie nu pierе fără ca Tatăl să știe (Matei 10:29). Totul se întâmplă numai cu permisiunea sau cu voia divină, care, în același timp, respectă alegerile și responsabilitatea individuală (2 Samuel 24:11,12; Deuteronomul 30:19). Când faraonul și-a împietrit inima (Exodul 8:15,19,32), Biblia a atribuit uneori lui Dumnezeu acest fapt (Exodul 10:20,27; 11:10), arătând că Dumnezeu i-a permis faraonului să facă propriile alegeri. Dumnezeu limitează răul, dar, în final, persoana în cauză ia decizia și poartă responsabilitatea pentru alegerile sale.

În cazul lui David, numărarea poporului nu era nici interzisă și nici păcat (Numeri 1:2,3,19). Dar, în acea situație particulară, numărarea a fost un păcat (1 Cronici 21:8) poate pentru că David și-a pus încrederea în iluzia puterii militare (1 Cronici 21:5), în loc să se încreadă în adevărata sursă a puterii, Dumnezeu (Ieremia 17:5). Lecția pentru noi aici este că Dumnezeu este deasupra tuturor lucrurilor. Trebuie să mergem la El, înainte să apelăm la mijloace umane de salvare.

Cunoașterea, puterea, faima, frumusețea fizică și pozițiile influente pot avea, fără frica de Domnul, consecințe negative precum cele ale dobândirii de bogății fără binecuvântarea sau ajutorul lui Dumnezeu. Prin urmare, trebuie să apreciem înțelepciunea divină mai mult decât orice dar material (Proverbele 2:1-6; 4:7; 8:11).

Credincioși în ce ține de sărăcie

O lipsă acută de bani poate fi de asemenea dăunătoare, având în vedere că are efectul opus celui avut de bogății. Săracii sunt asupriți (Psalmii 10:2), disprețuiți (Proverbele 14:20; 19:7) și exploatați (Deuteronomul 24:14). De aceea cei înțelepți se roagă pentru echilibru (Proverbele 30:8). Dumnezeu este atât Domnul bogățiilor, cât și al săracilor (Proverbele

22:2). El nu îi disprețuiește pe săraci pentru că sunt săraci, deoarece propriul Lui Fiu a venit ca un sărac printre săraci (2 Corinteni 8:9). Nici nu îi favorizează pe bogați pentru că sunt bogați, deoarece toate bogățiile sunt ale Lui (Hagai 2:8). În schimb, Dumnezeu le cere tuturor copiilor Lui să Îi administreze mijloacele cu conștiințiozitate (1 Corinteni 4:2; Apocalipsa 2:10).

Ar trebui să nu uităm că motivul pentru care avem încredere în ajutorul divin este acela că Dumnezeu a făcut „cerurile și pământul” (Psalmii 121:1,2). Același raționament a fost rostit de Melhisedec înainte să primească zecimea lui Avraam (Geneza 14:19,20) și a fost motivul pentru care patriarhul a respins bogățiile nelegiuitei Sodoma (Geneza 14:22,23).

Dependența de Dumnezeu este o experiență de învățare

În metoda biblică de însușire a cunoștințelor, învățarea (ebr., *lamad*) implică teoria și practica, după cum o demonstrează religia Israelului din vechime. Conform cărții Deuteronomul, învățarea ar trebui să se producă prin: auzire (4:10), prin prezentarea principiilor înaintea poporului (4:5,14; 31:12), prin cântarea cuvintelor lui Dumnezeu (31:19,22) și prin citire (17:19). În plus, cunoștințele ar trebui transmise copiilor atunci când stau jos, când pășesc, când merg la culcare și când se trezesc (11:19), încurajând astfel comuniunea și încrederea în legământul cu Dumnezeu.

Pasașele de mai sus leagă în mod frecvent ideea de a învăța (*lamad*) cu ideea de a pune în practică, sugerând că învățarea are loc prin experimentarea adevărurilor lui Dumnezeu și a temerii de Domnul. În acest sens, zecimile și darurile erau, și sunt în continuare, porunci divine, întrucât îi învață pe oameni dedicarea față de lucrarea lui Dumnezeu (Maleahi 3:8-10), precum și să-L onoreze și să laude (ebr., *kabad*) numele Său (Proverbele 3:9). Obiectivul general al învățării din practicile religioase ale Israelului este ilustrat în practica celei de a doua zecimi, consacrată închinării familiale și binefacerii: „ca să te înveți să te temi totdeauna de Domnul” (Deuteronomul 14:23). (Vezi Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 530-536.)

Credincioșia în pregătirea pentru încercările zilelor finale

În zilele finale ale istoriei, oamenii vor fi iubitori de bani. Trebuie să ne ferim de influența lor (2 Timotei 3:1-5), pentru că lăcomia este idolatrie (Efeseni 5:5). Ioan ne avertizează că idolatrii nu vor intra în cetatea

cea sfântă (Apocalipsa 22:14,15). În plus, într-o zi, măsurile legale îi vor împiedica pe cei care fac parte din poporul lui Dumnezeu să vândă sau să cumpere (Apocalipsa 13:11-17) și tot ceea ce a fost cândva păstrat deși era a Domnului, împreună cu toate bogățiile Babilonului (Apocalipsa 18:10-16), va pieri în foc (2 Petru 3:3-10).

Moartea este neașteptată. Faptul că cei morți nu sunt conștienți de trecerea timpului până la venirea lui Isus face ca moartea să fie ca un somn (1 Tesaloniceni 4:13,14; 1 Corinteni 15:52). Așadar, trebuie să fim întotdeauna corecți în toate, cât încă mai avem suflare de viață. Din perspectiva și experiența noastră, venirea lui Hristos va fi la fel de rapidă ca ziua morții noastre, pentru că perioada dintre moarte și înviere va fi ca un clipit din ochi. Răsplata finală va fi atunci dată fiecăruia după faptele lui (Matei 16:27).

Părtașia cu Dumnezeu în fiecare zi și traiul modest trebuie să fie reguli de viață, pentru că nu știm ceasul venirii Domnului (Matei 24:42,44).

Aplicație

În ultima vreme, zilele au fost grele (2 Timotei 3:1). Având în minte aceste greutăți, amintește-le membrilor grupei că Dumnezeu le cere să împlinească două datorii sfinte: (a) să contribuie la înaintarea Împărăției lui Dumnezeu pe acest pământ și (b) să rămână credincioși în vremurile de încercare și de persecuție.

Urmașii lui Dumnezeu trebuie să acorde atenție înaintării lucrării lui Dumnezeu.

„Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să se extindă. Dacă oamenii vor asculta sfatul Său, nu vor mai fi multe bunuri în posesia lor care să fie distruse în conflagrația finală. Toți își vor fi depus comoara acolo unde molia și rugina nu pot să o strice, iar inima lor nu va mai fi legată de nimic de pe pământ” (Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 60).

- 1 Cum poți fi mai credincios în privința mijloacelor de care dispui? În ce măsură păstrezi pentru tine partea lui Dumnezeu care va fi distrusă „în conflagrația finală”?
- 2 Soția lui Lot a privit în urmă la bunurile de care inima ei era legată; astfel a avut parte de un sfârșit tragic (Geneza 19:26). Ce poți face pentru ca inima ta să nu fie „legată de nimic de pe pământ” și să nu te uiți în urmă, cum a făcut soția lui Lot?

Trebuie să fim credincioși în mijlocul greutăților.

„Când Lumina lumii trece pe lângă noi, vom vedea că greutățile sunt de fapt un privilegiu, că există ordine în încurcături, succes în aparentul eșec. Calamitățile vor fi văzute ca binecuvântări deghizate; nenorocirile, ca acte de îndurare” (Ellen G. White, *Educație*, p. 270).

■ Chiar și cei care sunt credincioși trec prin încercări (Ioan 16:33). Roagă un membru al grupei să povestească modul în care a învățat să depindă cu totul de Dumnezeu în încercări. Cum l-a învățat această experiență că Dumnezeu controlează toate lucrurile și face totul spre binele lui? Cum i-a întărit această experiență încrederea în Dumnezeu și în credințioșia Lui? Roagă și pe alți membri să-și împărtășească lecțiile pe care le-au învățat din experiența acestui membru al grupei.

Răsplata pentru credincioșie

Sabat după-amiază

De citit: Evrei 11:6; Isaia 62:11; Romani 6:23; 8:16-18; Ioan 14:1-3; Apocalipsa 21; Matei 25:20-23.

De memorat: „Stăpânul său i-a zis: «Bine, rob _____; ai fost credincios _____ lucruri, te voi pune peste _____ lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!»” (Matei 25:21).

Chiar dacă nu putem face nimic pentru a ne câștiga mântuirea, Biblia folosește speranța răsplătirii ca o motivație pentru viața credincioasă, dusă ca beneficiari nedemni ai harului lui Dumnezeu. La urma urmei, tot ceea ce primim se datorează – întotdeauna și exclusiv – harului lui Dumnezeu. David a exprimat acest lucru astfel: „Legea Domnului este desăvârșită și înviează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. Orânduiri Domnului sunt fără prihană și înveselesc inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii. Frica de Domnul este curată și ține pe vecie; judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte. Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri. Robul Tău primește și el învățătura de la ele; pentru cine le păzește, răsplata este mare” (Psalmii 19:7-11).

În diferite locuri, Biblia vorbește despre răsplata noastră, ceea ce ne este promis prin Hristos după a doua venire și după ce acest ocol teribil cauzat de păcat se va sfârși o dată pentru totdeauna.

Ce ni se promite și ce asigurare avem că vom primi ceea ce ne-a fost promis?

18-25 martie: Săptămâna de Rugăciune a Tineretului

25 martie: Sabatul Misiunii pentru Tineret (colectă)

- 1** Citește **Evrei 11:6**. Ce înseamnă pentru tine acest verset și care ar trebui să fie reacția la citirea lui? Vezi și **Apocalipsa 22:12**; **Isaia 40:10**; **62:11**. Ce ne învață toate aceste texte?

Răsplata Domnului pentru copiii Lui credincioși este unică și, la fel ca multe lucruri spirituale, depășește înțelegerea noastră finită. „Limbajul omenesc nu este în stare să descrie răsplătirea celor neprihăniți. Va fi cunoscută numai de aceia care o vor vedea. Nicio minte mărginită nu poate cuprinde slava Paradisului lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 674).

Isus a încheiat Feriците, cu care începe Predica de pe Munte, cu aceste cuvinte: „Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și înveseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigunit pe prorocii care au fost înainte de voi” (Matei 5:11,12).

După enumerarea oamenilor credinței în Evrei 11, autorul începe capitolul următor explicând de ce Isus a fost dispus să moară pe cruce. „Și noi dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12:1,2).

Dar a fi răsplătit pentru credincioșie nu este același lucru cu mântuirea prin fapte. Care dintre noi sau dintre personajele din Biblie are fapte suficient de bune pentru a avea vreun merit înaintea lui Dumnezeu? Niciunul, bineînțeles. Tocmai acesta este scopul jertfei lui Hristos. Dacă ne-am fi putut salva singuri, prin fapte, Isus nu ar mai fi ajuns la cruce. În schimb, mântuirea trebuie să fie prin har. „Și dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altminteri, harul n-ar mai fi har. Și, dacă este prin fapte, nu mai este prin har; altminteri, fapta n-ar mai fi faptă” (Romani 11:6). Răsplata, în schimb, este pur și simplu rezultatul a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi și în noi.

Cum înțelegem deosebirea dintre mântuirea prin har și răsplata după fapte? Pregătește-te să răspunzi în cadrul grupei în Sabat.

Ca ființe umane, ne dorim veșnicia. Și, potrivit Bibliei, această veșnicie va veni în una dintre următoarele două forme, cel puțin pentru fiecare dintre noi individual: fie viața veșnică, fie dispariție veșnică. Asta este. Nu există cale de mijloc. Nu putem oscila, un pic aici, un pic acolo. Ci este ori una (viața), ori cealaltă (moartea). Este genul de situație „totul sau nimic”.

2 Citește Romani 6:23 și Ioan 3:16. Ce opțiuni ne sunt prezentate aici?

Este greu să ne imaginăm două variante mai clare sau mai distincte, nu-i așa? Șansele sunt ca, dacă citești aceste rânduri, să fi ales viața veșnică sau cu siguranță să o iei în considerare. Dumnezeu are capacitatea unică de a face tot ceea ce spune că poate face – Își îndeplinește toate promisiunile. Partea noastră este să credem pur și simplu în El, să ne bazăm pe meritele lui Isus și prin credință să ascultăm de Cuvântul Său.

3 Citește Ioan 14:1-3. Care este sfatul lui Dumnezeu pentru noi în versetul 1 și ce promite să facă în versetele 2 și 3?

În ultimele zile ale lucrării Sale pământești, Isus a rostit pentru ucenici aceste uimitoare cuvinte de speranță și curaj. Aceste cuvinte aveau să îi încurajeze în vremuri de încercare și disperare. Ar trebui să aibă același efect și asupra noastră. Isus a venit din cer, S-a întors în cer și ne-a promis: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.”

Și, poate mai mult decât orice altceva, moartea lui Hristos pe cruce la prima Lui venire este cea mai mare asigurare cu privire la a doua Lui venire, deoarece, fără a doua venire, care să fie scopul primei veniri? Pe cât de siguri suntem că Hristos a murit pentru noi pe cruce, pe atât de siguri putem fi că, așa cum a promis, Se va întoarce: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:3).

Meditează la ideea că prima venire a lui Hristos este garanția celei de-a doua Lui veniri. Ce s-a întâmplat la prima venire care face ca promisiunea celei de-a doua veniri să fie una credibilă?

Descrierea biblică a Noului Ierusalim este ceea ce Avraam a văzut prin credință: „Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11:10). Noul Ierusalim este capodopera lui Dumnezeu, construit pentru cei care Îl iubesc și păzesc poruncile Lui. Noul Ierusalim va fi casa copiilor credincioși ai lui Dumnezeu din cer din timpul miei de ani și apoi de pe pământul nou, pentru totdeauna. Și există o veste bună pentru cei cărora nu le place să facă bagaje sau să se mute. Dumnezeu Se ocupă de toate. Ioan spune că a văzut cetatea: „Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei” (Apocalipsa 21:2).

4 Citește Apocalipsa 21. Care sunt lucrurile care ne sunt promise?

Atât de multe lucruri sunt aici încât abia le poate pricepe mintea noastră, așa afectată de păcat cum e și cunoscând numai o lume căzută și stricată. Dar ceea ce putem totuși pricepe este dătător de speranță.

În primul rând, întocmai cum a locuit cu noi în această lume căzută când a venit în trup, Isus va locui cu noi și în lumea nouă. Ce privilegiu trebuie să fi fost pentru cei care L-au văzut pe Isus de aproape și personal! Vom avea această șansă din nou, doar că fără vălul păcatului care distorsionează ceea ce vedem.

Apoi, cum putem noi, care avem parte frecvent de tristețe, lacrimi și durere să înțelegem una dintre cele mai mari promisiuni ale Bibliei: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21:4)? Toate aceste „lucruri dintâi” vor fi trecut, lucruri care nu ar fi trebuit să existe niciodată.

De asemenea, din tronul lui Dumnezeu curge apa pură a vieții și de fiecare parte a râului se află pomul vieții. Tronul lui Dumnezeu va fi acolo și „ei vor vedea fața Lui” (Apocalipsa 22:4). Din nou, cei răscumparați vor trăi într-o apropiere de Dumnezeu de care, în cea mai mare parte, nu ne bucurăm acum.

Citește Apocalipsa 21:8, despre soarta celor care vor suferi a doua moarte. Care dintre păcatele descrise aici nu poate fi iertat de Isus? De ce sunt acești oameni pierduți, deși unii dintre cei care au făcut aceleași lucruri sunt mântuiți? Care este diferența crucială dintre aceste două categorii?

Spre sfârșitul lucrării lui Isus, ucenicii au venit la El în privat și L-au întrebat: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (Matei 24:3). Isus a răspuns întrebărilor lor în următoarele două capitole: Matei 24 vorbește despre semnele din lume, precum războaie, dezastre etc.; Matei 25 vorbește despre starea bisericii chiar înainte de revenirea lui Isus. Această stare este ilustrată prin trei povestiri, una dintre ele fiind parabola talanților – despre cum a folosit poporul Său darurile pe care Dumnezeu i le-a încredințat.

- 5 Citește Matei 25:14-19. Cine este cel care merge într-o țară îndepărtată? Cui încredințează bunurile sale? Ce înseamnă „le-a cerut socoteală” (Matei 25:19)?** _____

Ne gândim uneori la talanți ca la darurile naturale precum cântatul, vorbitul etc., dar în parabola similară, cea a polilor, din Luca 19:12-24, banii și administrarea acestora sunt precizați în mod clar. Ellen G. White a declarat și ea: „Mi-a fost arătat că pilda talanților nu a fost pe deplin înțeleasă. Această lecție importantă le-a fost dată ucenicilor spre folosul creștinilor care trăiesc în timpul final. Acești talanți nu reprezintă simpla capacitate de a predica și a-i învăța pe alții din Cuvântul lui Dumnezeu. Pilda se aplică la bunurile trecătoare pe care Dumnezeu le-a încredințat poporului Său” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 1, p. 197).

- 5 Citește Matei 25:20-23. Ce le spune Dumnezeu celor care au fost administratori devotați ai banilor pentru susținerea cauzei Sale? Ce înseamnă „intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25:23)?** _____

Este oarecum firesc să ne gândim că alții au mai mulți talanți decât noi și prin urmare au o răspundere mai mare în fața lui Dumnezeu. Dar, în această parabolă, persoana cu un singur talant – cu cei mai puțini bani – este cea care se dovedește necredincioasă și pierde împărăția. În loc să ne gândim la responsabilitățile altora, să ne concentrăm pe ceea ce ne-a încredințat Dumnezeu și pe modul în care putem folosi respectivele lucruri spre gloria Sa!

Cum o s-o scoți la capăt când Dumnezeu va veni „să îți ceară socoteală”?

După convertire, Pavel s-a dedicat într-un totu cauzei lui Hristos. Datorită educației sale și a minții lui ascuțite, ar fi putut fi un om de mare succes din perspectivă omenească. Asemenea lui Moise, Pavel a ales să sufere alături de copiii credincioși ai lui Dumnezeu și de dragul lui Hristos. A îndurat bătaii, bătaii cu pietre, închisoare, naufragiu, foamete, frig și multe altele, după cum stă scris în 2 Corinteni 11:24-33.

6 Citește Romani 8:16-18. Conștientizarea statutului de copil al lui Dumnezeu l-a ajutat pe Pavel să reziste? Cum?

Valoarea acordată de Pavel răsplătirii celor credincioși i-a menținut entuziasmul în timp ce suferea pentru Hristos. El a scris din închisoare: „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă, dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3:13,14).

7 Citește 1 Timotei 6:6-12 – un pasaj deja analizat, dar asupra căruia merită să revenim. Care este mesajul lui esențial, mai ales pentru noi, creștinii?

Din perspectivă biblică, prosperitate înseamnă a avea ceea ce ai nevoie atunci când ai nevoie. Nu este acumularea de bunuri. Prosperitate este și împlinirea făgăduinței din Filipeni 4:19 (Citește-o cu atenție!). Nu în ultimul rând, prosperitate înseamnă să fii recunoscător pentru ceea ce ai în Domnul și să te încrezi în El în toate lucrurile.

Dumnezeu nu le promite copiilor Săi că vor fi toți bogați în ce ține de lucrurile acestei lumi. De fapt, El spune că toți cei care trăiesc vieți evlavioase vor fi persecutați. Ceea ce ne oferă El este mai bun decât orice bogăție lumească. El spune: „Îți voi împlini nevoile și oriunde te vei duce voi fi cu tine.” Apoi, la sfârșit, le va oferi celor credincioși adevărata bogăție și responsabilitate și viața veșnică. Ce răsplată minunată!

Spre sfârșitul vieții sale, Pavel a putut să spună: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în «ziua aceea» Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Timotei 4:7-8). Fie ca toți, prin harul lui Dumnezeu, să putem spune același lucru și cu aceeași certitudine!

Iată o descriere a unei familii bisericești ai cărei membri sunt administratori credincioși ai bunurilor lui Dumnezeu pe pământ:

- Pastorii și liderii bisericii locale au reușit să învețe, să instruiască, să sprijine și să încurajeze membrii bisericii în ce privește administrarea financiară biblică.
- Credincioșii implementează principiile biblice și își măresc generozitatea, economisind în mod regulat pentru situații neprevăzute și scăpând din robia datoriilor și a consumului. Stilul lor de viață este marcat de moderație, disciplină și mulțumire. Bani nu mai sunt dumnezeul rival și oamenii progresează în relația lor cu Dumnezeu Creator.
- Este dimineața de Sabat și credincioșii sosesc pentru serviciile divine. Comportamentul lor transmite pace – o lipsă de îngrijorare cu privire la chestiunile financiare, un sentiment omniprezent de mulțumire și recunoștință. Conflictul marital cu privire la bani a fost eliminat la scară largă. Toți intră la închinare cu nerăbdare, așteptând prezența și lucrarea lui Dumnezeu în mijlocul lor.
- Proiectele bisericii sunt în totalitate finanțate, iar impactul este unul puternic. Dragostea lui Hristos ajunge la cei în nevoie într-un mod concret. Există constant fonduri pentru asigurarea de mijloace care să sprijine lucrarea într-un mod extraordinar.

Întrebarea care ne stă în față este: Ce ne cheamă Dumnezeu să facem cu resursele pe care ni le-a încredințat?

Studiu zilnic: Neemia 10 – Estera 3; Ellen G. White, Rugăciunea, capitolul 18

1. Ce procent din populație trebuia să vină să locuiască în cetatea sfântă?

2. Cine zidiseră sate împrejurul Ierusalimului?

3. Cum s-a sfințit ziua Sabatului la porțile Ierusalimului?

4. Cum a justificat Mardoheu refuzul de a se închina lui Haman?

5. **Ce pot face copiii la altarul familiei?**

Privire generală

Dumnezeu le promite celor din poporul Său recompense pământești și veșnice (Deuteronomul 28:1-6; Psalmii 58:11; Maleahi 3:10-12; Romani 2:6,7), după faptele lor (Romani 2:6,7; Tit 2:13,14). Aceste recompense ne oferă motive suficiente să fim credincioși (Apocalipsa 2:10; 21:1-7).

Cei care mor în păcat (Efeseni 2:1-6) nu pot da dovadă de credincioșie. Nici nu sunt capabili de fapte bune (Isaia 64:10). Dar Dumnezeu ne cheamă la o viață nouă în Hristos (Efeseni 2:5,6), asigurând mântuirea prin har aceluia care se predau Lui (Tit 2:11). El acționează în noi ca să vrem și să ne purtăm după buna Lui plăcere, pentru salvarea sufletelor noastre (Filipeni 2:12,13) și pentru salvarea celorlalți.

Cei care sunt îndreptățiți prin credința în Hristos (Romani 5:1,2) primesc viața veșnică (Tit 3:7) dincolo de faptele lor (Romani 3:28; Efeseni 2:8,9). Totuși, harul ne face ființe noi în Hristos, remodelați „pentru” fapte bune (Efeseni 2:10). În acest sens, toate faptele bune sunt roade ale credinței pe care ne-o dă Dumnezeu (Efeseni 2:8), iar faptele mântuirii (Iacov 2:14) sunt de fapt aduse la îndeplinire de Dumnezeu Însuși (Isaia 26:12).

„Isprăvnicia” vizează binecuvântările materiale și pe cele spirituale, căci „totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem” (1 Cronici 29:14), inclusiv ascultarea care duce la mântuire. Toți cei care sunt corecți în folosirea timpului, darurilor, trupului și bunurilor materiale sunt îndatorați harului lui Dumnezeu, pentru că ei sunt instrumente dispuse să fie mișcate de dragostea Lui (1 Corinteni 13:1-3; Galateni 5:6). În final, meritul care este necesar pentru răsplătirea veșnică este tot al lui Dumnezeu, care lucrează „totul în toți” (1 Corinteni 12:6; vezi și Filipeni 2:13).

Comentariu

Răsplățiți pentru ce a făcut Dumnezeu

Biblia folosește diferite cuvinte pentru ideea de salvare. Unul dintre termeni este „răsplată” (ebr., *șakar*) în sensul de plată pentru un contract, salariu, taxă, întreținere sau despăgubire (Isaia 62:11; 40:10). Un alt cuvânt (ebr., *eqeb*) înseamnă „consecință”, „recompensă” ca rezultat al ascultării de poruncile lui Dumnezeu (Psalmii 19:7-11).

În Noul Testament, Domnul este identificat ca Acela care răsplătește (gr., *misthapodotes*), care remunerează, care plătește salariul (Evrei 11:6). El le va oferi celor răscumpărați răsplata (Apocalipsa 22:12). Această răsplată va fi în concordanță cu faptele pe care le-au făcut în această viață (gr., *ergon*). Faptă, aici, poate însemna activitatea sau ocupația cuiva, precum și o acțiune, o inițiativă, un demers (Apocalipsa 22:12).

În schimb, darul (gr., *karisma*), care este darul vieții veșnice, este opus plății (gr., *opsonion*) păcatului (Romani 6:23). Inițial, „plata” făcea referire la solda, salariul sau venitul (Romani 6:23) unui soldat. *Karisma* indică faptul că mântuirea este un dar (Romani 6:23) și că faptele bune sunt de la Dumnezeu (Efeseni 2:10). Dar moartea este plata în funcție de fapte (păcătoase), făcute fără Dumnezeu.

Tot la fel, mântuirea ca răsplată sau plată este *karisma* (un dar). Acest dar nu vine de pe urma faptelor noastre (gr., *ergon*), ci din harul oferit nouă pentru a face fapte bune (*ergon*) (Efeseni 2:8-10). În schimb, faptele omului sunt păcătoase și plata (*opsonion*) pentru ele este moartea (Romani 6:23; Galateni 5:19-21). Se pune întrebarea: Cine dă naștere faptelor bune? Fără îndoială, Dumnezeu Însuși, prin harul Său. Harul lui Dumnezeu aduce la îndeplinire lucrarea de „isprăvnicie credincioasă” în viața omului, însă firea nu produce decât fapte care duc la pierzare.

Răsplățiți pentru că sunt copii

Credințioșia sfinților vine din faptul că sunt copii, născuți din nou prin convertire. Adam și Eva erau copiii lui Dumnezeu în Eden, unde erau numai administratori ai pământului pe care Dumnezeu le-a poruncit să îl umple (Geneza 2:5). Această regulă a rămas valabilă și după ce păcatul a intrat în lume (Geneza 3:23), pentru că pământul îi aparține cu adevărat Domnului (Geneza 14:19,20; Psalmii 24:1). În calitate de copii ai lui Dumnezeu, Adam și Eva au fost creați să fie administratori credincioși, liberi de condamnarea păcatului.

Dar păcatul ne-a făcut copii ai mâniei (Efeseni 2:3). Filiația divină este restaurată (Ioan 1:12) prin harul lui Isus și devenim din nou fii și fiice ale lui Dumnezeu (2 Corinteni 6:18). Cuvântul grecesc *diatheke* (testament) evidențiază relația unilaterală a testamentului (Evrei 9:15), în care cei care devin copii primesc, prin credință, mântuirea ca moștenire de la Tatăl (Romani 8:16,17). Ei primesc această moștenire nu ca străini (Efeseni 2:12; Coloseni 1:21), nici prin faptele firii, ci prin credință

(Romani 4:4,5). Astfel, gestionarea conștiințioasă a darurilor, a timpului, a zecimilor și a puterii noastre pornește din cultivarea relației dintre Domnul și noi, administratorii Săi. Această relație de legământ între Tatăl și copiii Săi începe cu nașterea din nou și se continuă în părtășia cu Dumnezeu.

Mai mult, în greacă, conceptul de administrator/ispravnic (*oikonomos*) (Luca 12:41; 1 Corinteni 4:1,2; 1 Petru 4:10) denotă o persoană care are grijă de afacerile sau proprietățile unei alte persoane și trebuie să dea socoteală de ele pentru a-și primi răsplata. Există, de asemenea, obligații, binecuvântări sau blesteme în această relație de legământ (ebr., *berith*). Credințioșia față de legământ depinde de harul lui Dumnezeu, și nu de ființele umane. Prin înnoirea legământului la convertire, Dumnezeu Își scrie din nou Legea în mintea și în inima noastră, iar noi devenim poporul Său (Ieremia 31:31-34).

Premiul și cununa sunt daruri

Răsplata celor răscumparați este prezentată în Biblie ca „premiul” (gr., *brabeion*) acordat câștigătorilor în cadrul jocurilor antice de pe stadioanele publice (1 Corinteni 9:24; Filipeni 3:14) și ca o „cunună” câștigată într-o competiție (1 Corinteni 9:25). Pentru obținerea acestei recompense este nevoie de perseverență și sacrificiu de sine din partea creștinului (1 Corinteni 9:26,27).

Certitudinea cu privire la victoria noastră nu ne scutește de suferința de pe traseu. Așa ca Isus, care, Fiu fiind, a ales să facă voia Tatălui în ciuda necazurilor și suferințelor (Evrei 5:8), și noi, fiind copii ai lui Dumnezeu, vom îndura necazuri în această viață (Filipeni 1:29; Ioan 16:33). Și le vom îndura fără să ne luăm ochii de la premiu, chiar dacă aceasta înseamnă că trebuie să ne abținem de la orice lucru dăunător, așa cum fac sportivii.

Biblia ne mai învață că tot ce avem în lumea naturală Îi aparține lui Dumnezeu. Putem trăi, ne putem mișca și putem exista numai prin El (Faptele 17:28). Mai mult, orice dar desăvârșit este de la El (Iacov 1:17). Tot la fel, orice faptă bună în domeniul spiritual vine tot de la El (Efeseni 2:10).

Astfel, meritul pentru răsplata oferită celor răscumparați Îi aparține numai lui Dumnezeu, care lucrează în credințioși, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea (Filipeni 2:13). Cei răscumparați sunt răsplătiți pentru că acceptă și nu renunță la lucrarea lui Dumnezeu în viața lor și pentru că știu că Isus (Ioan 6:28,29) este cel „ce împlinește totul în toți”.

Isprăvnicia deplină ca răsplată

Isprăvnicia creștină este spiritualitate și credincioșie practică (1 Corinteni 4:2), după cum se observă în lucrarea lui Adam și a Evei în starea lor necăzută din Eden. Edenul, care a fost pierdut printr-o administrare necredincioasă de către Adam și Eva, a fost restaurat prin administrarea desăvârșită și credincioasă a lui Isus, care a căutat mai întâi să facă voia Tatălui (Matei 26:42; Ioan 5:30). Isus a văzut roadele muncii Lui și a fost mulțumit (Isaia 53:11). În calitate de al doilea Adam, Isus refăce în omenire chipul ceresc, precum și isprăvnicia pierdută de primul Adam (1 Corinteni 15:45-58).

Cei răscumparați vor fi, de asemenea, mulțumiți să vadă nu propriile fapte, ci faptele lui Isus în ei. De acum înainte, ei slujesc Domnului, cu ochii întotdeauna fixați pe premiu (Filipeni 3:14). Acest premiu ne ajută să înțelegem cât de neimportante, de mici și de mărunte sunt lucrurile din această viață în comparație cu răsplata celor răscumparați (Matei 25:23). Viața este scurtă, bucuriile sunt adeseori puține și există foarte multă deșertăciune și goană după vânt (Eclesiastul 2:17). Dar promisiunile făcute celor credincioși transmit măreție, bucurie, pace și înnoire veșnică (Isaia 35:10). Numai cei credincioși (gr., *piste*) care sunt demni de încredere (1 Corinteni 4:2) vor moșteni prin credință isprăvnicia deplină (vor fi puși peste multe lucruri), fericirea (gr., *karan*), bucuria și desfătarea promisă sfinților (Matei 25:11).

Domnul ne invită să fim credincioși în lucrurile mici și imperfecte ale acestei lumi (Luca 16:9-11), astfel încât, în calitate de copii ai Săi, să primim răsplata eternă. Cât de solemnă este invitația divină la credincioșie ca o expresie a predării noastre față de Isus, care trăiește în noi (Galateni 2:20)!

În cele din urmă, asemenea acului busolei, care indică întotdeauna nordul indiferent de poziția busolei, și harul va fi întotdeauna punctul de referință pentru premiul sfinților. Orice faptă bună pe care o facem izvorăște numai din harul lui Dumnezeu, ca să nu se laude nimeni (Efeseni 2:8-10).

Aplicație

Roagă un membru al grupei să lectureze cu voce tare citatele de mai jos. Discutați apoi întrebările care urmează.

Capitalul și capacitățile vin de la Dumnezeu

„Dumnezeu ține o socoteală strictă în dreptul fiecărei ființe umane din această lume. Iar, când vine ziua încheierii socotelilor, ispravni-

cul credincios nu-și atribuie niciun merit. El nu spune «polul meu», ci «polul Tău a mai adus» încă alți poli. El știe că, dacă nu i s-ar fi încredințat darul respectiv, nu ar fi putut obține un profit. El consideră că, împlinindu-și conștiințios atribuțiile de administrator, nu a făcut altceva decât să-și facă datoria. Capitalul era de la Domnul și, prin puterea Sa, a reușit să îl valorifice cu succes. Doar a Numelui Său să fie slava! Fără capitalul încredințat, el știe că ar fi ajuns la ruină veșnică” (Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 111-112).

■ Ce ne învață expresii precum „duceți până la capăt”, „să nu vă potriviți”, „să vă prefaceți”, „să se lepede de sine” și „întoarceți-vă la Mine” (Filipeni 2:12-14; Romani 12:1,2; Luca 9:23; Maleahi 3:7,8) despre rolul planurii și al voinței personale în căutarea isprăvniciei creștine credincioase (1 Corinteni 4:2)?

Talanții sunt daruri spirituale și materiale

„Mi s-a arătat apoi că pilda talanților nu a fost pe deplin înțeleasă. [...] Pilda se aplică [și] la mijloacele vremelnice pe care Dumnezeu le-a încredințat poporului Său” (Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, vol. 4, p. 38).

■ Ce legătură există între credințioșia în viața spirituală și cea în viața materială (Matei 25:14-30)?

DECLARAȚIA DE MISIUNE A BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA

15 octombrie 2018*

Cemați de Dumnezeu, conduși de Biblie și inspirați de Spiritul Sfânt, noi, adventiștii de ziua a șaptea, oriunde trăim în lume, ne consacram pe noi înșine să facem ucenici ai lui Isus Hristos, care trăiesc ca martori iubitori ai Lui și proclamă tuturor oamenilor Evanghelia veșnică a mesajului Celor Trei Îngeri, pregătindu-i pentru apropiata Sa revenire.

Ne angajăm în această misiune de a fi asemenea lui Hristos în comunicare, ucenicie, învățare, vindecare și slujire.

În armonie cu marile descoperiri ale Scripturii, noi credem că apogeul planului lui Dumnezeu va fi refacerea întregii creații la o deplină armonie cu voia Lui desăvârșită și neprihănirea Sa.

De aceea, noi, credincioșii bisericii, înțelegem rolul nostru special de ambasadori ai Împărăției lui Dumnezeu și de mesageri ai apropiatei reveniri a Domnului Isus Hristos.

* Adaptată după Declarația Oficială votată de Comitetul Executiv al Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea la Sesiunea Consiliului Anual din Silver Spring, Maryland, în data de 13 octombrie 2014.

IANUARIE

1. D. Romani 12:7
2. L. Judecători 6:14
3. M. Amos 3:3
4. M. Proverbele 11:30
5. J. 1 Tesalonicieni 5:21
6. V. Proverbele 22:6
s. a. B 16:51, CT 16:41, IS 16:35, MS 16:49, SM 16:51, DJ 17:00, AR 17:01
7. S. Apocalipsa 2:29
s. a. B 16:52, CT 16:42, IS 16:36, MS 16:50, SM 16:52, DJ 17:01, AR 17:02
8. D. Matei 19:14
9. L. Isaia 53:4
10. M. Efeseni 4:31-32
11. M. Galateni 6:9
12. J. Matei 28:19
13. V. Matei 24:32-33
s. a. B 16:58, CT 16:49, IS 16:43, MS 16:58, SM 17:00, DJ 17:08, AR 17:10
14. S. Deuteronomul 6:6-9
s. a. B 17:00, CT 16:50, IS 16:45, MS 16:59, SM 17:01, DJ 17:09, AR 17:11
15. D. Efeseni 4:29
16. L. 2 Samuel 9:3
17. M. Iosua 24:15
18. M. Psalmii 103:3
19. J. Deuteronomul 6:3
20. V. Proverbele 15:22
s. a. B 17:07, CT 16:58, IS 16:53, MS 17:07, SM 17:10, DJ 17:17, AR 17:19
21. S. Matei 11:29
s. a. B 17:09, CT 16:59, IS 16:54, MS 17:08, SM 17:11, DJ 17:18, AR 17:20
22. D. Coloseni 4:5
23. L. Coloseni 3:13
24. M. Estera 4:14
25. M. 1 Ioan 3:18
26. J. Proverbele 31:25
27. V. 2 Corinteni 3:2
s. a. B 17:17, CT 17:07, IS 17:03, MS 17:17, SM 17:20, DJ 17:26, AR 17:29
28. S. Ioan 6:35
s. a. B 17:18, CT 17:09, IS 17:05, MS 17:19, SM 17:22, DJ 17:28, AR 17:30
29. D. Ieremia 29:11
30. L. Luca 2:52
31. M. Marcu 14:13-15

FEBRUARIE

1. M. Daniel 12:3
2. J. 1 Timotei 5: 8
3. V. 1 Corinteni 4:20
s. a. B 17:27, CT 17:17, IS 17:14, MS 17:28, SM 17:31, DJ 17:36, AR 17:39
4. S. 2 Corinteni 4:17
s. a. B 17:28, CT 17:18, IS 17:15, MS 17:29, SM 17:33, DJ 17:37, AR 17:41
5. D. Psalmii 104:24
6. L. Proverbele 22:6
7. M. 2 Timotei 1:5
8. M. Romani 8:28
9. J. Proverbele 22:1
10. V. Iacov 5:16
s. a. B 17:36, CT 17:27, IS 17:25, MS 17:38, SM 17:42, DJ 17:46, AR 17:50
11. S. Efeseni 4:23
s. a. B 17:38, CT 17:28, IS 17:26, MS 17:40, SM 17:44, DJ 17:47, AR 17:51
12. D. Proverbele 18:8
13. L. 1 Corinteni 10:31
14. M. Geneza 2:17
15. M. Geneza 3:8,9
16. J. Tit 2:15
17. V. Evrei 11:23
s. a. B 17:46, CT 17:36, IS 17:36, MS 17:49, SM 17:53, DJ 17:56, AR 18:00
18. S. 2 Corinteni 11:2
s. a. B 17:48, CT 17:38, IS 17:37, MS 17:50, SM 17:55, DJ 17:57, AR 18:02
19. D. Luca 5:15,16
20. L. Tit 3:8
21. M. Matei 5:14,16
22. M. Proverbele 3:5,6
23. J. Ieremia 29:11
24. V. Psalmii 13:6
s. a. B 17:56, CT 17:46, IS 17:46, MS 17:59, SM 18:04, DJ 18:05, AR 18:11
25. S. Iov 11:15
s. a. B 17:57, CT 17:47, IS 17:48, MS 18:01, SM 18:06, DJ 18:06, AR 18:12
26. D. Iov 42:2
27. L. Matei 6:5-6
28. M. Eclesiastul 3:1

MARTIE

1. M. Filipeni 1:6
2. J. Proverbele 3:3
3. V. Proverbele 22:6
s. a. B 18:05, CT 17:55, IS 17:57, MS 18:09, SM 18:15, DJ 18:14, AR 18:21
4. S. Romani 12:11
s. a. B 18:06, CT 17:56, IS 17:58, MS 18:11, SM 18:16, DJ 18:16, AR 18:22
5. D. Marcu 12:31
6. L. Matei 12:35
7. M. Eclesiastul 3:11
8. M. Matei 6:33
9. J. Ioan 1:47
10. V. Marcu 11:25-26
s. a. B 18:14, CT 18:04, IS 18:07, MS 18:19, SM 18:25, DJ 18:23, AR 18:31
11. S. Deuteronomul 26:11
s. a. B 18:15, CT 18:05, IS 18:08, MS 18:21, SM 18:27, DJ 18:25, AR 18:32
12. D. Psalmii 142:2
13. L. 1 Tesalonicieni 5:11
14. M. Deuteronomul 33:3
15. M. 1 Corinteni 12:13
16. J. Filipeni 4:4
17. V. 1 Timotei 6:11-14
s. a. B 18:23, CT 18:13, IS 18:17, MS 18:29, SM 18:36, DJ 18:32, AR 18:40
18. S. Efeseni 1:7,8
s. a. B 18:24, CT 18:14, IS 18:18, MS 18:30, SM 18:37, DJ 18:34, AR 18:42
19. D. Efeseni 5:8
20. L. Efeseni 4:31,32
21. M. Isaia 55:8,9,11
22. M. Isaia 54:13
23. J. Coloseni 3:23
24. V. Luca 14:11
s. a. B 18:32, CT 18:22, IS 18:27, MS 18:39, SM 18:46, DJ 18:41, AR 18:50
25. S. Luca 2:51
s. a. B 18:33, CT 18:23, IS 18:28, MS 18:40, SM 18:47, DJ 18:42, AR 18:51
26. D. Psalmii 5:3
27. L. Deuteronomul 11:19
28. M. Deuteronomul 2:7
29. M. 1 Ioan 4:8
30. J. Matei 17:8
31. V. 2 Timotei 2:2
s. a. B 19:41, CT 19:30, IS 19:37, MS 19:48, SM 19:56, DJ 19:50, AR 19:59